

TRƯỜNG ĐẠI HỌC ĐÀ LẠT
KHOA CÔNG NGHỆ THÔNG TIN

BÀI GIẢNG TÓM TẮT
LẬP TRÌNH MẠNG

Dành cho sinh viên ngành Công Nghệ Thông Tin

(Lưu hành nội bộ)

Đà Lạt 2009

LỜI NÓI ĐẦU

Giáo trình “ Lập trình mạng” được biên soạn theo chương trình đào tạo hệ thống tin chỉ của trường Đại Học Đà Lạt. Mục đích biên soạn giáo trình nhằm cung cấp cho sinh viên ngành Công Nghệ Thông Tin những kiến thức về lập trình mạng.

Tuy có rất nhiều cố gắng trong công tác biên soạn nhưng chắc chắn rằng giáo trình này còn nhiều thiếu sót. Chúng tôi xin trân trọng tiếp thu tất cả những ý kiến đóng góp của các đồng nghiệp cũng như các bạn sinh viên, trong lĩnh vực này để hoàn thiện giáo trình, phục vụ tốt hơn cho việc dạy và học tin học đang ngày càng phát triển ở nước ta.

**Khoa Công Nghệ Thông Tin
Trường Đại Học Đà Lạt**

MỤC LỤC

CHƯƠNG I: NHỮNG KIẾN THỨC CƠ BẢN VỀ LẬP TRÌNH MẠNG.....	7
I.1. TỔNG QUAN.....	7
I.1.1. Tầng Ethernet.....	7
I.1.2. Địa chỉ Ethernet.....	8
I.1.3. Ethernet Protocol Type.....	10
I.1.4. Data payload.....	10
I.1.5. Checksum.....	11
I.2. TẦNG IP.....	11
I.2.1. Trường địa chỉ.....	12
I.2.2. Các cờ phân đoạn.....	12
I.2.3. Trường Type of Service.....	13
I.2.4. Trường Protocol.....	13
I.3. TẦNG TCP.....	14
I.3.1. TCP port.....	15
I.3.2. Cơ chế đảm bảo độ tin cậy truyền tải các gói tin.....	17
I.3.3. Quá trình thành lập một phiên làm việc TCP.....	18
I.4. TẦNG UDP.....	19
CHƯƠNG II: LẬP TRÌNH SOCKET HƯỚNG KẾT NỐI.....	22
II.1. SOCKET.....	22
II.2. IPADDRESS.....	25
II.3. IPENDPOINT.....	26
II.4. LẬP TRÌNH SOCKET HƯỚNG KẾT NỐI.....	26
II.4.1. Lập trình phía Server.....	27
II.4.2. Lập trình phía Client.....	31
II.4.3. Vấn đề với bộ đệm dữ liệu.....	33
II.4.4. Xử lý với các bộ đệm có kích thước nhỏ.....	34
II.4.5. Vấn đề với các thông điệp TCP.....	36
II.4.6. Giải quyết các vấn đề với thông điệp TCP.....	40
II.4.6.1. Sử dụng các thông điệp với kích thước cố định.....	40
II.4.6.2. Gửi kèm kích thước thông điệp cùng với thông điệp.....	45
II.4.6.3. Sử dụng các hệ thống đánh dấu để phân biệt các thông điệp.....	51

II.4.7. Sử dụng C# Stream với TCP	51
II.4.7.1. Lớp NetworkStream.....	51
II.4.7.2. Lớp StreamReader và StreamWriter	55
CHƯƠNG III: LẬP TRÌNH SOCKET PHI KẾT NỐI	60
III.1. TỔNG QUAN.....	60
III.2. LẬP TRÌNH PHÍA SERVER.....	61
III.3. LẬP TRÌNH PHÍA CLIENT	63
III.3.1. Sử dụng phương thức Connect() trong chương trình UDP Client.....	65
III.3.2. Phân biệt các thông điệp UDP	66
III.4. NGĂN CẢN MẤT DỮ LIỆU	68
III.5. NGĂN CẢN MẤT GÓI TIN	71
III.5.1. Sử dụng Socke Time-out.....	72
III.6. ĐIỀU KHIỂN VIỆC TRUYỀN LẠI CÁC GÓI TIN.....	74
CHƯƠNG V: SỬ DỤNG CÁC LỚP HELPER CỦA C# SOCKET.....	80
IV.1. LỚP TCPCLIENT	80
IV.2. LỚP TCPLISTENER.....	83
IV.3. LỚP UDPCLIENT	86
CHƯƠNG V: ĐA NHIỆM TIỂU TRÌNH.....	90
V.1. KHÁI NIỆM TIỀN TRÌNH VÀ TIỂU TRÌNH CỦA WINDOWS.....	90
V.2. MÔ HÌNH.....	90
V.3. CÁC KỸ THUẬT TRONG .NET TẠO TIỂU TRÌNH	91
V.3.1. Tạo tiểu trình trong Thread-pool.....	91
V.3.2. Tạo tiểu trình bất đồng bộ.....	94
V.3.2.1. Phương thức BlockingExample.....	97
V.3.2.2. Phương thức PollingExample.....	98
V.3.2.3. Phương thức WaitingExample	99
V.3.2.4. Phương thức WaitAllExample	100
V.3.2.5. Phương thức CallbackExample	101
V.3.3. Thực thi phương thức bằng Timer.....	103
V.3.4. Thực thi phương thức bằng tiểu trình mới.....	105
V.3.5. Điều khiển quá trình thực thi của một tiểu trình.....	107
V.3.6. Nhận biết khi nào một tiểu trình kết thúc	111
V.3.7. Khởi chạy một tiến trình mới.....	113
V.3.8. Kết thúc một tiến trình.....	115

V.4. THỰC THI PHƯƠNG THỨC BẰNG CÁCH RA HIỆU ĐỐI TƯỢNG WAITHANDLE	116
CHƯƠNG V: ĐỒNG BỘ HÓA.....	118
VI.1. LÝ DO ĐỒNG BỘ HÓA	118
VI.2. CÁC PHƯƠNG PHÁP ĐỒNG BỘ HÓA.....	118
VI.3. PHƯƠNG PHÁP SEMAPHORE.....	118
VI.4. PHƯƠNG PHÁP DÙNG LỚP MONITOR	120
VI.5. SYSTEM.THREADING.WAITHANDLE, BAO GỒM AUTORESETEVENT, MANUALRESETEVENT.....	122
VI.6. PHƯƠNG PHÁP MUTEX.....	125
CHƯƠNG V: LẬP TRÌNH SOCKET BẮT ĐỒNG BỘ.....	127
VII.1. LẬP TRÌNH SỰ KIỆN TRONG WINDOWS.....	127
VII.1.1. Sử dụng Event và Delegate.....	128
VII.1.2. Lớp AsyncCallback trong lập trình Windows	130
VII.2. SỬ DỤNG SOCKET BẮT ĐỒNG BỘ.....	130
VII.2.1. Thành lập kết nối.....	131
VII.2.1.1. Phương thức BeginAccept() và EndAccept().....	131
VII.2.1.2. Phương thức BeginConnect() và EndConnect().....	133
VII.2.2. Gửi dữ liệu.....	134
VII.2.2.1. Phương thức BeginSend() và phương thức EndSend()	134
VII.2.2.2. Phương thức BeginSendTo() và EndSendTo().....	135
VII.2.3. Nhận dữ liệu.....	136
VII.2.3.1. Phương thức BeginReceive(), EndReceive, BeginReceiveFrom(), EndReceiveFrom()	136
VII.2.4. Chương trình WinForm gửi và nhận dữ liệu giữa Client và Server.....	136
VII.2.4.1. Chương trình Server	136
VII.2.4.2. Mô hình chương trình Server.....	136
VII.2.4.3. Lớp ServerProgram	137
VII.2.4.4. Lớp ServerForm.....	140
VII.2.5. Chương trình Client.....	141
VII.2.5.1. Mô hình chương trình Client	142
VII.2.5.2. Lớp ClientProgram.....	143
VII.2.5.3. Lớp ClientForm.....	146
VII.3. LẬP TRÌNH SOCKET BẮT ĐỒNG BỘ SỬ DỤNG TIÊU TRÌNH	147
VII.3.1. Lập trình sử dụng hàng đợi gửi và hàng đợi nhận thông điệp.....	147

VII.3.2. Lập trình ứng dụng nhiều Client.....	153
TÀI LIỆU THAM KHẢO	156

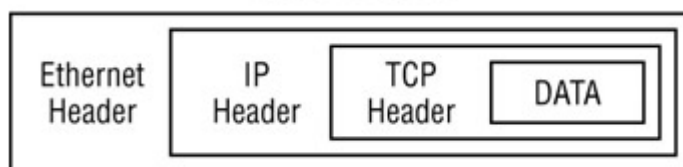
CHƯƠNG I: NHỮNG KIẾN THỨC CƠ BẢN VỀ LẬP TRÌNH MẠNG

I.1. Tổng quan

Internet Protocol (IP) là nền tảng của lập trình mạng. IP là phương tiện truyền tải dữ liệu giữa các hệ thống bất kể đó là hệ thống mạng cục bộ (LAN) hay hệ thống mạng diện rộng (WAN). Mặc dù lập trình viên mạng có thể chọn các giao thức khác để lập trình nhưng IP cung cấp các kỹ thuật mạnh nhất để gửi dữ liệu giữa các thiết bị, đặc biệt là thông qua mạng Internet.

Để hiểu rõ các khái niệm bên dưới lập trình mạng, chúng ta phải hiểu rõ giao thức IP, hiểu cách nó chuyển dữ liệu giữa các thiết bị mạng. Lập trình mạng dùng giao thức IP thường rất phức tạp. Có nhiều yếu tố cần quan tâm liên quan đến cách dữ liệu được gửi qua mạng: số lượng Client và Server, kiểu mạng, tắc nghẽn mạng, lỗi mạng,... Bởi vì các yếu tố này ảnh hưởng đến việc truyền dữ liệu từ thiết bị này đến thiết bị khác trên mạng do đó việc hiểu rõ chúng là vấn đề rất quan trọng để lập trình mạng được thành công.

Một gói dữ liệu mạng gồm nhiều tầng thông tin. Mỗi tầng thông tin chứa một dãy các byte được sắp đặt theo một trật tự đã được định sẵn. Hầu hết các gói dữ liệu dùng trong lập trình mạng đều chứa ba tầng thông tin cùng với dữ liệu được dùng để truyền tải giữa các thiết bị mạng. Hình sau mô tả hệ thống thứ bậc của một gói IP:

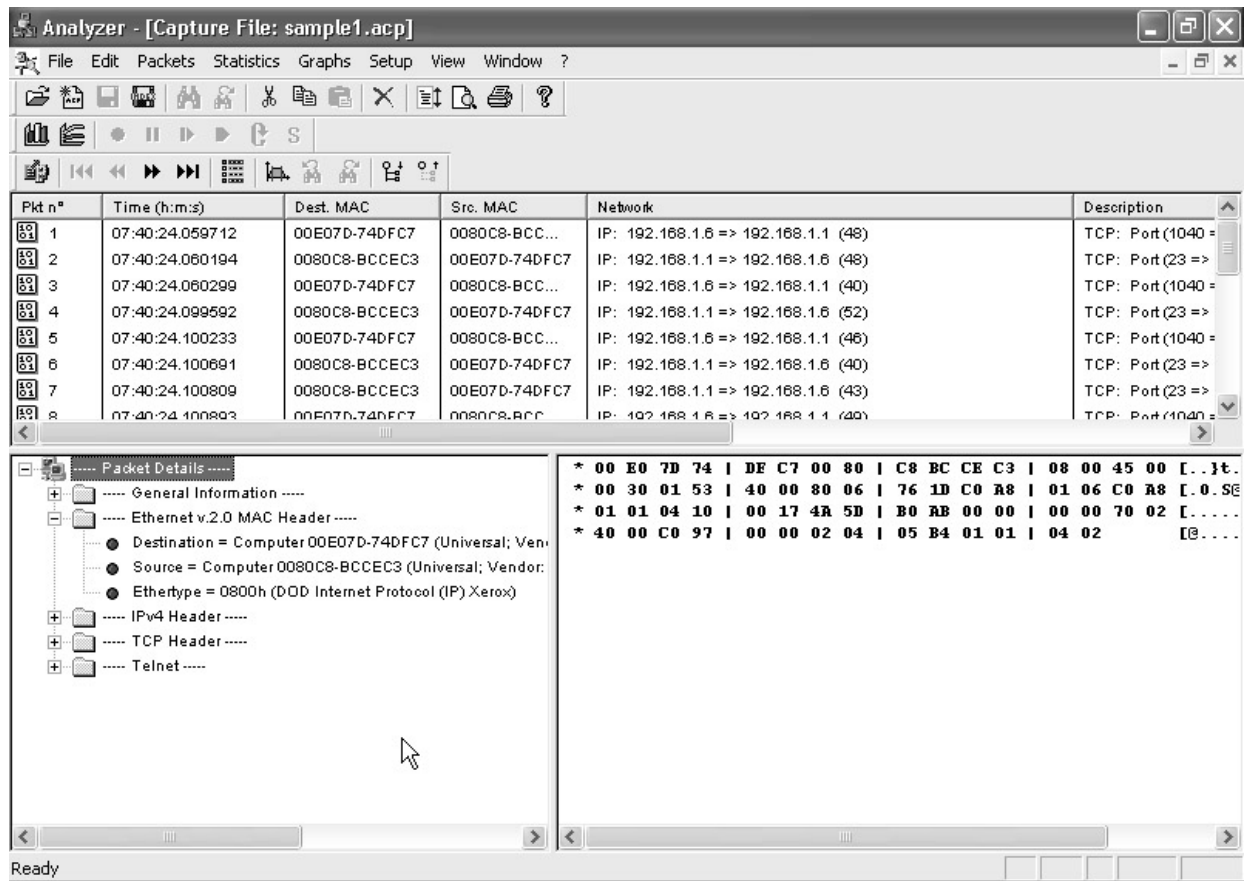

Hình I.1: Các tầng giao thức mạng trong các gói dữ liệu

I.1.1. Tầng Ethernet

Tầng đầu tiên của gói dữ liệu mạng được gọi là Ethernet Header, trong tầng này có ba gói giao thức Ethernet: Ethernet 802.2, Ethernet 802.3, và Ethernet phiên bản 2. Các giao thức Ethernet 802.2 và Ethernet 802.3 là các giao thức chuẩn của IEEE. Ethernet phiên bản 2 tuy không phải là giao thức chuẩn nhưng nó được sử dụng rộng

rải trong mạng Ethernet. Hầu hết các thiết bị mạng kể cả hệ điều hành Windows mặc định dùng giao thức Ethernet phiên bản 2 để truyền tải các gói IP.

Hình I.2: Ethernet Header

Phần đầu của Ethernet phiên bản 2 là địa chỉ MAC (Media Access Card) dùng để xác định các thiết bị trên mạng cùng với số giao thức Ethernet xác định giao thức tầng tiếp theo chứa trong gói Ethernet. Mỗi gói Ethernet bao gồm:

- 6 byte địa chỉ MAC đích
- 6 byte địa chỉ MAC nguồn
- 2 byte xác định giao thức tầng kế tiếp
- Data payload từ 46 đến 1500 byte
- 4-byte checksum

I.1.2. Địa chỉ Ethernet

Địa chỉ Ethernet (địa chỉ MAC) là địa chỉ của các thiết bị, địa chỉ này được gán bởi các nhà sản xuất thiết bị mạng và nó không thay đổi được. Mỗi thiết bị trên mạng Ethernet phải có 1 địa chỉ MAC duy nhất. Địa chỉ MAC gồm 2 phần:

- 3 byte xác định nhà sản xuất
- 3 byte xác định số serial duy nhất của nhà sản xuất

Giản đồ địa chỉ Ethernet cho phép các địa chỉ broadcast và multicast. Đối với địa chỉ broadcast thì tất cả các bit của địa chỉ đích được gán bằng 1 (FFFFFFFFFFFF). Mỗi thiết bị mạng sẽ chấp nhận các gói có địa chỉ broadcast. Địa chỉ này hữu ích cho các giao thức phải gửi các gói truy vấn đến tất cả các thiết bị mạng. Địa chỉ multicast cũng là một loại địa chỉ đặc biệt của địa chỉ Ethernet, các địa chỉ multicast chỉ cho phép một số các thiết bị chấp nhận gói tin. Một số địa chỉ Ethernet multicast:

Địa Chỉ	Mô Tả
01-80-C2-00-00-00	Spanning tree (for bridges)
09-00-09-00-00-01	HP Probe
09-00-09-00-00-01	HP Probe
09-00-09-00-00-04	HP DTC
09-00-2B-00-00-00	DEC MUMPS
09-00-2B-00-00-01	DEC DSM/DTP
09-00-2B-00-00-02	DEC VAXELN
09-00-2B-00-00-03	DEC Lanbridge Traffic Monitor (LTM)
09-00-2B-00-00-04	DEC MAP End System Hello
09-00-2B-00-00-05	DEC MAP Intermediate System Hello
09-00-2B-00-00-06	DEC CSMA/CD Encryption
09-00-2B-00-00-07	DEC NetBios Emulator
09-00-2B-00-00-0F	DEC Local Area Transport (LAT)
09-00-2B-00-00-1x	DEC Experimental
09-00-2B-01-00-00	DEC LanBridge Copy packets (all bridges)
09-00-2B-02-00-00	DEC DNA Lev. 2 Routing Layer Routers
09-00-2B-02-01-00	DEC DNA Naming Service Advertisement
09-00-2B-02-01-01	DEC DNA Naming Service Solicitation
09-00-2B-02-01-02	DEC DNA Time Service
09-00-2B-03-xx-xx	DEC default filtering by bridges

Địa Chỉ	Mô Tả
09-00-2B-04-00-00	DEC Local Area System Transport (LAST)
09-00-2B-23-00-00	DEC Argonaut Console
09-00-4E-00-00-02	Novell IPX
09-00-77-00-00-01	Retix spanning tree bridges
09-00-7C-02-00-05	Vitalink diagnostics
09-00-7C-05-00-01	Vitalink gateway
0D-1E-15-BA-DD-06	HP
CF-00-00-00-00-00	Ethernet Configuration Test protocol (Loopback)

I.1.3. Ethernet Protocol Type

Một phần khác rất quan trọng của Ethernet Header là trường Protocol Type, trường này có kích thước hai byte. Sự khác nhau giữa gói tin Ethernet phiên bản 2 và Ethernet 802.2 và 802.3 xảy ra ở trường này. Các gói tin Ethernet 802.2 và 802.3 sử dụng trường này để cho biết kích thước của một gói tin Ethernet. Ethernet phiên bản 2 dùng trường này để định nghĩa giao thức tầng kế tiếp trong gói tin Ethernet. Một số giá trị của trường này:

Giá Trị	Giao Thức
0800	IP
0806	ARP
0BAD	Banyan VINES
8005	HP Probe
8035	Reverse ARP
809B	AppleTalk
80D5	IBM SNA
8137	Novell
8138	Novell
814C	Raw SNMP
86DD	IPv6
876B	TCP/IP compression

I.1.4. Data payload

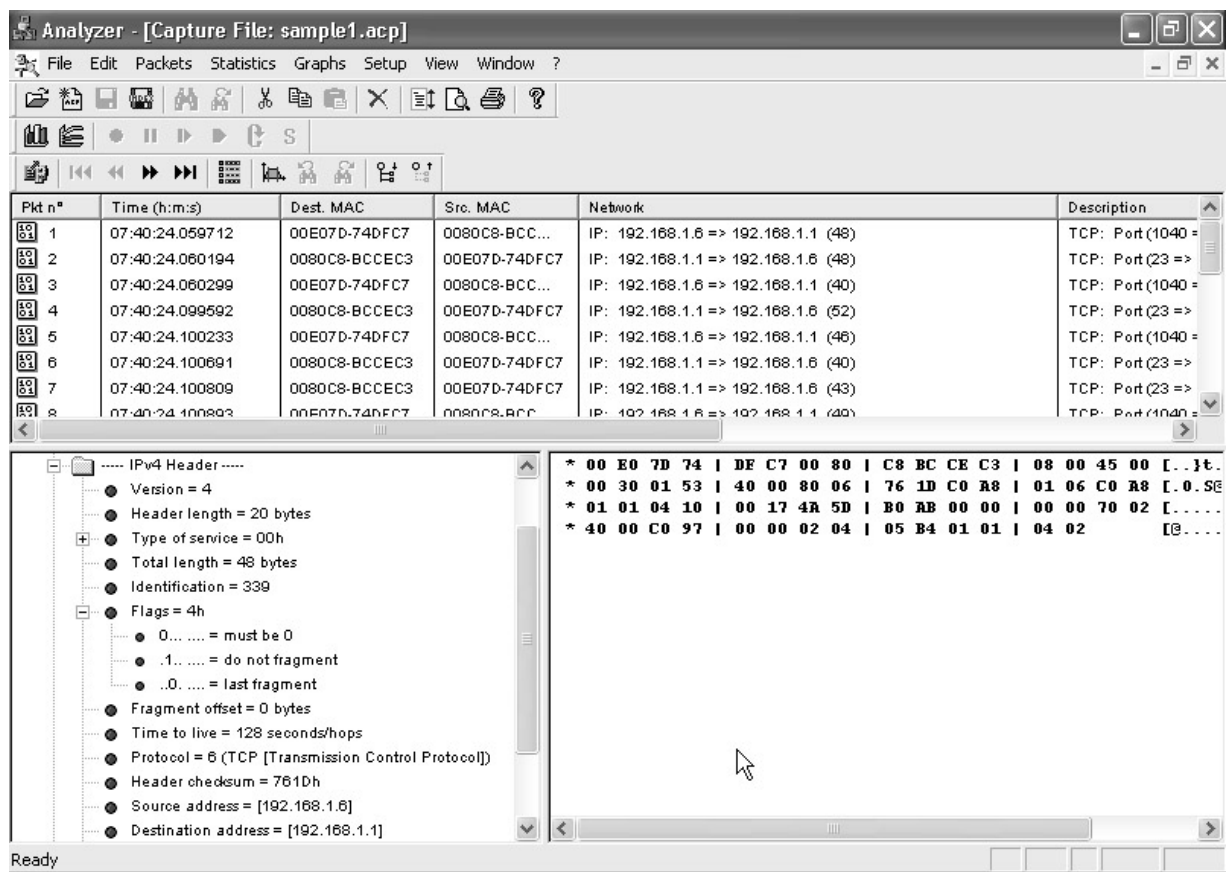
Data payload phải chứa tối thiểu 46 byte để đảm bảo gói Ethernet có chiều dài tối thiểu 64 byte. Nếu phần data chưa đủ 46 byte thì các ký tự đệm được thêm vào cho đủ. Kích thước của trường này từ 46 đến 1500 byte.

I.1.5. Checksum

Giá trị checksum cung cấp cơ chế kiểm tra lỗi cho dữ liệu, kích thước của trường này là 4 byte. Nếu gói tin bị hỏng trong lúc truyền, giá trị checksum sẽ bị tính toán sai và gói tin đó được đánh dấu là gói tin xấu.

I.2. Tầng IP

Tầng IP định nghĩa thêm nhiều trường thông tin của của giao thức Ethernet

Hình I.3: Thông tin tầng IP

Các trường trong tầng IP:

Trường	Bit	Mô Tả
Version	4	Phiên bản IP header (phiên bản hiện tại là 4)
Header Length	4	Chiều dài phần header của gói IP

Trường	Bit	Mô Tả
Type of Service	8	Kiểu chất lượng dịch vụ QoS (Quality of Service)
Total Length	16	Chiều dài của gói IP
Identification	16	Giá trị ID duy nhất xác định các gói IP
Flags	3	Cho biết gói IP có bị phân đoạn hay không hay còn các phân đoạn khác
Fragment offset	13	Vị trí của phân đoạn trong gói IP
Time to Live (TTL)	8	Thời gian tối đa gói tin được phép ở lại trên mạng (được tính bằng giây)
Protocol	8	Kiểu giao thức của tầng dữ liệu kế tiếp
Header Checksum	16	Checksum của dữ liệu gói IP header
Source Address	32	Địa chỉ IP của thiết bị gửi
Destination Address	32	Địa chỉ IP của thiết bị nhận
Options		Định nghĩa các đặc điểm của gói IP trong tương lai

I.2.1. Trường địa chỉ

Địa chỉ Ethernet dùng để xác định các thiết bị trên mạng LAN nhưng nó không thể dùng để xác định địa chỉ của các thiết bị trên mạng ở xa. Để xác định các thiết bị trên các mạng khác nhau, địa chỉ IP được dùng. Một địa chỉ IP là một số 32 bit và địa chỉ IP được chia thành 4 lớp sau:

Lớp A	0.x.x.x–127.x.x.x
Lớp B	128.x.x.x–191.x.x.x
Lớp C	192.x.x.x–223.x.x.x
Lớp D	224.x.x.x–254.x.x.x

I.2.2. Các cờ phân đoạn

Một trong những phức tạp, rắc rối của gói IP là kích thước của chúng. Kích thước tối đa của gói IP có thể lên đến 65,536 byte. Đây là một lượng rất lớn dữ liệu cho một gói tin. Thực tế hầu hết các truyền tải dữ liệu ở cấp thấp như Ethernet không thể hỗ trợ một gói IP lớn (phần dữ liệu của Ethernet chỉ có thể tối đa 1500 byte). Để giải quyết vấn đề này, các gói IP dùng fragmentation (phân đoạn) để chia các gói IP thành các phần nhỏ hơn để truyền tải tới đích. Khi các mảnh được truyền tải tới đích, phần mềm của thiết bị nhận phải có cách để nhận ra các phân đoạn của gói tin và ráp chúng lại thành thành 1 gói IP.

Sự phân đoạn được thành lập nhờ vào việc sử dụng 3 trường của gói IP: fragmentation flags, fragment offset, và trường identification. Cờ phân đoạn bao gồm ba cờ một bit sau:

- Cờ reserved: giá trị zero
- Cờ Don't Fragment: cho biết gói IP không bị phân đoạn
- Cờ More Fragment: cho biết gói tin bị phân đoạn và còn các phân đoạn khác nữa

Trường IP Identification xác định duy nhất danh mỗi gói IP. Tất cả các phân đoạn của bất kỳ gói IP nào cũng đều có cùng số identification. Số identification giúp cho phần mềm máy nhận biết được các phân đoạn nào thuộc gói IP nào và ráp lại cho đúng.

Trường fragment offset cho biết vị trí của phân đoạn trong gói tin ban đầu.

I.2.3. Trường Type of Service

Trường Type of Service xác định kiểu chất lượng dịch vụ QoS (Quality of Service) cho gói IP. Trường này được dùng để đánh dấu một gói IP có một độ ưu tiên nào đó chẳng hạn như được dùng để tăng độ ưu tiên của các dữ liệu cần thời gian thực như Video, Audio.

Trong hầu hết các truyền tải mạng, trường này được thiết lập giá trị zero, cho biết đây là dữ liệu bình thường, tuy nhiên với các ứng dụng cần thời gian thực như Video hay Audio thì trường này sẽ được sử dụng để tăng độ ưu tiên cho gói dữ liệu. Trường này gồm tám bit và ý nghĩa các bit như sau:

- 3 bit được dùng làm trường ưu tiên
- 1 bit cho biết thời gian trễ là bình thường hay thấp
- 1 bit cho biết thông lượng bình thường hay cao
- 1 bit cho biết độ tin cậy bình thường hay cao
- 2 bit được dùng trong tương lai

I.2.4. Trường Protocol

Được dùng để xác định giao thức tầng tiếp theo trong gói IP, IANA định nghĩa 135 giá trị cho trường này có thể dùng trong gói IP nhưng chỉ có một số giá trị hay được dùng trong bảng sau:

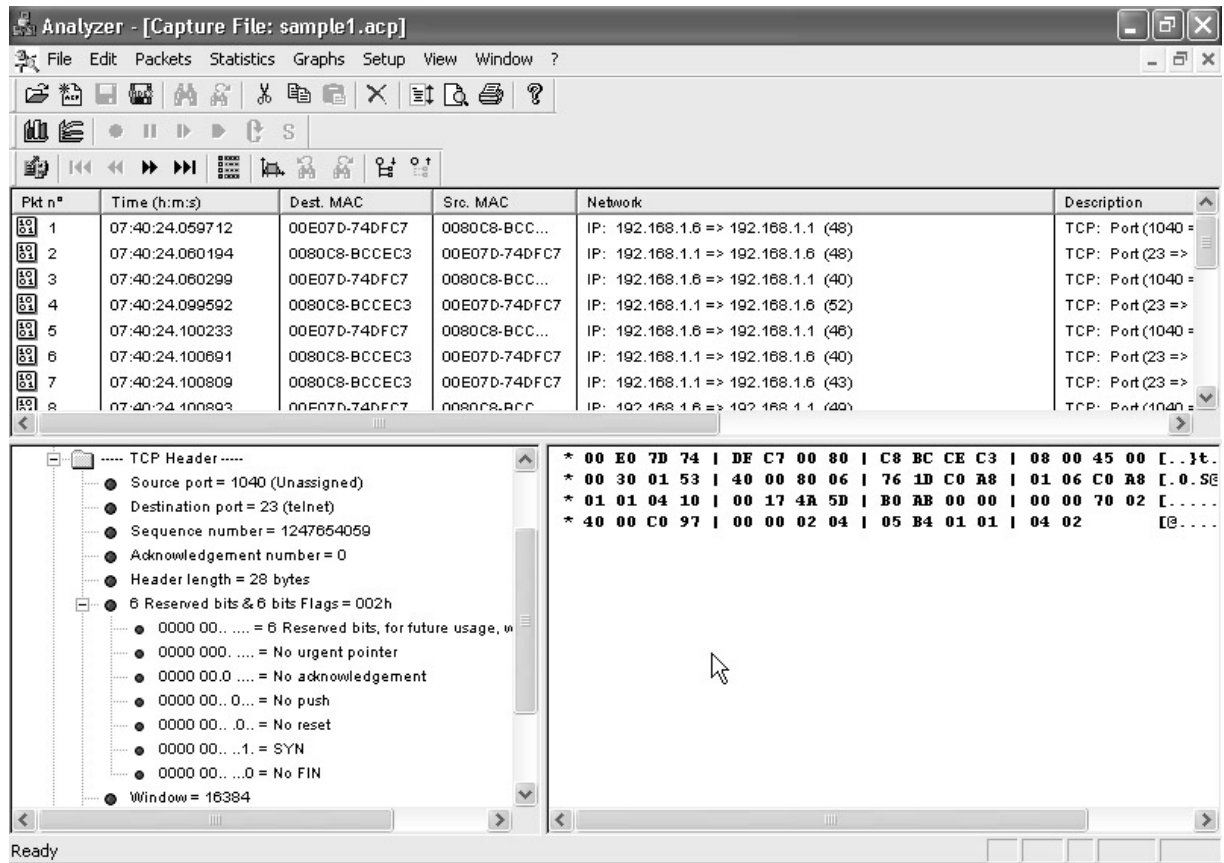
Giá Trị	Giao Thức
1	Internet Control Message (ICMP)
2	Internet Group Message (IGP)
6	Transmission Control (TCP)
8	Exterior Gateway (EGP)
9	Interior Gateway (Cisco IGP)
17	User Datagram (UDP)
88	Cisco EIGRP

Hai giao thức được dùng nhiều nhất trong lập trình mạng là TCP và UDP

I.3. Tầng TCP

Giao thức TCP (Transmission Control Protocol) là giao thức hướng kết nối, nó cho phép tạo ra kết nối điểm tới điểm giữa hai thiết bị mạng, thiết lập một đường nhất quán để truyền tải dữ liệu. TCP đảm bảo dữ liệu sẽ được chuyển tới thiết bị đích, nếu dữ liệu không tới được thiết bị đích thì thiết bị gửi sẽ nhận được thông báo lỗi.

Các nhà lập trình mạng phải hiểu cách hoạt động cơ bản của TCP và đặc biệt là phải hiểu cách TCP truyền tải dữ liệu giữa các thiết bị mạng. Hình sau cho thấy những trường của TCP Header. Những trường này chứa các thông tin cần thiết cho việc thực thi kết nối và truyền tải dữ liệu một cách tin tưởng.

Hình I.4: Các trường của TCP Header

Mỗi trường của TCP Header kết hợp với một chức năng đặc biệt của một phiên làm việc TCP. Có một số chức năng quan trọng sau:

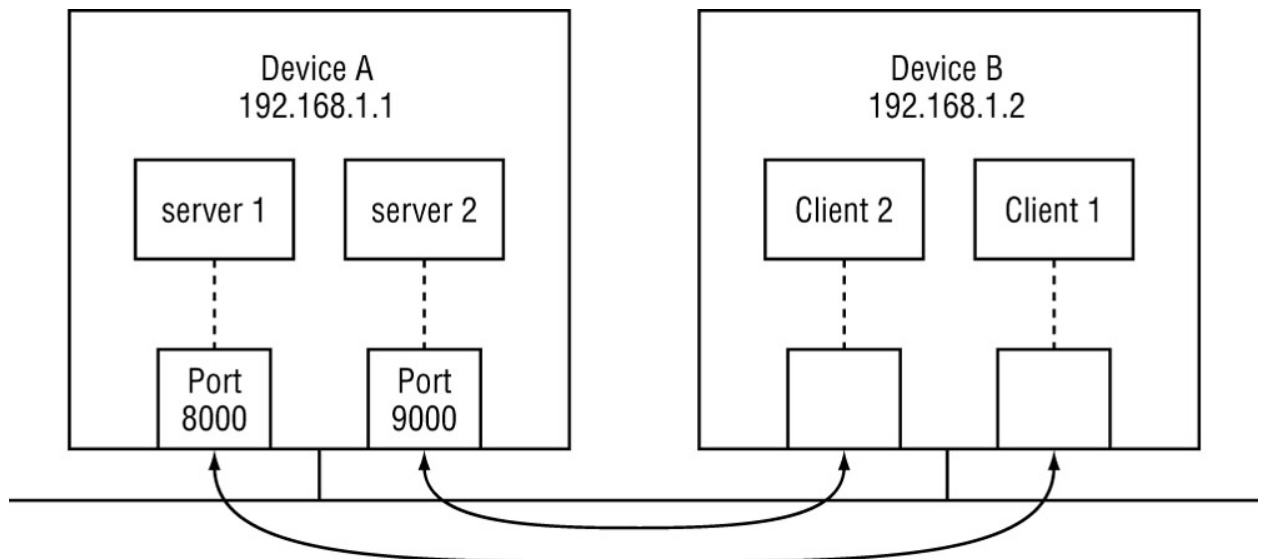
- Source port và Destination port: theo dõi các kết nối giữa các thiết bị
- Sequence và Acknowledgement number: theo dõi thứ tự các gói tin và truyền tải lại các gói tin bị mất
- Flag: mở và đóng kết nối giữa các thiết bị để truyền tải dữ liệu

I.3.1. TCP port

TCP sử dụng các port để xác định các kết nối TCP trên một thiết bị mạng. Để liên lạc với một ứng dụng chạy trên một thiết bị mạng ở xa ta cần phải biết hai thông tin :

- Địa chỉ IP của thiết bị ở xa
- TCP port được gán cho thiết bị ở xa

Để kết nối TCP được thành lập, thiết bị ở xa phải chấp nhận các gói tin truyền đến port đã được gán. Bởi vì có nhiều ứng dụng chạy trên một thiết bị sử dụng TCP do đó thiết bị phải cấp phát các cổng khác nhau cho các ứng dụng khác nhau.

Hình I.5: Kết nối TCP đơn giản

Trong hình trên thì thiết bị A đang chạy hai ứng dụng Server, hai ứng dụng này đang chờ các gói tin từ Client. Một ứng dụng được gán port 8000 và một ứng dụng được gán port 9000. Thiết bị mạng B muốn kết nối đến thiết bị mạng A thì nó phải được gán một TCP port còn trống từ hệ điều hành và port này sẽ được mở trong suốt phiên làm việc. Các port ở Client thường không quan trọng và có thể gán bất kỳ một port nào hợp lệ trên thiết bị.

Tổ hợp của một địa chỉ IP và một port là một IP endpoint. Một phiên làm việc TCP được định nghĩa là một sự kết hợp của một IP endpoint cục bộ và một IP endpoint ở xa. Một ứng dụng mạng có thể sử dụng cùng một IP endpoint cục bộ nhưng mỗi thiết bị ở xa phải sử dụng một địa chỉ IP hay port riêng.

IANA định nghĩa một danh sách các port TCP tiêu chuẩn được gán cho các ứng dụng đặc biệt:

Port	Mô Tả
7	Echo
13	Daytime
17	Quote of the day
20	FTP (data channel)
21	FTP (control channel)

Port	Mô Tả
22	SSH
23	Telnet
25	SMTP
37	Time
80	HTTP
110	POP3
119	NNTP
123	Network Time Protocol (NTP)
137	NETBIOS name service
138	NETBIOS datagram service
143	Internet Message Access Protocol (IMAP)
389	Lightweight Directory Access Protocol (LDAP)
443	Secure HTTP (HTTPS)
993	Secure IMAP
995	Secure POP3

Các port từ 0->1023 được gán cho các ứng dụng thông dụng do đó với các ứng dụng mà các lập trình viên tạo ra thì các port được gán phải từ 1024->65535.

I.3.2. Cơ chế đảm bảo độ tin cậy truyền tải các gói tin

Trường tiếp theo trong TCP Header sau port là số sequence và acknowledgement. Những giá trị này cho phép TCP theo dõi các gói tin và đảm bảo nó được nhận theo đúng thứ tự. Nếu bất kỳ gói tin nào bị lỗi, TCP sẽ yêu cầu truyền tải lại các gói tin bị lỗi và ráp chúng lại trước khi gửi gói tin cho ứng dụng.

Mỗi gói tin có một số duy nhất sequence cho một phiên làm việc TCP. Một số ngẫu nhiên được chọn cho gói tin đầu tiên được gửi đi trong phiên làm việc. Mỗi gói tin tiếp theo được gửi sẽ tăng số sequence bằng số byte dữ liệu TCP trong gói tin trước đó. Điều này đảm bảo mỗi gói tin được xác định duy nhất trong luồng dữ liệu TCP.

Thiết bị nhận sử dụng trường acknowledgement để hồi báo số sequence cuối cùng được nhận từ thiết bị gửi. Thiết bị nhận có thể nhận nhiều gói tin trước khi gửi lại một hồi báo. Số acknowledgement được trả về là số sequence cao nhất liên sau của dữ liệu được nhận. Kỹ thuật này được gọi là cửa sổ trượt. Các gói tin được nhận ngoài thứ

tự có thể được giữ trong bộ đệm và được đặt vào đúng thứ tự khi các gói tin khác đã được nhận thành công. Nếu một gói tin bị mất, thiết bị nhận sẽ thấy được số sequence bị lỗi và gửi một số acknowledgement thấp hơn để yêu cầu các gói tin bị lỗi. Nếu không có cửa sổ trượt mỗi gói tin sẽ phải hồi báo lại, làm tăng băng thông và độ trễ mạng.

I.3.3. Quá trình thành lập một phiên làm việc TCP

Quá trình làm thành lập một phiên làm việc TCP được thực hiện nhờ vào việc sử dụng các cờ (Flag):

Flag	Mô Tả
6 bit dành riêng	Dành riêng để sử dụng trong tương lai, giá trị luôn luôn là zero
1-bit URG flag	Đánh dấu gói tin là dữ liệu khẩn cấp
1-bit ACK flag	Hồi báo nhận một gói tin
1-bit PUSH flag	Cho biết dữ liệu được đẩy vào ứng dụng ngay lập tức
1-bit RESET flag	Thiết lập lại tình trạng khởi đầu kết nối TCP
1-bit SYN flag	Bắt đầu một phiên làm việc
1-bit FIN flag	Kết thúc một phiên làm việc

TCP sử dụng các tình trạng kết nối để quyết định tình trạng kết nối giữa các thiết bị. Một giao thức bắt tay đặc biệt được dùng để thành lập những kết nối này và theo dõi tình trạng kết nối trong suốt phiên làm việc. Một phiên làm việc TCP gồm ba pha sau:

- Mở bắt tay
- Duy trì phiên làm việc
- Đóng bắt tay

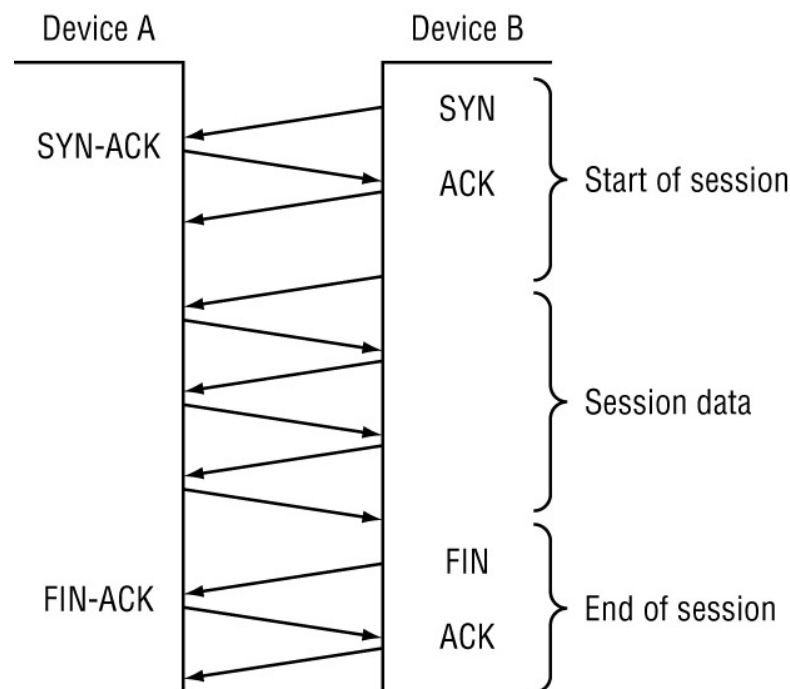
Mỗi pha yêu cầu các bit cờ được thiết lập trong một thứ tự nào đó. Quá trình mở bắt tay thường được gọi là ba cái bắt tay và nó yêu cầu ba bước để thành lập kết nối.

- Thiết bị gửi gói cờ SYN cho biết bắt đầu phiên làm việc
- Thiết bị nhận gửi cả cờ SYN và cờ ACK trong cùng một gói tin cho biết nó chấp nhận bắt đầu phiên làm việc

- Thiết bị gửi gửi cờ ACK cho biết phiên làm việc đã mở và đã sẵn sàng cho việc gửi và nhận các gói tin.

Sau khi phiên làm việc được thành lập, cờ ACK sẽ được thiết lập trong các gói tin. Để đóng phiên làm việc, một quá trình bắt tay khác được thực hiện dùng cờ FIN:

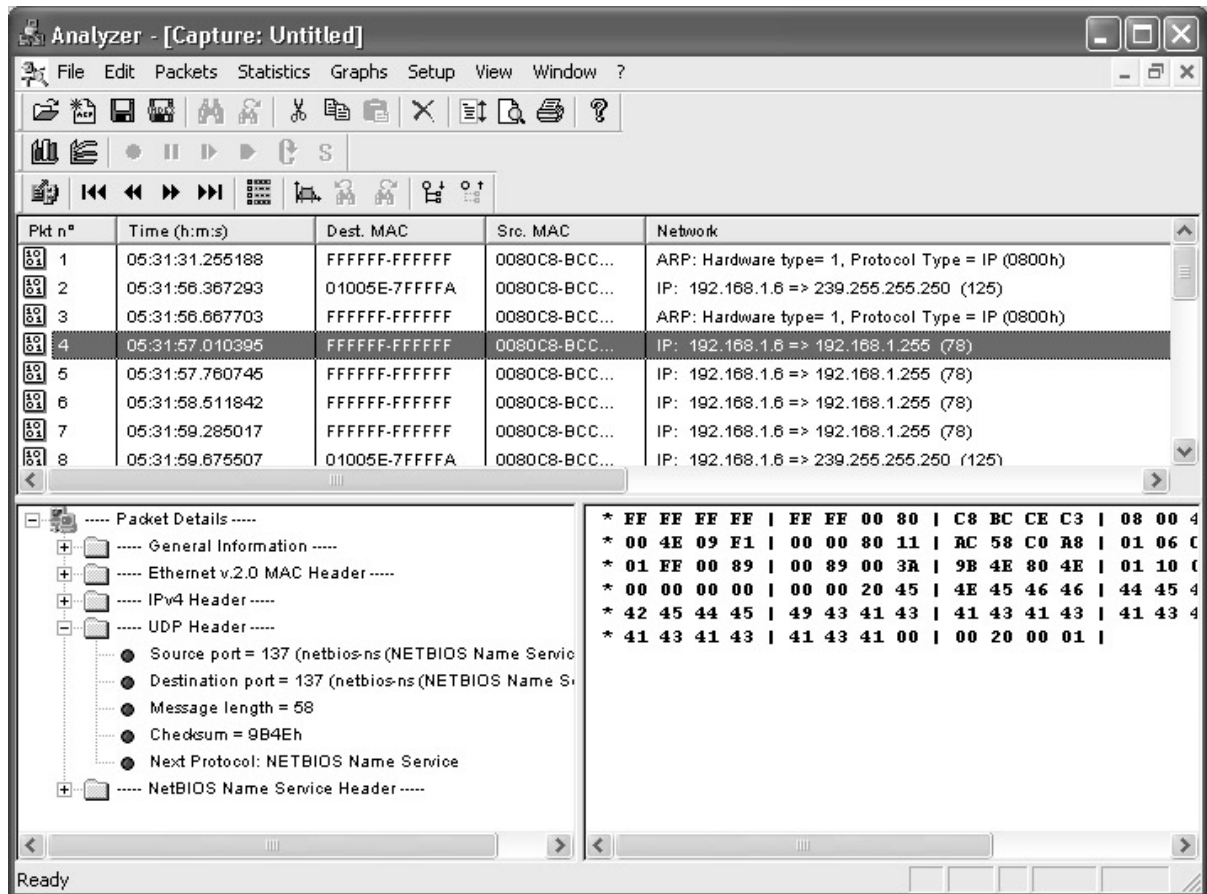
- Thiết bị khởi đầu đóng kết nối gửi cờ FIN
- Thiết bị bên kia gửi cờ FIN và ACK trong cùng một gói tin cho biết nó chấp nhận đóng kết nối
- Thiết bị khởi đầu đóng kết nối gửi cờ ACK để đóng kết nối

Hình I.6: Các bước bắt tay của giao thức TCP

I.4. Tầng UDP

User Datagram Protocol (UDP) là một giao thức phổ biến khác được dùng trong việc truyền tải dữ liệu của các gói IP. Không giống như TCP, UDP là giao thức phi nối kết. Mỗi phiên làm việc UDP không gì khác hơn là truyền tải một gói tin theo một hướng. Hình sau sẽ mô tả cấu trúc của một gói tin UDP

Hình I.7: UDP Header

UDP header gồm những trường sau:

- Source Port
- Destination Port
- Message Length
- Checksum
- Next Level Protocol

Cũng giống như TCP, UDP theo dõi các kết nối bằng cách sử dụng các port từ 1024->65536, các port UDP từ 0->1023 là các port dành riêng cho các ứng dụng phổ biến, một số dùng phổ biến như:

Port	Mô Tả
53	Domain Name System
69	Trivial File Transfer Protocol
111	Remote Procedure Call
137	NetBIOS name service
138	NetBIOS datagram

Port	Mô Tả
161	Simple Network Management Protocol

CHƯƠNG II: LẬP TRÌNH SOCKET HƯỚNG KẾT NỐI

II.1. Socket

Trong lập trình mạng dùng Socket, chúng ta không trực tiếp truy cập vào các thiết bị mạng để gửi và nhận dữ liệu. Thay vì vậy, một file mô tả trung gian được tạo ra để điều khiển việc lập trình. Các file mô tả dùng để tham chiếu đến các kết nối mạng được gọi là các Socket. Socket định nghĩa những đặc trưng sau:

- Một kết nối mạng hay một đường ống dẫn để truyền tải dữ liệu
- Một kiểu truyền thông như stream hay datagram
- Một giao thức như TCP hay UDP

Sau khi một Socket được tạo ra nó phải được gắn vào một địa chỉ mạng và một port trên hệ thống cục bộ hay ở xa. Một khi Socket đã được gắn vào các địa chỉ mạng và port, nó có thể được dùng để gửi và nhận dữ liệu trong mạng.

Trong .Net Framework lớp Socket hỗ trợ cho việc lập trình Socket. Phương thức tạo lập như sau:

```
Socket (AddressFamily, SocketType, ProtocolType)
```

Phương thức tạo lập của lớp Socket cần các đối số truyền vào sau:

+AddressFamily: họ địa chỉ được dùng, tham số này có thể có các giá trị sau:

AppleTalk	Địa chỉ AppleTalk
Atm	Native ATM services address.
Banyan	Địa chỉ Banyan
Ccitt	Địa chỉ cho giao thức CCITT, như là X25
Chaos	Địa chỉ cho giao thức MIT CHAOS
Cluster	Địa chỉ cho các sản phẩm cluster của Microsoft
DataKit	Địa chỉ cho giao thức Datakit
DataLink	Địa chỉ của giao thức tầng data-link
DecNet	Địa chỉ DECnet

Ecma	Địa chỉ ECMA (European Computer Manufacturers Association)
FireFox	Địa chỉ FireFox
HyperChannel	Địa chỉ NSC Hyperchannel
Ieee12844	Địa chỉ workgroup IEEE 1284.4
ImpLink	Địa chỉ ARPANET IMP
InterNetwork	Địa chỉ IP version 4
InterNetworkV6	Địa chỉ IP version 6
Ipx	Địa chỉ IPX hoặc SPX
Irda	Địa chỉ IrDA
Iso	Địa chỉ cho giao thức ISO
Lat	Địa chỉ LAT
Max	Địa chỉ MAX
NetBios	Địa chỉ NetBios
NetworkDesigners	Địa chỉ Network Designers
NS	Địa chỉ Xerox NS
Osi	Địa chỉ cho giao thức ISO
Pup	Địa chỉ cho giao thức PUP
Sna	Địa chỉ IBM SNA
Unix	Địa chỉ Unix
Unknown	Chưa biết họ địa chỉ
Unspecified	Chưa chỉ ra họ địa chỉ
VoiceView	Địa chỉ VoiceView

+**SocketType**: kiểu Socket, tham số này có thể có các giao thức sau:

Kiểu	Mô tả
Dgram	Được sử dụng trong các giao thức phi kết nối, không tin tưởng. Thông điệp có thể bị mất, bị trùng lặp hoặc có thể đến sai thứ tự.

	Dgram sử dụng giao thức UDP và họ địa chỉ InterNetwork .
Raw	Được sử dụng trong các giao thức cấp thấp như Internet Control Message Protocol (Icmp) và Internet Group Management Protocol (Igmp). Ứng dụng phải cung cấp IP header khi gửi. Khi nhận sẽ nhận được IP header và các tùy chọn tương ứng.
Rdm	Được sử dụng trong các giao thức phi kết nối, hướng thông điệp, truyền thông điệp tin cậy, và biên của thông điệp được bảo vệ. Rdm (Reliably Delivered Messages) thông điệp đến không bị trùng lặp và đúng thứ tự. Hơn nữa, thiết bị nhận được thiết bị nếu thông điệp bị mất. Nếu khởi tạo Socket dùng Rdm, ta không cần yêu cầu kết nối tới host ở xa trước khi gửi và nhận dữ liệu.
Seqpacket	Cung cấp hướng kết nối và truyền 2 chiều các dòng byte một cách tin cậy. Seqpacket không trùng lặp dữ liệu và bảo vệ biên dữ liệu. Socket kiểu Seqpacket truyền thông với 1 máy đơn và yêu cầu kết nối trước khi truyền dữ liệu.
Stream	Được sử dụng trong các giao thức hướng kết nối, không bị trùng lặp dữ liệu, không bảo vệ biên dữ liệu. Socket kiểu Stream chỉ truyền thông với một máy đơn và yêu cầu kết nối trước khi truyền dữ liệu. Stream dùng giao thức Transmission Control Protocol (Tcp) và họ địa chỉ InterNetwork
Unknown	Chưa biết kiểu Socket

+**ProtocolType**: kiểu giao thức, tham số này có thể có các giá trị sau:

ProtocolType	Mô tả
Ggp	Gateway To Gateway Protocol.
Icmp	Internet Control Message Protocol.
IcmpV6	Internet Control Message Protocol IPv6.
Idp	Internet Datagram Protocol.
Igmp	Internet Group Management Protocol.
IP	Internet Protocol.
IPSecAuthenticationHeader	IPv6 Authentication.
IPSecEncapsulatingSecurityPayload	IPv6 Encapsulating Security Payload header.

IPv4	Internet Protocol version 4.
IPv6	Internet Protocol version 6 (IPv6).
Ipx	Internet Packet Exchange Protocol.
ND	Net Disk Protocol (unofficial).
Pup	PARC Universal Packet Protocol.
Raw	Raw IP packet protocol.
Spx	Sequenced Packet Exchange protocol.
SpxII	Sequenced Packet Exchange version 2 protocol.
Tcp	Transmission Control Protocol.
Udp	User Datagram Protocol.
Unknown	Giao thức chưa biết
Unspecified	Giao thức chưa được chỉ ra

Ví dụ phương thức tạo lập của lớp Socket:

```
Socket sk = Socket(AddressFamily.InterNetwork, SocketType.Stream,
ProtocolType.Tcp);
```

II.2. IPAddress

IPAddress là một đối tượng dùng để mô tả một địa chỉ IP, đối tượng này có thể được sử dụng trong nhiều phương thức của Socket. Một số phương thức của lớp IPAddress

Phương Thức	Mô Tả
Equals	So sánh 2 địa chỉ IP
GetHashCode	Lấy giá trị has cho 1 đối tượng IPAddress
GetType	Trả về kiểu của một thể hiện địa chỉ IP
HostToNetworkOrder	Chuyển 1 địa chỉ IP từ host byte order thành network byte order
IsLoopBack	Cho biết địa chỉ IP có phải là địa chỉ LoopBack hay không
NetworkToHostOrder	Chuyển 1 địa chỉ IP từ network byte order thành host byte order

Phương Thức	Mô Tả
Parse	Chuyển 1 chuỗi thành 1 thể hiện IPAddress
ToString	Chuyển 1 đối tượng IPAddress thành một chuỗi

Phương thức Parse() thường được dùng để tạo ra 1 thể hiện của IPAddress:

```
IPAddress localIpAddress = IPAddress.Parse("127.0.0.1");
```

Lớp IPAddress cũng cung cấp 4 thuộc tính để mô tả các địa chỉ IP đặc biệt:

- Any: dùng để mô tả một địa chỉ IP bất kỳ của hệ thống.
- Broadcast: dùng để mô tả địa chỉ IP Broadcast cho mạng cục bộ
- Loopback: dùng để mô tả địa chỉ loopback của hệ thống
- None: không dùng địa chỉ IP

II.3. IPEndPoint

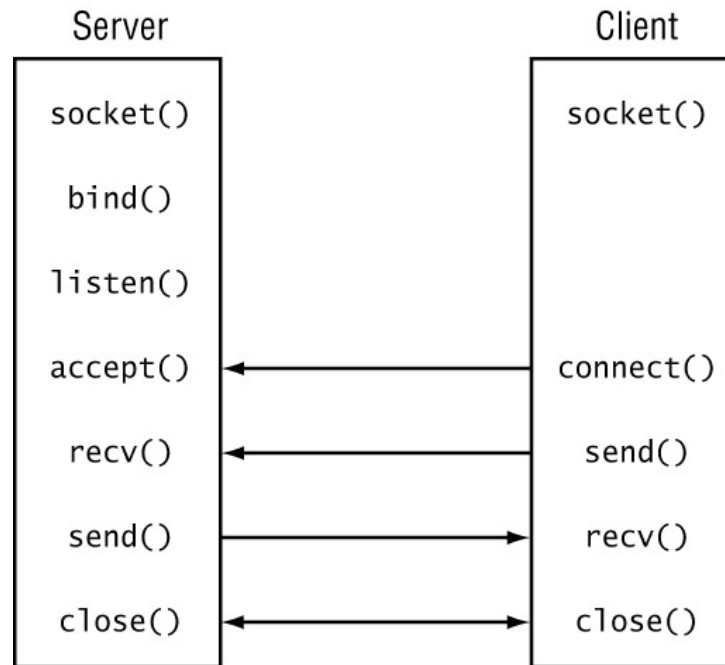
IPEndPoint là một đối tượng mô tả sự kết hợp của một địa chỉ IP và port. Đối tượng IPEndPoint được dùng để gắn kết các Socket với các địa chỉ cục bộ hoặc các địa chỉ ở xa.

Hai thuộc tính của IPEndPoint có thể được dùng để lấy được vùng các port trên hệ thống là MinPort và MaxPort.

II.4. Lập trình Socket hướng kết nối

Trong lập trình Socket hướng kết nối, giao thức TCP được dùng để thành lập phiên làm việc giữa hai endpoint. Khi sử dụng giao thức TCP để thành lập kết nối ta phải đàm phán kết nối trước nhưng khi kết nối đã được thành lập dữ liệu có thể truyền đi giữa các thiết bị một cách tin tưởng.

Để lập trình Socket hướng kết nối ta phải thực hiện một loạt các thao tác giữa clien và Server như trong mô hình bên dưới

Hình II.1: Mô hình lập trình Socket hướng kết nối

II.4.1. Lập trình phía Server

Đầu tiên Server sẽ tạo một Socket, Socket này sẽ được gắn vào một địa chỉ ip và một port cục bộ, hàm để thực hiện việc này là hàm Bind(). Hàm này cần một danh đối số là một IPEndPoint cục bộ:

```
IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 5000);
Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
server.Bind(ipep);
```

Bởi vì Server thường chấp nhận kết nối trên chính địa chỉ IP và port riêng của nó nên ta dùng `IPAddress.Any` để chấp nhận kết nối trên bất kỳ card mạng nào

Địa chỉ IP ta dùng ở đây là địa chỉ IP version 4 và kiểu giao thức là TCP nên `AddressFamily` là `InterNetwork` và `SocketType` là `Stream`.

Sau khi Socket đã được gắn kết vào một địa chỉ và một port, Server phải sẵn sàng chấp nhận kết nối từ Client. Việc này được thực hiện nhờ vào hàm `Listen()`. Hàm `Listen()` có một đối số, đó chính là số Client tối đa mà nó lắng nghe.

```
server.Listen(10);
```

Tiếp theo Server dùng hàm `Accept()` để chấp nhận kết nối từ Client:

```
Socket client = server.Accept();
```

Hàm `Accept()` này sẽ dùng `Server` lại và chờ cho đến khi nào có `Client` kết nối đến nó sẽ trả về một `Socket` khác, `Socket` này được dùng để trao đổi dữ liệu với `Client`. Khi đã chấp nhận kết nối với `Client` thì `Server` có thể gửi và nhận dữ liệu với `Client` thông qua phương thức `Send()` và `Receive()`.

```
string welcome = "Hello Client";  
buff = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);  
client.Send(buff, buff.Length, SocketFlags.None);
```

Phương thức `Send()` của `Socket` dùng để gửi dữ liệu, phương thức này có một số đối số quan trọng sau:

- ✓ `Buff`: mảng các byte cần gửi
- ✓ `Offset`: vị trí đầu tiên trong mảng cần gửi
- ✓ `Size`: số byte cần gửi
- ✓ `SocketFlags`: chỉ ra cách gửi dữ liệu trên `Socket`

Việc gửi và nhận dữ liệu được thực hiện liên tục thông qua một vòng lặp vô hạn:

```
while (true)  
{  
    buff = new byte[1024];  
    recv = client.Receive(buff);  
    if (recv == 0)  
        break;  
  
    Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(buff, 0, recv));  
    client.Send(buff, recv, SocketFlags.None);  
}
```

Phương thức `Receive()` đặt dữ liệu vào buffer, kích thước buffer được thiết lập lại, do đó nếu buffer không được thiết lập lại, lần gọi phương thức `Receive()` kế tiếp sẽ chỉ có thể nhận được dữ liệu tối đa bằng lần nhận dữ liệu trước.

Phương thức này có một số đối số quan trọng sau:

- ✓ `Buff`: mảng các byte cần gửi
- ✓ `Offset`: vị trí đầu tiên trong mảng cần nhận
- ✓ `Size`: số byte cần gửi
- ✓ `SocketFlags`: chỉ ra cách nhận dữ liệu trên `Socket`

Phương thức Receive() trả về số byte dữ liệu nhận được từ Client. Nếu không có dữ liệu được nhận, phương thức Receive() sẽ bị dừng lại và chờ cho tới khi có dữ liệu. Khi Client gửi tín hiệu kết thúc phiên làm việc (bằng cách gửi cờ FIN trong gói TCP), phương thức Receive() sẽ trả về giá trị 0. Khi phương thức Receive() trả về giá trị 0, ta đóng Socket của Client lại bằng phương thức Close(). Socket chính (Server Socket) vẫn còn hoạt động để chấp nhận các kết nối khác. Nếu không muốn Client nào kết nối đến nữa thì ta đóng Server lại luôn:

```
client.Close();  
server.Close();
```

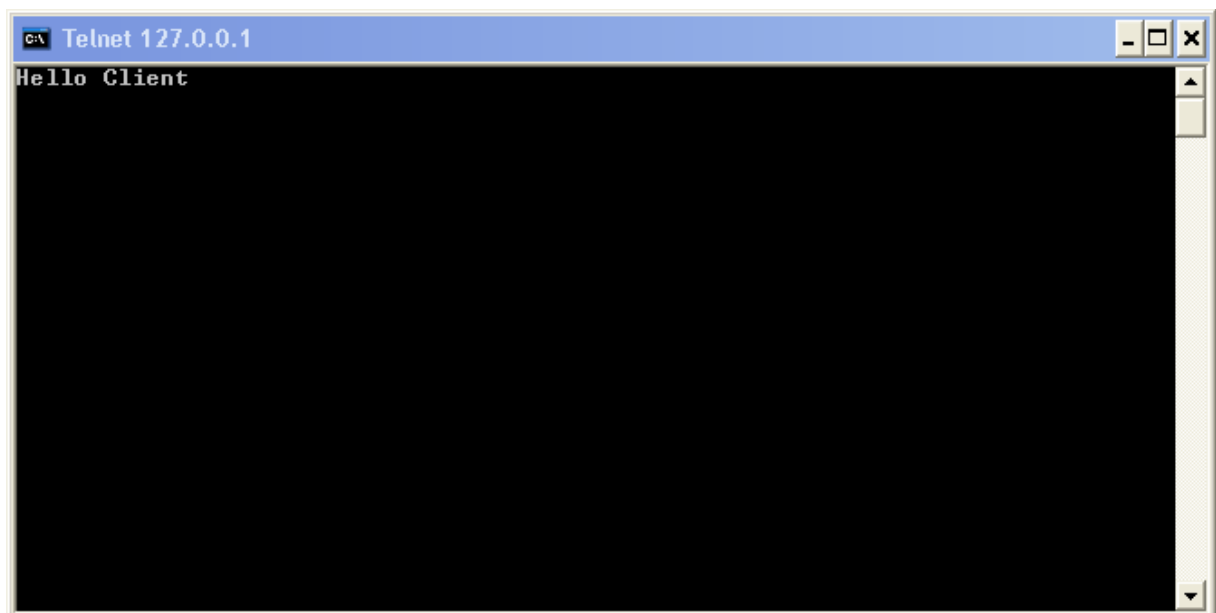
Chương trình TCP Server đơn giản:

```
using System;  
using System.Net;  
using System.Net.Sockets;  
using System.Text;  
class TcpServerDonGian  
{  
    public static void Main()  
    {  
        //Số byte thực sự nhận được dùng hàm Receive()  
        int byteReceive;  
        //buffer để nhận và gửi dữ liệu  
        byte[] buff = new byte[1024];  
        //EndPoint cục bộ  
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 5000);  
        //Server Socket  
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,  
SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);  
        //Kết nối server với 1 EndPoint  
        server.Bind(ipep);  
        //Server lắng nghe tối đa 10 kết nối  
        server.Listen(10);  
        Console.WriteLine("Dang cho Client ket noi den...");  
        //Hàm Accept() sẽ block server lại cho đến khi có Client kết nối đến  
        Socket client = server.Accept();  
        //Client EndPoint  
        IPEndPoint clientep = (IPEndPoint)client.RemoteEndPoint;  
        Console.WriteLine("Da ket noi voi Client {0} tai port {1}",  
clientep.Address, clientep.Port);  
  
        string welcome = "Hello Client";
```

```
//Chuyển chuỗi thành mảng các byte
buff = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
//Gửi câu chào cho Client
client.Send(buff, buff.Length, SocketFlags.None);
while (true)
{
    //Reset lại buffer
    buff = new byte[1024];
    //Lấy số byte thực sự nhận được
    byteReceive = client.Receive(buff);
    //Nếu Client ngắt kết nối thì thoát khỏi vòng lặp
    if (byteReceive == 0)
        break;

    Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(buff, 0, byteReceive));
    //Sau khi nhận dữ liệu xong, gửi lại cho Client
    client.Send(buff, byteReceive, SocketFlags.None);
}
Console.WriteLine("Đã đóng kết nối với Client: {0}", clientep.Address);
//Đóng kết nối
client.Close();
server.Close();
}
}
```

Để kiểm tra thử chương trình ta có thể dùng chương trình Telnet của Windows để kiểm tra. Dùng lệnh telnet 127.0.0.1 5000

Hình II.2: Kết quả trả về sau khi telnet vào Server local tại port 5000

Sau khi dùng lệnh telnet, kết quả trả về như trên hình là đã kết nối thành công

II.4.2. Lập trình phía Client

Lập trình Socket hướng kết nối phía Client đơn giản hơn phía Server. Client cũng phải gắn kết một địa chỉ của một Socket đã được tạo ra nhưng sử dụng phương thức Connect() chứ không sử dụng phương thức Bind() giống như phía Server. Phương thức Connect() yêu cầu một IPEndPoint của Server mà Client cần kết nối đến.

```
IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"),
5000);
Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);

try
{
    server.Connect(ipep);
}
catch (SocketException e)
{
    Console.WriteLine("Không thể kết nối đến Server");
    Console.WriteLine(e.ToString());
    return;
}
```

Phương thức Connect() sẽ dừng lại cho đến khi Client kết nối được với Server. Nếu kết nối không thể được thực hiện thì nó sẽ phát sinh ra một biệt lệ, do đó hàm Connect() tra phải để trong khối try, catch để không bị lỗi chương trình.

Khi kết nối được thành lập, Client có thể dùng phương thức Send() và Receive() của lớp Socket để gửi và nhận dữ liệu tương tự như Server đã làm. Khi quá trình trao đổi dữ liệu đã hoàn tất, đối tượng Socket phải được đóng lại. Client Socket dùng phương thức Shutdown() để dừng Socket và dùng phương thức Close() để thực sự đóng phiên làm việc. Phương thức Shutdown() của Socket dùng một tham số để quyết định cách Socket sẽ dừng lại. Các phương thức đó là:

Giá trị	Mô tả
---------	-------

Giá trị	Mô tả
SocketShutdown.Both	Ngăn cản gửi và nhận dữ liệu trên Socket.
SocketShutdown.Receive	Ngăn cản nhận dữ liệu trên Socket. Cờ RST sẽ được gửi nếu có thêm dữ liệu được nhận.
SocketShutdown.Send	Ngăn cản gửi dữ liệu trên Socket. Cờ FIN sẽ được gửi sau khi tất cả dữ liệu còn lại trong buffer đã được gửi đi.

Chương trình TCP Client đơn giản:

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class SimpleTcpClient
{
    public static void Main()
    {
        //Buffer để gửi và nhận dữ liệu
        byte[] buff = new byte[1024];
        //Chuỗi nhập vào và chuỗi nhận được
        string input, stringData;
        //IPEndPoint ở server
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
        //Server Socket
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);

        //Hàm Connect() sẽ bị block lại và chờ khi kết nối được với server thì
        mới hết block
        try
        {
            server.Connect(ipep);
        }
        //Quá trình kết nối có thể xảy ra lỗi nên phải dùng try, catch
        catch (SocketException e)
        {
            Console.WriteLine("Không thể kết nối đến Server");
            Console.WriteLine(e.ToString());
            return;
        }
        //Số byte thực sự nhận được
        int byteReceive = server.Receive(buff);
        //Chuỗi nhận được
        stringData = Encoding.ASCII.GetString(buff, 0, byteReceive);
    }
}
```



```
Console.WriteLine(stringData);
while (true)
{
    //Nhập dữ liệu từ bàn phím
    input = Console.ReadLine();
    //Nếu nhập exit thì thoát và đóng Socket
    if (input == "exit")
        break;
    //Gửi dữ liệu cho server
    server.Send(Encoding.ASCII.GetBytes(input));
    //Reset lại buffer
    buff = new byte[1024];
    //Số byte thực sự nhận được
    byteReceive = server.Receive(buff);
    //Chuỗi nhận được
    stringData = Encoding.ASCII.GetString(buff, 0, byteReceive);
    Console.WriteLine(stringData);
}
Console.WriteLine("Đóng kết nối với server...");
//Dùng kết nối, không cho phép nhận và gửi dữ liệu
server.Shutdown(SocketShutdown.Both);
//Đóng Socket
server.Close();
}
}
```

II.4.3. Vấn đề với bộ đệm dữ liệu

Trong ví dụ Client, Server đơn giản trên thì một mảng các byte được dùng như là bộ đệm để gửi và nhận dữ liệu trên Socket. Bởi vì chương trình được chạy trong môi trường được điều khiển, tất cả các thông điệp đều thuộc dạng text và kích thước nhỏ nên loại buffer này không phải là một vấn đề.

Trong thế giới thực, chúng ta không biết kích thước và kiểu dữ liệu đến trong khi truyền thông giữa Client và Server. Vấn đề xảy ra khi dữ liệu đến lớn hơn kích thước bộ đệm dữ liệu.

Khi nhận dữ liệu thông qua TCP, dữ liệu được lưu trữ trong bộ đệm hệ thống. Mỗi khi gọi phương thức Receive(), nó sẽ đọc dữ liệu từ bộ đệm TCP và lấy dữ liệu ra khỏi bộ đệm. Số lượng dữ liệu được đọc bởi phương thức Receive() được điều khiển bởi hai yếu tố sau:

- Kích thước bộ đệm dữ liệu được chỉ ra trong phương thức Receive()
- Kích thước bộ đệm được chỉ ra trong tham số của phương thức Receive()

Trong ví dụ đơn giản trên, buffer được định nghĩa là một mảng byte kích thước 1024. Bởi vì kích thước dữ liệu không được chỉ ra trong phương thức Receive() nên kích thước bộ đệm tự động lấy kích thước mặc định của bộ đệm dữ liệu là 1024 byte. Phương thức Receive() sẽ đọc 1024 byte dữ liệu một lần và đặt dữ liệu đọc được vào biến buff

```
byteReceive = client.Receive(buff);
```

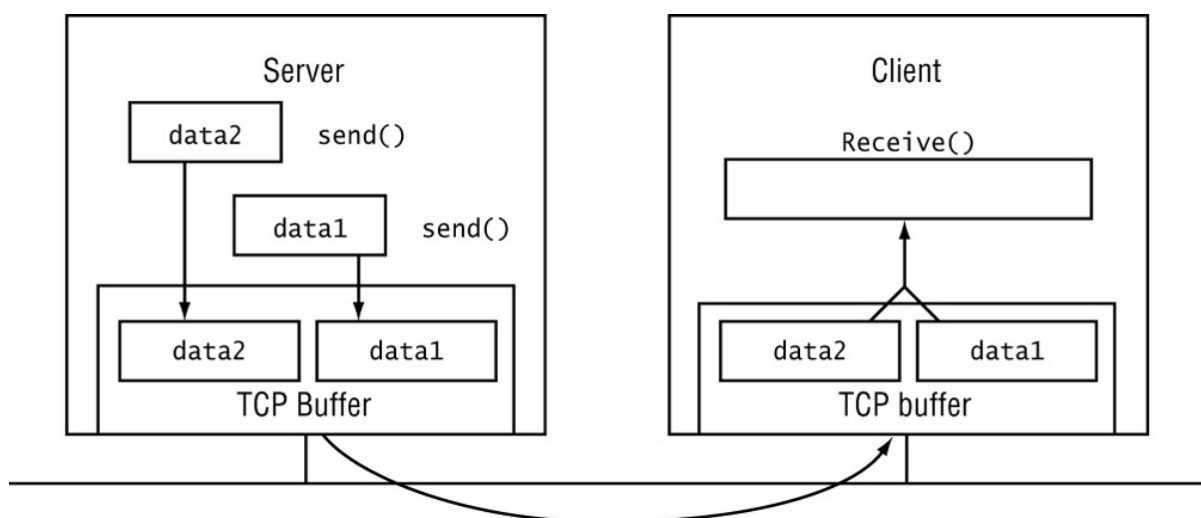
Vào lúc phương thức Receive() được gọi, nếu bộ đệm TCP chứa ít hơn 1024 byte, phương thức này sẽ trả về số lượng dữ liệu mà nó thực sự đọc được trong biến byte Receive. Để chuyển dữ liệu thành chuỗi, ta dùng phương thức GetString() như sau:

```
stringData = Encoding.ASCII.GetString(buff, 0, byteReceive);
```

Trong đối số của hàm GetString, ta phải truyền vào số byte thực sự đã đọc được nếu không ta sẽ nhận được một chuỗi với các byte thừa ở đằng sau.

II.4.4. Xử lý với các bộ đệm có kích thước nhỏ

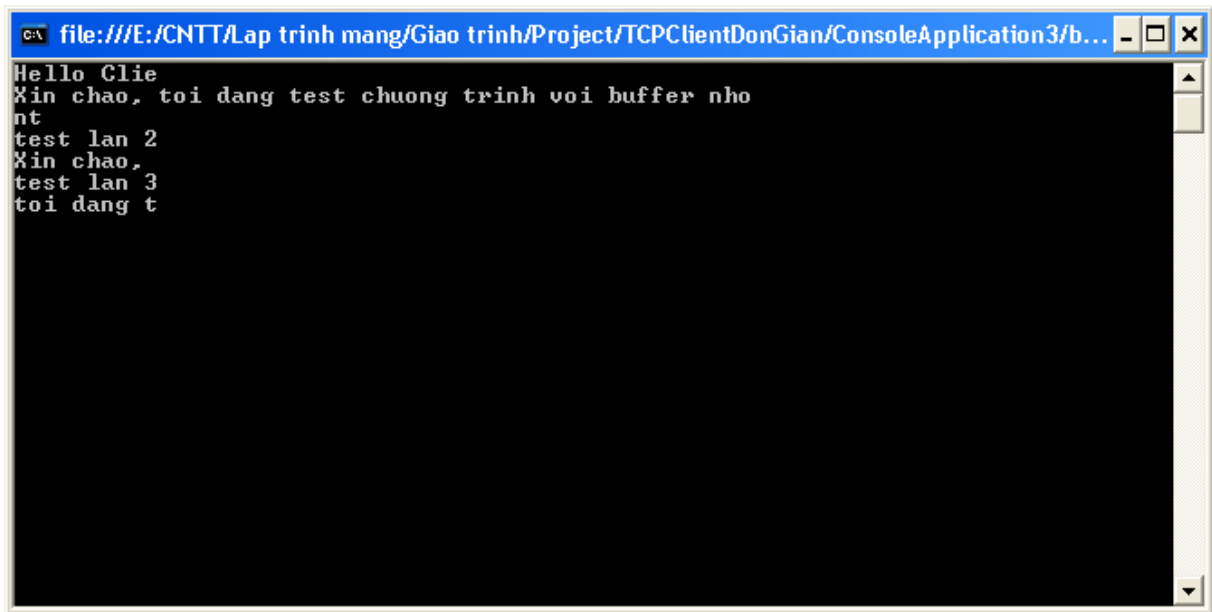
Hệ điều hành Window dùng bộ đệm TCP để gửi và nhận dữ liệu. Điều này là cần thiết để TCP có thể gửi lại dữ liệu bất cứ lúc nào cần thiết. Một khi dữ liệu đã được hồi báo nhận thành công thì nó mới được xóa khỏi bộ đệm.

Hình II.3: TCP Buffer

Dữ liệu đến cũng được hoạt động theo cách tương tự. Nó sẽ ở lại trong bộ đệm cho đến khi phương thức Receive() được dùng để đọc nó. Nếu phương thức Receive() không đọc toàn bộ dữ liệu ở trong bộ đệm, phần còn lại vẫn được nằm ở đó và chờ phương thức Receive() tiếp theo được đọc. Dữ liệu sẽ không bị mất nhưng chúng ta sẽ không lấy được các đoạn dữ liệu mình mong muốn.

Để thấy được vấn đề, ta tiến hành thay đổi kích thước bộ đệm từ 1024 byte xuống còn 10 byte. Và chạy lại chương trình Client, Server đơn giản trên

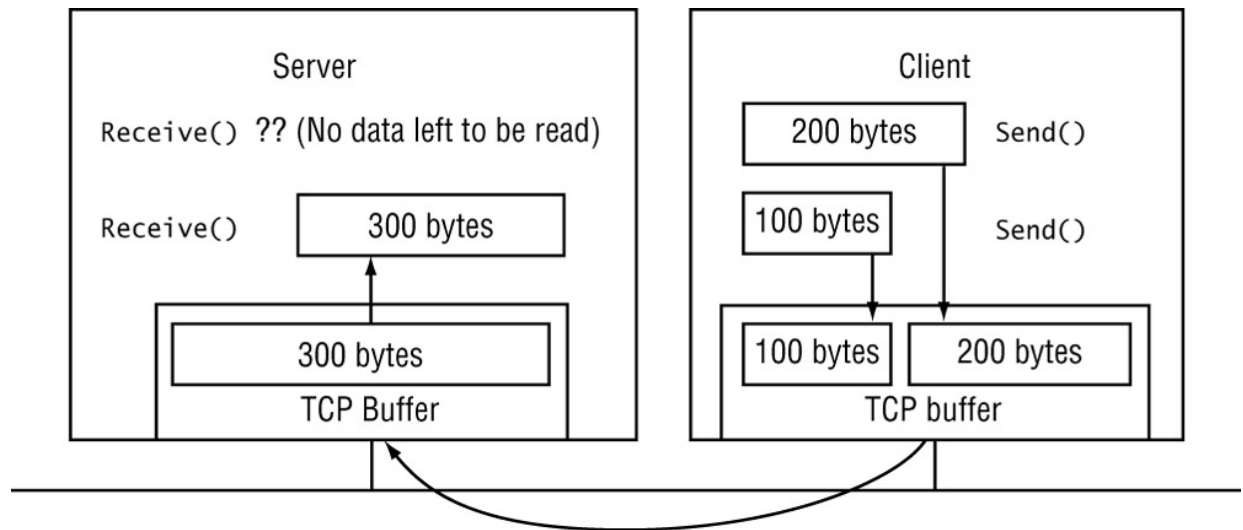
Hình II.4: Kết quả trả về khi chạy chương trình với buffer nhỏ

Bởi vì bộ đệm dữ liệu không đủ lớn để lấy hết dữ liệu ở bộ đệm TCP nên phương thức Receive() chỉ có thể lấy được một lượng dữ liệu có độ lớn đúng bằng độ lớn của bộ đệm dữ liệu, phần còn lại vẫn nằm ở bộ đệm TCP và nó được lấy khi gọi lại phương thức Receive(). Do đó câu chào Client của Server phải dùng tới hai lần gọi phương thức Receive() mới lấy được hết. Trong lần gọi và nhận dữ liệu kế tiếp, đoạn dữ liệu tiếp theo được đọc từ bộ đệm TCP do đó nếu ta gửi dữ liệu với kích thước lớn hơn 10 byte thì khi nhận ta chỉ nhận được 10 byte đầu tiên.

Bởi vì vậy nên trong khi lập trình mạng chúng ta phải quan tâm đến việc đọc dữ liệu từ bộ đệm TCP một cách chính xác. Bộ đệm quá nhỏ có thể dẫn đến tình trạng thông điệp nhận sẽ không khớp với thông điệp gửi, ngược lại bộ đệm quá lớn sẽ làm cho các thông điệp bị trộn lại, khó xử lý. Việc khó nhất là làm sao phân biệt được các thông điệp được đọc từ Socket.

II.4.5. Vấn đề với các thông điệp TCP

Một trong những khó khăn của những nhà lập trình mạng khi sử dụng giao thức TCP để chuyển dữ liệu là giao thức này không quan tâm đến biên dữ liệu.

Hình II.5: Client Send hai lần rồi Server mới Receive

Như trên hình vấn đề xảy ra khi truyền dữ liệu là không đảm bảo được mỗi phương thức Send() sẽ không được đọc bởi một phương thức Receive(). Tất cả dữ liệu được đọc từ phương thức Receive() không thực sự được đọc trực tiếp từ mạng mà nó được đọc từ bộ đệm TCP. Khi các gói tin TCP được nhận từ mạng sẽ được đặt theo thứ tự trong bộ đệm TCP. Mỗi khi phương thức Receive() được gọi, nó sẽ đọc dữ liệu trong bộ đệm TCP, không quan tâm đến biên dữ liệu.

Chúng ta hãy xem xét ví dụ sau, Chương Trình BadTCPServer:

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class BadTcpServer
{
    public static void Main()
    {
        //Số byte thực sự nhận được dùng hàm Receive()
        int byteReceive;
        //buffer để nhận và gửi dữ liệu
        byte[] buff = new byte[1024];
        //EndPoint cục bộ
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 5000);
        //Server Socket
```

```

        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
        //Kết nối server với 1 EndPoint
        server.Bind(ipep);
        //Server lắng nghe tối đa 10 kết nối
        server.Listen(10);
        Console.WriteLine("Dang cho Client ket noi den...");
        //Hàm Accept() sẽ block server lại cho đến khi có Client kết nối đến
        Socket client = server.Accept();
        //Client EndPoint
        IPEndPoint clientep = (IPEndPoint)client.RemoteEndPoint;
        Console.WriteLine("Da ket noi voi Client {0} tai port {1}",
clientep.Address, clientep.Port);

        string welcome = "Hello Client";
        //Chuyển chuỗi thành mảng các byte
        buff = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        //Gửi câu chào cho Client
        client.Send(buff, buff.Length, SocketFlags.None);

        for (int i = 0; i < 5; i++)
        {
            byteReceive = client.Receive(buff);
            Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(buff, 0, byteReceive));
        }
        Console.WriteLine("Da dong ket noi voi Client: {0}", clientep.Address);
        //Đóng kết nối
        client.Close();
        server.Close();
        Console.Read();
    }
}

```

Chương trình Server thành lập Socket TCP bình thường để lắng nghe kết nối, khi kết nối được thành lập, Server gửi câu chào cho Client và cố gắng nhận năm thông điệp riêng biệt từ Client:

```

for (int i = 0; i < 5; i++)
{
    byteReceive = client.Receive(data);
    Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0,
byteReceive));
}

```

```
}
```

Mỗi khi được gọi, phương thức Receive() đọc toàn bộ dữ liệu trong bộ đệm TCP, sau khi nhận năm thông điệp, kết nối được đóng lại.

Chương trình BadTCPClient:

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class BadTcpClient
{
    public static void Main()
    {
        //Buffer để gửi và nhận dữ liệu
        byte[] buff = new byte[10];
        //Chuỗi nhập vào và chuỗi nhận được
        string input, stringData;
        //IPEndPoint ở server
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
        //Server Socket
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
        //Hàm Connect() sẽ bị block lại và chờ khi kết nối được với server thì
mới hết block
        try
        {
            server.Connect(ipep);
        }
        //Quá trình kết nối có thể xảy ra lỗi nên phải dùng try, catch
        catch (SocketException e)
        {
            Console.WriteLine("Khon the ket noi den Server");
            Console.WriteLine(e.ToString());
            return;
        }
        //Số byte thực sự nhận được
        int byteReceive = server.Receive(buff);
        //Chuỗi nhận được
        stringData = Encoding.ASCII.GetString(buff, 0, byteReceive);
        Console.WriteLine(stringData);

        server.Send(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 1"));
        server.Send(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 2"));
    }
}
```

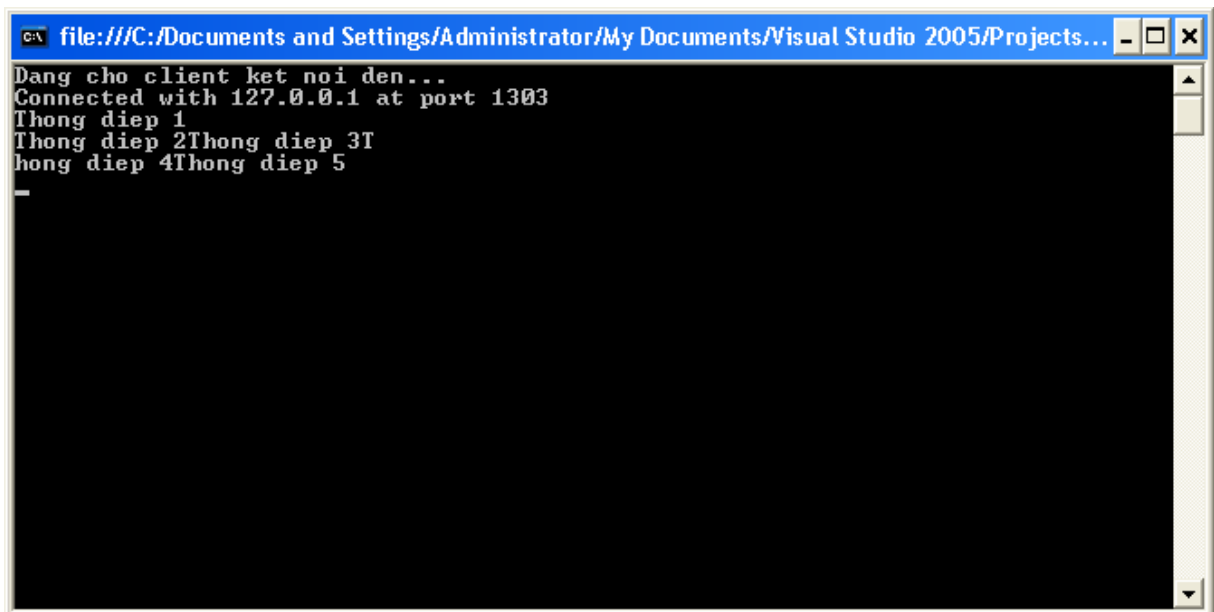
```
server.Send(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 3"));
server.Send(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 4"));
server.Send(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 5"));

Console.WriteLine("Dong ket noi voi server...");
//Dừng kết nối, không cho phép nhận và gửi dữ liệu
server.Shutdown(SocketShutdown.Both);
//Đóng Socket
server.Close();
Console.Read();

}

}
```

Kết quả chương trình như hình bên dưới

Hình II.6: Kết quả trên Server

Trong lần gọi phương thức `Receive()` lần đầu tiên, phương thức này nhận toàn bộ dữ liệu từ phương thức `Send()` của Client gửi lên, trong lần gọi phương thức `Receive()` lần thứ hai, phương thức `Receive()` đọc dữ liệu từ hai phương thức `Send()` và một phương thức `Send()` khác gửi dữ liệu chưa xong. Trong lần gọi thứ ba thì phương thức `Receive()` sẽ đọc hết dữ liệu đang được gửi dở từ phương thức `Send()` và đọc dữ liệu được gửi từ phương thức `Send()` cuối cùng và sau khi Client thực hiện xong năm phương thức `Send()` nó sẽ đóng kết nối với Server và Server cũng sẽ thoát ra.

II.4.6. Giải quyết các vấn đề với thông điệp TCP

Để giải quyết vấn đề với biên dữ liệu không được bảo vệ, chúng ta phải tìm hiểu một số kỹ thuật để phân biệt các thông điệp. Ba kỹ thuật thông thường dùng để phân biệt các thông điệp được gửi thông qua TCP:

- ✓ Luôn luôn sử dụng các thông điệp với kích thước cố định
- ✓ Gửi kèm kích thước thông điệp cùng với mỗi thông điệp
- ✓ Sử dụng các hệ thống đánh dấu để phân biệt các thông điệp

II.4.6.1. Sử dụng các thông điệp với kích thước cố định

Cách dễ nhất nhưng cũng là cách tốn chi phí nhất để giải quyết vấn đề với các thông điệp TCP là tạo ra các giao thức luôn luôn truyền các thông điệp với kích thước cố định. Bằng cách thiết lập tất cả các thông điệp có cùng kích thước, chương trình TCP nhận có thể biết toàn bộ thông điệp được gửi từ Client.

Khi gửi dữ liệu với kích thước cố định, chúng ta phải đảm bảo toàn bộ thông điệp được gửi từ phương thức Send(). Phụ thuộc vào kích thước của bộ đệm TCP và bao nhiêu dữ liệu được truyền, phương thức Send() sẽ trả về số byte mà nó thực sự đã gửi đến bộ đệm TCP. Nếu phương thức Send() chưa gửi hết dữ liệu thì chúng ta phải gửi lại phần dữ liệu còn lại. Việc này thường được thực hiện bằng cách sử dụng vòng lặp while() và trong vòng lặp ta kiểm tra số byte thực sự đã gửi với kích thước cố định.

```
private static int SendData(Socket s, byte[] data)
{
    int total = 0;
    int size = data.Length;
    int dataleft = size;
    int sent;
    while (total < size)
    {
        sent = s.Send(data, total, dataleft, SocketFlags.None);
        total += sent;
        dataleft -= sent;
    }
    return total;
}
```


Cũng giống như việc gửi dữ liệu, chúng ta phải luôn luôn đảm bảo nhận tất cả dữ liệu trong phương thức Receive(). Bằng cách dùng vòng lặp gọi phương thức Receive() chúng ta có thể nhận được toàn bộ dữ liệu mong muốn.

```
private static byte[] ReceiveData(Socket s, int size)
{
    int total = 0;
    int dataleft = size;
    byte[] data = new byte[size];
    int recv;
    while (total < size)
    {
        recv = s.Receive(data, total, dataleft, 0);
        if (recv == 0)
        {
            data = Encoding.ASCII.GetBytes("exit");
            break;
        }
        total += recv;
        dataleft -= recv;
    }
    return data;
}
```

Phương thức ReceiveData() sẽ đọc dữ liệu với kích thước được đọc là đối số được truyền vào, nếu phương thức Receive() sẽ trả về số byte thực sự đọc được, nếu số byte thực sự đọc được mà còn nhỏ hơn số byte truyền vào phương thức ReceiveData() thì vòng lặp sẽ tiếp tục cho đến khi số byte đọc được đúng bằng kích thước yêu cầu.

Chương trình Server gửi và nhận dữ liệu với kích thước cố định

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class FixedTcpSrvr
{
    private static int SendData(Socket s, byte[] data)
    {
        int total = 0;
        int size = data.Length;
```

```
        int dataleft = size;
        int sent;
        while (total < size)
        {
            sent = s.Send(data, total, dataleft, SocketFlags.None);
            total += sent;
            dataleft -= sent;
        }
        return total;
    }

    private static byte[] ReceiveData(Socket s, int size)
    {
        int total = 0;
        int dataleft = size;
        byte[] data = new byte[size];
        int recv;
        while (total < size)
        {
            recv = s.Receive(data, total, dataleft, 0);
            if (recv == 0)
            {
                data = Encoding.ASCII.GetBytes("exit");
                break;
            }
            total += recv;
            dataleft -= recv;
        }
        return data;
    }

    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[1024];
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 5000);
        Socket newsock = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
        newsock.Bind(ipep);
        newsock.Listen(10);
        Console.WriteLine("Dang cho Client ket noi den...");
        Socket client = newsock.Accept();
        IPEndPoint newclient = (IPEndPoint)client.RemoteEndPoint;
        Console.WriteLine("Da ket noi voi Client {0} tai port {1}",
            newclient.Address, newclient.Port);
        string welcome = "Hello Client";
```

```
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        int sent = SendData(client, data);
        for (int i = 0; i < 5; i++)
        {
            data = ReceiveData(client, 12);
            Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data));
        }
        Console.WriteLine("Đã ngắt kết nối với Client {0}", newclient.Address);
        client.Close();
        newsock.Close();
    }
}
```

Chương trình Client gửi và nhận dữ liệu với kích thước cố định

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class FixedTcpClient
{
    private static int SendData(Socket s, byte[] data)
    {
        int total = 0;
        int size = data.Length;
        int dataleft = size;
        int sent;
        while (total < size)
        {
            sent = s.Send(data, total, dataleft, SocketFlags.None);
            total += sent;
            dataleft -= sent;
        }
        return total;
    }
    private static byte[] ReceiveData(Socket s, int size)
    {
        int total = 0;
        int dataleft = size;
        byte[] data = new byte[size];
        int recv;
        while (total < size)
        {

```

```
        recv = s.Receive(data, total, dataleft, 0);
        if (recv == 0)
        {
            data = Encoding.ASCII.GetBytes("exit ");
            break;
        }
        total += recv;
        dataleft -= recv;
    }
    return data;
}

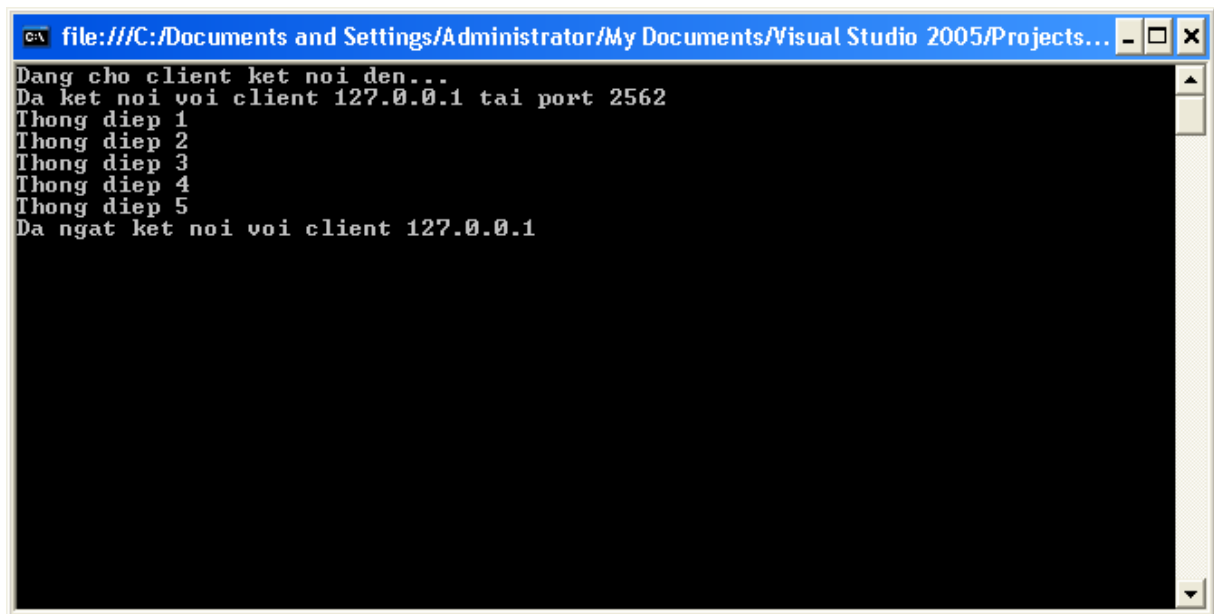
public static void Main()
{
    byte[] data = new byte[1024];
    int sent;
    IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
    Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
        SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);

    try
    {
        server.Connect(ipep);
    }
    catch (SocketException e)
    {
        Console.WriteLine("Khong the ket noi den server");
        Console.WriteLine(e.ToString());
        return;
    }

    int recv = server.Receive(data);
    string stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
    Console.WriteLine(stringData);

    sent = SendData(server, Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 1"));
    sent = SendData(server, Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 2"));
    sent = SendData(server, Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 3"));
    sent = SendData(server, Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 4"));
    sent = SendData(server, Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 5"));
    Console.WriteLine("Dong ket noi voi server...");
    server.Shutdown(SocketShutdown.Both);
    server.Close();
}
}
```

Kết quả trên Server

Hình II.7: Kết quả gửi và nhận dữ liệu với kích thước cố định

II.4.6.2. Gửi kèm kích thước thông điệp cùng với thông điệp

Cách giải quyết vấn đề biên thông điệp của TCP bằng cách sử dụng các thông điệp với kích thước cố định là một giải pháp lãng phí bởi vì tất cả các thông điệp đều phải cùng kích thước. Nếu các thông điệp nào chưa đủ kích thước thì phải thêm phần đệm vào, gây lãng phí băng thông mạng.

Một giải pháp cho vấn đề cho phép các thông điệp được gửi với các kích thước khác nhau là gửi kích thước thông điệp kèm với thông điệp. Bằng cách này thiết bị nhận sẽ biết được kích thước của mỗi thông điệp.

Để thực hiện việc này ta sửa đổi phương thức `SendData()` trong ví dụ trước

```
private static int SendVarData(Socket s, byte[] buff)
{
    int total = 0;
    int size = buff.Length;
    int dataleft = size;
    int sent;
    byte[] datasize = new byte[4];
    datasize = BitConverter.GetBytes(size);
    sent = s.Send(datasize);
    while (total < size)
    {
        sent = s.Send(buff, total, dataleft, SocketFlags.None);
```

```
        total += sent;
        dataleft -= sent;
    }
    return total;
}
```

Trong phương thức `SendVarData()`, ta sẽ lấy kích thước của thông điệp và gán nó vào đầu của thông điệp, kích thước này là một số integer 4 byte. Kích thước tối đa của mỗi thông điệp này là 65KB. Giá trị integer 4 byte này đầu tiên được chuyển thành mảng các byte, hàm `GetBytes()` của lớp `BitConverter` được dùng để thực hiện việc này. Mảng kích thước sau đó được gửi đến thiết bị ở xa, sau khi gửi kích thước thông điệp xong, phần chính của thông điệp được gửi đi, kỹ thuật gửi cũng giống như trong ví dụ trước, chúng ta sẽ lặp cho đến khi tất cả các byte đã được gửi.

Bước tiếp theo là tạo ra một phương thức có thể nhận 4 byte kích thước thông điệp và toàn bộ thông điệp. phương thức `ReceiveData()` trong ví dụ trước được sửa đổi để thực hiện việc này.

```
private static byte[] ReceiveVarData(Socket s)
{
    int total = 0;
    int recv;
    byte[] datasize = new byte[4];
    recv = s.Receive(datasize, 0, 4, 0);
    int size = BitConverter.ToInt32(datasize, 0);
    int dataleft = size;
    byte[] data = new byte[size];
    while (total < size)
    {
        recv = s.Receive(data, total, dataleft, 0);
        if (recv == 0)
        {
            data = Encoding.ASCII.GetBytes("exit ");
            break;
        }
        total += recv;
        dataleft -= recv;
    }
}
```

```
        return data;
    }
```

Hàm `ReceiveVarData()` nhận 4 byte đầu tiên của thông điệp và chuyển nó thành giá trị integer bằng phương thức `GetInt32()` của lớp `BitConverter`.

Chương trình Server gửi và nhận thông điệp cùng với kích thước

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class VarTcpSrvr
{
    private static int SendVarData(Socket s, byte[] data)
    {
        int total = 0;
        int size = data.Length;
        int dataleft = size;
        int sent;
        byte[] datasize = new byte[4];
        datasize = BitConverter.GetBytes(size);
        sent = s.Send(datasize);
        while (total < size)
        {
            sent = s.Send(data, total, dataleft, SocketFlags.None);
            total += sent;
            dataleft -= sent;
        }
        return total;
    }
    private static byte[] ReceiveVarData(Socket s)
    {
        int total = 0;
        int recv;
        byte[] datasize = new byte[4];
        recv = s.Receive(datasize, 0, 4, 0);
        int size = BitConverter.ToInt32(datasize, 0);
        int dataleft = size;
        byte[] data = new byte[size];
        while (total < size)
        {
            recv = s.Receive(data, total, dataleft, 0);
            if (recv == 0)
            {

```

```

        data = Encoding.ASCII.GetBytes("exit ");
        break;
    }
    total += recv;
    dataleft -= recv;
}
return data;
}
public static void Main()
{
    byte[] data = new byte[1024];
    IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 5000);
    Socket newsock = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
        SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
    newsock.Bind(ipep);
    newsock.Listen(10);
    Console.WriteLine("Dang cho Client ket noi den...");
    Socket client = newsock.Accept();
    IPEndPoint newclient = (IPEndPoint)client.RemoteEndPoint;
    Console.WriteLine("Da ket noi voi client {0} tai port {1}",
        newclient.Address, newclient.Port);
    string welcome = "Hello client";
    data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
    int sent = SendVarData(client, data);
    for (int i = 0; i < 5; i++)
    {
        data = ReceiveVarData(client);
        Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data));
    }
    Console.WriteLine("Dong ket noi voi Client {0}", newclient.Address);
    client.Close();
    newsock.Close();
}
}

```

Chương trình Client gửi và nhận thông điệp cùng với kích thước

```

using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class VarTcpClient
{

```



```
private static int SendVarData(Socket s, byte[] data)
{
    int total = 0;
    int size = data.Length;
    int dataleft = size;
    int sent;
    byte[] datasize = new byte[4];
    datasize = BitConverter.GetBytes(size);
    sent = s.Send(datasize);
    while (total < size)
    {
        sent = s.Send(data, total, dataleft, SocketFlags.None);
        total += sent;
        dataleft -= sent;
    }
    return total;
}

private static byte[] ReceiveVarData(Socket s)
{
    int total = 0;
    int recv;
    byte[] datasize = new byte[4];
    recv = s.Receive(datasize, 0, 4, 0);
    int size = BitConverter.ToInt32(datasize, 0);
    int dataleft = size;
    byte[] data = new byte[size];
    while (total < size)
    {
        recv = s.Receive(data, total, dataleft, 0);
        if (recv == 0)
        {
            data = Encoding.ASCII.GetBytes("exit ");
            break;
        }
        total += recv;
        dataleft -= recv;
    }
    return data;
}

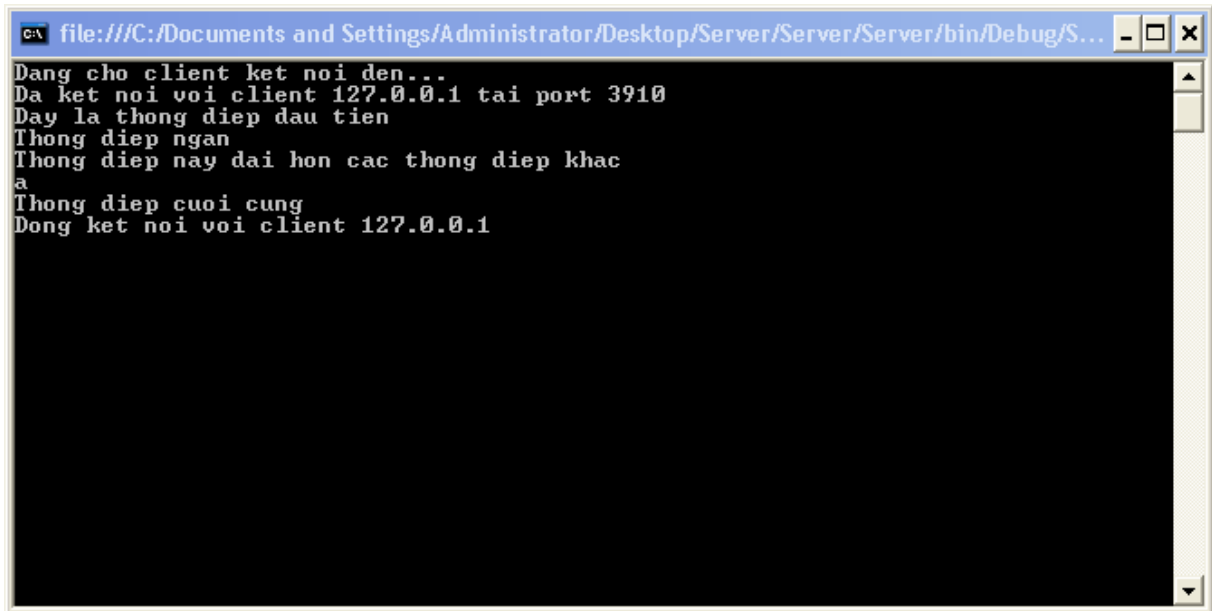
public static void Main()
{
    byte[] data = new byte[1024];
    int sent;
```

```
IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
    SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);

try
{
    server.Connect(ipep);
}
catch (SocketException e)
{
    Console.WriteLine("Khong the ket noi voi server");
    Console.WriteLine(e.ToString());
    return;
}

data = ReceiveVarData(server);
string stringData = Encoding.ASCII.GetString(data);
Console.WriteLine(stringData);
string message1 = "Day la thong diep dau tien";
string message2 = "Thong diep ngan";
string message3 = "Thong diep nay dai hon cac thong diep khac";
string message4 = "a";
string message5 = "Thong diep cuoi cung";
sent = SendVarData(server, Encoding.ASCII.GetBytes(message1));
sent = SendVarData(server, Encoding.ASCII.GetBytes(message2));
sent = SendVarData(server, Encoding.ASCII.GetBytes(message3));
sent = SendVarData(server, Encoding.ASCII.GetBytes(message4));
sent = SendVarData(server, Encoding.ASCII.GetBytes(message5));
Console.WriteLine("Dang ngat ket noi voi server...");
server.Shutdown(SocketShutdown.Both);
server.Close();
}
}
```

Kết quả

Hình II.8: Kết quả gửi và thông điệp cùng với kích thước

II.4.6.3. Sử dụng các hệ thống đánh dấu để phân biệt các thông điệp

Một cách khác để gửi các thông điệp với kích thước khác nhau là sử dụng các hệ thống đánh dấu. Hệ thống này sẽ chia các thông điệp bởi các ký tự phân cách để báo hiệu kết thúc thông điệp. Khi dữ liệu được nhận từ Socket, dữ liệu được kiểm tra từng ký tự một để phát hiện các ký tự phân cách, khi các ký tự phân cách được phát hiện thì dữ liệu trước ký tự phân cách chính là một thông điệp và dữ liệu sau ký tự phân cách sẽ bắt đầu một thông điệp mới.

Phương pháp này có một số hạn chế, nếu thông điệp lớn nó sẽ làm giảm tốc độ của hệ thống vì toàn bộ các ký tự của thông điệp đều phải được kiểm tra. Cũng có trường hợp một số ký tự trong thông điệp trùng với các ký tự phân cách và thông điệp này sẽ bị tách ra thành các thông điệp con, điều này làm cho chương trình chạy bị sai lệch.

II.4.7. Sử dụng C# Stream với TCP

Điều khiển thông điệp dùng giao thức TCP thường gây ra khó khăn cho các lập trình viên nên .NET Framework cung cấp một số lớp để giảm gánh nặng lập trình. Một trong những lớp đó là `NetworkStream`, và hai lớp dùng để gửi và nhận text sử dụng giao thức TCP là `StreamWriter` và `StreamReader`.

II.4.7.1. Lớp `NetworkStream`

Lớp `NetworkStream` nằm trong namespace `System.Net.Socket`, lớp này có nhiều phương thức tạo lập để tạo một thể hiện của lớp `NetworkStream` nhưng phương thức tạo lập sau hay được dùng nhất:

```
Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
    SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
NetworkStream ns = new NetworkStream(server);
```

Một số thuộc tính của lớp `NetworkStream`:

Thuộc Tính	Mô Tả
<code>CanRead</code>	true nếu <code>NetworkStream</code> hỗ trợ đọc
<code>CanSeek</code>	Luôn luôn false
<code>CanWrite</code>	true nếu <code>NetworkStream</code> hỗ trợ ghi
<code>DataAvailable</code>	true nếu có dữ liệu để đọc

Một số phương thức của lớp `NetworkStream`:

Phương Thức	Mô Tả
<code>BeginRead()</code>	Bắt đầu đọc <code>NetworkStream</code> bất đồng bộ
<code>BeginWrite()</code>	Bắt đầu ghi <code>NetworkStream</code> bất đồng bộ
<code>Close()</code>	Đóng đối tượng <code>NetworkStream</code>
<code>CreateObjRef()</code>	Tạo ra một đối tượng dùng như là proxy cho <code>NetworkStream</code>
<code>EndRead()</code>	Kết thúc đọc <code>NetworkStream</code> bất đồng bộ
<code>EndWrite()</code>	Kết thúc ghi <code>NetworkStream</code> bất đồng bộ
<code>Equals()</code>	So sánh hai đối tượng <code>NetworkStreams</code>
<code>Flush()</code>	Đẩy tất cả dữ liệu từ <code>NetworkStream</code> đi
<code>GetHashCode()</code>	Lấy hash code cho <code>NetworkStream</code>
<code>GetLifetimeService()</code>	Lấy đối tượng lifetime service cho <code>NetworkStream</code>
<code>GetType()</code>	Lấy kiểu <code>NetworkStream</code>
<code>InitializeLifetimeService()</code>	Lấy đối tượng lifetime service object để điều khiển chính sách lifetime cho <code>NetworkStream</code>
<code>Read()</code>	Đọc dữ liệu từ <code>NetworkStream</code>
<code>ReadByte()</code>	Đọc một byte dữ liệu từ <code>NetworkStream</code>
<code>ToString()</code>	Trả về chuỗi mô tả <code>NetworkStream</code>
<code>Write()</code>	Ghi dữ liệu từ <code>NetworkStream</code>

Phương thức `Read()` được dùng để đọc các khối dữ liệu từ `NetworkStream`.

Định dạng của phương thức này:

`int Read(byte[] buffer, int offset, int size)`

Trong đó:

- ✓ `buffer`: mảng các byte được đọc vào
- ✓ `offset`: vị trí bắt đầu để đọc vào trong bộ đệm
- ✓ `size`: số byte tối đa đọc được

Phương thức này trả về một giá trị interger mô tả số byte thực sự đọc được từ `NetworkStream` và đặt dữ liệu đọc được vào `buffer`.

Phương thức `Write()` dùng để gởi các khối dữ liệu đi cũng có định dạng tương tự:

`void Write(byte[] buffer, int offset, int size)`

Trong đó:

- ✓ `buffer`: mảng các byte để ghi
- ✓ `offset`: vị trí bắt đầu để ghi trong bộ đệm
- ✓ `size`: số byte tối đa được ghi bắt đầu tại vị trí `offset`

Chương trình TCP Client `NetworkStream`

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class NetworkStreamTcpClient
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[1024];
        string input, stringData;
        int recv;
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 500);
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
                                   SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
        try
        {
            server.Connect(ipep);
        }
        catch (SocketException e)
        {

```

```
        Console.WriteLine("Khong the ket noi den server");
        Console.WriteLine(e.ToString());
        return;
    }
    NetworkStream ns = new NetworkStream(server);
    if (ns.CanRead)
    {
        recv = ns.Read(data, 0, data.Length);
        stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
        Console.WriteLine(stringData);
    }
    else
    {
        Console.WriteLine("Error: Can't read from this Socket");
        ns.Close();
        server.Close();
        return;
    }
    while (true)
    {
        input = Console.ReadLine();
        if (input == "exit")
            break;
        if (ns.CanWrite)
        {
            ns.Write(Encoding.ASCII.GetBytes(input), 0, input.Length);
            ns.Flush();
        }
        recv = ns.Read(data, 0, data.Length);
        stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
        Console.WriteLine(stringData);
    }
    Console.WriteLine("Dang ngat ket noi voi server...");
    ns.Close();
    server.Shutdown(SocketShutdown.Both);
    server.Close();
}
}
```

Chương trình này tạo ra một đối tượng `NetworkStream` từ đối tượng `Socket`:

```
NetworkStream ns = new NetworkStream(server);
```

Khi đối tượng `NetworkStream` được tạo ra, đối tượng `Socket` sẽ không được tham chiếu đến nữa cho đến khi nó bị đóng lại vào cuối chương trình, tất cả các thông tin liên lạc với Server ở xa được thực hiện thông qua đối tượng `NetworkStream`:

```
recv = ns.Read(data, 0, data.Length);
ns.Write(Encoding.ASCII.GetBytes(input), 0, input.Length);
ns.Flush();
```

Phương thức `Flush()` được dùng sau mỗi phương thức `Write()` để đảm bảo dữ liệu đặt vào `NetworkStream` sẽ lập tức được gửi đến hệ thống ở xa. Mặc dù đối tượng `NetworkStream` có thêm một số chức năng của `Socket` nhưng vẫn còn tồn tại vấn đề với biên thông điệp. Vấn đề này được giải quyết thông qua hai lớp hỗ trợ là `StreamReader` và `StreamWriter`.

Ta có thể kiểm tra chương trình này với chương trình TCP Server đơn giản ở trên.

II.4.7.2. Lớp `StreamReader` và `StreamWriter`

Namespace `System.IO` chứa hai lớp `StreamReader` và `StreamWriter` điều khiển việc đọc và ghi các thông điệp text từ mạng. Cả hai lớp đều có thể được triển khai với một đối tượng `NetworkStream` để xác định các hệ thống đánh dấu cho các thông điệp TCP.

Lớp `StreamReader` có nhiều phương thức tạo lập, trong đó phương thức tạo lập đơn giản nhất của lớp `StreamReader`:

```
public StreamReader(Stream stream);
```

Biến `stream` có thể được tham chiếu đến bất kỳ kiểu đối tượng `Stream` nào kể cả đối tượng `NetworkStream`. Có nhiều phương thức và thuộc tính có thể được dùng với đối tượng `StreamReader` sau khi nó được tạo ra như trong bảng sau:

Phương Thức	Mô Tả
<code>Close()</code>	Đóng đối tượng <code>StreamReader</code>
<code>CreateObjRef()</code>	Tạo ra một đối tượng được dùng như là một proxy cho <code>StreamReader</code>
<code>DiscardBufferedData()</code>	Bỏ dữ liệu hiện tại ở <code>StreamReader</code>
<code>Equals()</code>	So sánh hai đối tượng <code>StreamReader</code>
<code>GetHashCode()</code>	Lấy hash code cho đối tượng <code>StreamReader</code>
<code>GetLifetimeService()</code>	Lấy đối tượng lifetime service object cho <code>StreamReader</code>

Phương Thức	Mô Tả
GetType()	Lấy kiểu của đối tượng StreamReader
InitializeLifetimeService()	Tạo ra một đối tượng lifetime service cho StreamReader
Peek()	Trả về byte dữ liệu hợp lệ tiếp theo từ mà không gỡ bỏ nó khỏi stream
Read()	Đọc một hoặc nhiều byte dữ liệu từ StreamReader
ReadBlock()	Đọc một nhóm các byte từ stream StreamReader và đặt nó vào một bộ đệm
ReadLine()	Đọc dữ liệu từ bắt đầu đối tượng StreamReader trở lên cho đến khi gặp ký tự xuống dòng đầu tiên
ReadToEnd()	Đọc dữ liệu cho đến khi hết stream
ToString()	Tạo ra một chuỗi mô tả đối tượng StreamReader

Tương tự đối tượng StreamReader, đối tượng StreamWriter có thể được tạo ra từ một đối tượng NetworkStream:

```
public StreamWriter(Stream stream);
```

StreamWriter cũng có nhiều phương thức và thuộc tính kết hợp với nó, một số phương thức và thuộc tính của lớp StreamReader cũng có trong đối tượng StreamWriter, ngoài ra nó còn có một số phương thức và thuộc tính riêng:

Phương Thức	Mô Tả
Flush()	Gởi tất cả dữ liệu trong bộ đệm StreamWriter ra stream
Write()	Gởi một hoặc nhiều byte dữ liệu ra stream
WriteLine()	Gởi dữ liệu cùng với ký tự xuống dòng ra stream

Phương thức ReadLine() là phương thức hay nhất của lớp StreamReader. Nó đọc các ký tự từ stream cho tới khi nó gặp ký tự xuống dòng. Tính năng này cho phép sử dụng ký tự xuống dòng như là một ký tự phân tách các thông điệp. Phương thức WriteLine() của lớp StreamWriter sẽ so khớp với phương thức ReadLine của lớp StreamReader do đó việc xử lý các thông điệp TCP trở nên dễ dàng hơn.

Chương trình Stream TCP Server

```
using System;
using System.IO;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
```



```
class StreamTcpSrvr
{
    public static void Main()
    {
        string data;
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 5000);
        Socket newsock = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
        newsock.Bind(ipep);
        newsock.Listen(10);
        Console.WriteLine("Dang cho Client ket noi toi...");
        Socket client = newsock.Accept();
        IPEndPoint newclient = (IPEndPoint)client.RemoteEndPoint;
        Console.WriteLine("Da ket noi voi Client {0} tai port {1}",
            newclient.Address, newclient.Port);
        NetworkStream ns = new NetworkStream(client);
        StreamReader sr = new StreamReader(ns);
        StreamWriter sw = new StreamWriter(ns);
        string welcome = "Hello Client";
        sw.WriteLine(welcome);
        sw.Flush();
        while (true)
        {
            try
            {
                data = sr.ReadLine();
            }
            catch (IOException)
            {
                break;
            }

            Console.WriteLine(data);
            sw.WriteLine(data);
            sw.Flush();
        }
        Console.WriteLine("Da dong ket noi voi Client {0}", newclient.Address);
        sw.Close();
        sr.Close();
        ns.Close();
    }
}
```

Chương trình StreamTcpSrvr dùng phương thức WriteLine() của lớp StreamWriter để gửi các thông điệp text và kết thúc bằng ký tự xuống dòng. Đối với đối tượng NetworkStream, tốt hơn hết là ta phương thức Flush() sau khi gọi phương thức WriteLine() để đảm bảo rằng tất cả dữ liệu được gửi từ bộ đệm TCP.

Điểm khác biệt của chương trình này với chương trình TCP Server đơn giản ở trên là cách chương trình StreamTcpSrvr biết khi nào Client ngắt kết nối. Bởi vì phương thức ReadLine() hoạt động trên stream chứ không phải là Socket nên nó không thể trả về giá trị 0 khi Client ngắt kết nối. Thay vì vậy, phương thức ReadLine() sẽ phát sinh ra một biệt lệ nếu Client ngắt kết nối và ta phải dùng catch để bắt biệt lệ này và xử lý khi Client ngắt kết nối:

```
try
{
    data = sr.ReadLine();
}
catch (IOException)
{
    break;
}
```

Chương trình Stream TCP Client

```
using System;
using System.IO;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class StreamTcpClient
{
    public static void Main()
    {
        string data;
        string input;
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
                                    SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);

        try
        {
            server.Connect(ipep);
        }
        catch (SocketException e)
```

```
{  
    Console.WriteLine("Khong the ket noi den server");  
    Console.WriteLine(e.ToString());  
    return;  
}  
NetworkStream ns = new NetworkStream(server);  
StreamReader sr = new StreamReader(ns);  
StreamWriter sw = new StreamWriter(ns);  
data = sr.ReadLine();  
Console.WriteLine(data);  
while (true)  
{  
    input = Console.ReadLine();  
    if (input == "exit")  
        break;  
    sw.WriteLine(input);  
    sw.Flush();  
    data = sr.ReadLine();  
    Console.WriteLine(data);  
}  
Console.WriteLine("Dang dong ket noi voi server...");  
sr.Close();  
sw.Close();  
ns.Close();  
server.Shutdown(SocketShutdown.Both);  
server.Close();  
}  
}
```

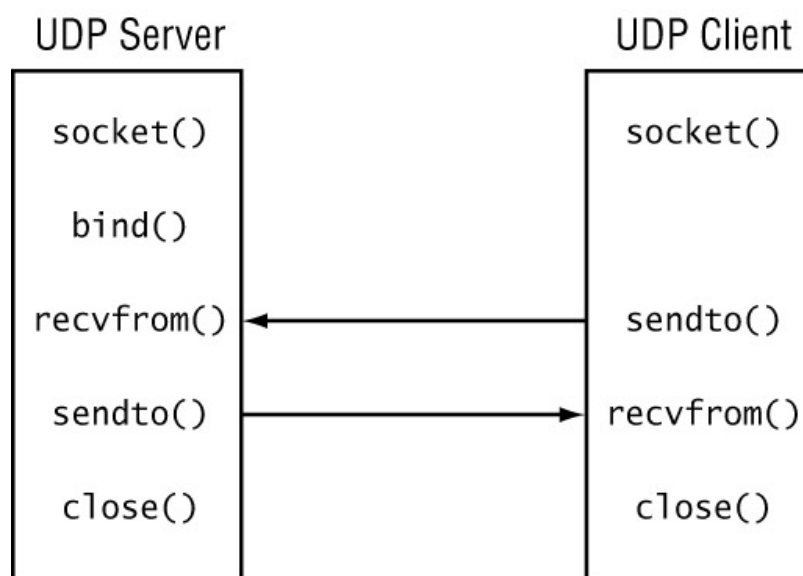
CHƯƠNG III: LẬP TRÌNH SOCKET PHI KẾT NỐI

III.1. Tổng quan

Các Socket phi kết nối cho phép gửi các thông điệp mà không cần phải thiết lập kết nối trước. Một phương thức đọc sẽ đọc toàn bộ thông điệp được gửi bởi một phương thức gửi, điều này làm tránh được các rắc rối, phức tạp với biên dữ liệu. Thật không may mắn là giao thức phi kết nối UDP không đảm bảo dữ liệu được truyền tới đích. Nhiều yếu tố như mạng bận, mạng bị đứt nữa chùng có thể ngăn cản các gói tin được truyền tới đích.

Nếu một thiết bị chờ dữ liệu từ một thiết bị ở xa, nó phải được gán một địa chỉ và port cục bộ, dùng hàm `Bind()` để gán. Một khi đã thực hiện xong, thiết bị có thể dùng Socket để gửi dữ liệu ra ngoài hay nhận dữ liệu từ Socket.

Bởi vì thiết bị Client không tạo ra kết nối đến một địa chỉ Server cụ thể do đó phương thức `Connect()` không cần dùng trong chương trình UDP Client. Mô hình bên dưới mô tả các bước lập trình Socket phi kết nối:

Hình V.1: Mô hình lập trình Socket phi kết nối

Khi kết nối không được thành lập thì phương thức `Send()` và `Receive()` không được dùng bởi vì trong hai phương thức trên đều không chỉ ra địa chỉ đích của dữ liệu.

Thay vào đó, Socket phi kết nối cung cấp hai phương thức để thực hiện việc này là `SendTo()` và `ReceiveFrom()`

III.2. Lập trình phía Server

UDP là một giao thức phi kết nối do đó các lập trình viên chỉ phải làm hai việc để tạo ra một ứng dụng Server gửi và nhận dữ liệu:

- ✓ Tạo ra Socket
- ✓ Kết nối Socket đến một `EndPoint` cục bộ

```
EndPoint ipep = new EndPoint(IPAddress.Any, 5000);  
Socket newsock = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,  
                             SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);  
newsock.Bind(ipep);
```

Để thực hiện truyền thông phi kết nối, chúng ta phải chỉ ra `SocketType` là `Dgram` và `ProtocolType` là `Udp`.

Sau khi thực hiện xong hai bước trên, Socket có thể được dùng hoặc để chấp nhận các gói tin UDP đến trên `EndPoint` hoặc gửi các gói tin udp đến các thiết bị nhận khác trên mạng.

Phương thức `SendTo()` dùng để gửi dữ liệu, phương thức này chỉ ra dữ liệu để gửi và `EndPoint` của thiết bị nhận. Có nhiều quá tải hàm của phương thức `SendTo()` có thể được dùng tùy vào yêu cầu cụ thể.

```
SendTo(byte[] data, EndPoint Remote)
```

Phương thức trên gửi một mảng dữ liệu đến một `EndPoint` được chỉ ra bởi `Remote`. Một quá tải hàm khác phức tạp hơn của phương thức `SendTo()`

```
SendTo(byte[] data, SocketFlags Flags, EndPoint Remote)
```

Phương thức này cho phép thêm cờ `SocketFlag`, nó chỉ ra các tùy chọn UDP được sử dụng. Để chỉ ra số byte được gửi từ mảng byte ta sử dụng quá tải hàm sau của phương thức `SendTo()`:

```
SendTo(byte[] data, int Offset, int Size, SocketFlags Flags,  
EndPoint Remote)
```

Phương thức `ReceiveFrom()` có dùng định dạng với phương thức `SendTo()`, chỉ có một điểm khác biệt sau ở cách `EndPoint` được khai báo. Phương thức `ReceiveFrom()` đơn giản được định nghĩa như sau:

```
ReceiveFrom(byte[] data, ref EndPoint Remote)
```

Cũng như thông thường, tham số thứ nhất là một mảng byte được định nghĩa để nhận dữ liệu, tham số thứ hai ra phải truyền tham chiếu của đối tượng EndPoint. Tham chiếu này tham chiếu đến vị trí bộ nhớ nơi biến được lưu trữ. Phương thức ReceiveFrom() sẽ đặt thông tin EndPoint từ thiết bị ở xa vào vùng bộ nhớ của đối tượng EndPoint tham chiếu đến. Bằng việc sử dụng đối số thứ hai là tham chiếu ta sẽ lấy được địa chỉ IP và port của máy ở xa.

Chương trình UDP đơn giản

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class SimpleUdpSrvr
{
    public static void Main()
    {
        int recv;
        byte[] data = new byte[1024];
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 5000);
        Socket newsock = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
        newsock.Bind(ipep);
        Console.WriteLine("Dang cho Client ket noi den...");
        IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
        EndPoint Remote = (EndPoint)(sender);
        recv = newsock.ReceiveFrom(data, ref Remote);
        Console.WriteLine("Thong diep duoc nhan tu {0}:", Remote.ToString());
        Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
        string welcome = "Hello Client";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        newsock.SendTo(data, data.Length, SocketFlags.None, Remote);
        while (true)
        {
            data = new byte[1024];
            recv = newsock.ReceiveFrom(data, ref Remote);

            Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
            newsock.SendTo(data, recv, SocketFlags.None, Remote);
        }
    }
}
```

```
}
```

Để chương trình UDP chấp nhận các thông điệp UDP đến, nó phải được gắn với một port trên hệ thống. Việc này được thực hiện bằng cách tạo ra một đối tượng `EndPoint` sử dụng một địa chỉ IP cục bộ thích hợp, trong trường hợp này ta chỉ ra `IPAddress.Any` để có thể dùng bất kỳ địa chỉ IP nào trên máy cục bộ để lắng nghe.

Sau khi gắn `Socket` vào một `EndPoint`, Server sẽ chờ Client kết nối đến, khi Client kết nối đến, Client sẽ gửi thông điệp đến Server. Server sau khi nhận được thông điệp từ Client nó sẽ gửi câu chào ngược lại cho Client:

```
recv = newsock.ReceiveFrom(data, ref Remote);
Console.WriteLine("Thông điệp được nhận từ {0}:", Remote.ToString());
Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
string welcome = "Hello client";
```

Khi gửi câu chào cho Client xong, Server sẽ bắt đầu nhận và gửi thông điệp

III.3. Lập trình phía Client

Bởi vì Client không cần chờ trên một port UDP định sẵn nên nó cũng chẳng cần dùng phương thức `Bind()`, thay vì vậy nó sẽ lấy một port ngẫu nhiên trên hệ thống khi dữ liệu được gửi và nó gửi qua port này để nhận dữ liệu trả về. Chương trình UDP Client cũng tương tự chương trình UDP Server:

Chương trình UDP Client đơn giản

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class SimpleUdpClient
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[1024];
        string input, stringData;
        EndPoint ipep = new EndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
        string welcome = "Hello server";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        server.SendTo(data, data.Length, SocketFlags.None, ipep);
```

```
IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
EndPoint Remote = (EndPoint)sender;
data = new byte[1024];
int recv = server.ReceiveFrom(data, ref Remote);
Console.WriteLine("Thông điệp được nhận từ {0}:", Remote.ToString());
Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
while (true)
{
    input = Console.ReadLine();
    if (input == "exit")
        break;
    server.SendTo(Encoding.ASCII.GetBytes(input), Remote);
    data = new byte[1024];
    recv = server.ReceiveFrom(data, ref Remote);
    stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
    Console.WriteLine(stringData);
}
Console.WriteLine("Đang đóng client");
server.Close();
}
}
```

Chương trình UDP Client đầu tiên định nghĩa một IPEndPoint mà UDP Server sẽ gửi các gói tin:

```
IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"),
5000);
```

Chương trình Client gửi thông điệp đến Server và chờ câu chào trả về từ Server. Bởi vì Client không cần chấp nhận các thông điệp UDP trên một port định trước nên Client không dùng phương thức Bind(). Nó sẽ nhận các thông điệp UDP trên cùng port mà nó đã gửi.

Chương trình SimpleUdpClient đọc dữ liệu nhập vào từ bàn phím rồi gửi đến và chờ dữ liệu từ Server gửi trả về. Khi Server gửi trả dữ liệu về, Client sẽ lấy thông điệp đó ra và hiển thị lên màn hình. Nếu người dùng nhập vào “exit” thì vòng lặp sẽ thoát và kết nối bị đóng lại.

Không giống như chương trình TCP Server, chương trình UDP Server sẽ không biết khi nào Client ngắt kết nối do đó khi Client ngắt kết nối thì nó phải gửi thông điệp ngắt kết nối cho Server biết.

III.3.1. Sử dụng phương thức Connect() trong chương trình UDP Client

Các phương thức UDP được thiết kế để cho phép các lập trình viên gửi các gói tin đến bất kỳ máy nào trên mạng bất cứ lúc nào. Bởi vì giao thức UDP không yêu cầu kết nối trước khi gửi dữ liệu nên phải chỉ ra địa chỉ của máy nhận trong phương thức SendTo() và phương thức ReceiveFrom(). Nếu chương trình của chúng ta chỉ cần gửi và nhận dữ liệu từ một máy, chúng ta có thể dùng phương thức Connect().

Sau khi UDP socket được tạo ra, chúng ta có thể dùng phương thức Connect() giống như trong chương trình TCP để chỉ ra udp Server ở xa. Sau khi dùng phương thức Connect() xong ta có thể dùng phương thức Send() và Receive() để truyền tải dữ liệu giữa các thiết bị với nhau. Kỹ thuật này được minh họa trong chương trình UDP Client sau:

Chương trình udp Client dùng phương thức Connect()

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class OddUdpClient
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[1024];
        string input, stringData;
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 9050);
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
        server.Connect(ipep);
        string welcome = "Xin chào server";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        server.Send(data);
        data = new byte[1024];
        int recv = server.Receive(data);
        Console.WriteLine("Nhan thong diep tu {0}:", ipep.ToString());
        Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
        while (true)
        {
            input = Console.ReadLine();
            if (input == "exit")
                break;
        }
    }
}
```

```

        server.Send(Encoding.ASCII.GetBytes(input));
        data = new byte[1024];
        recv = server.Receive(data);
        stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
        Console.WriteLine(stringData);
    }
    Console.WriteLine("Dang dong client");
    server.Close();
}
}

```

III.3.2. Phân biệt các thông điệp UDP

Một trong những tính năng quan trọng của UDP mà TCP không có được đó là khả năng xử lý thông điệp mà không cần quan tâm đến biên thông điệp. UDP bảo vệ biên thông điệp của tất cả các thông điệp được gửi. Mỗi lần gọi phương thức ReceiveFrom() nó chỉ đọc dữ liệu được gửi từ một phương thức SendTo().

Khi UDP Socket được tạo ra, nó có thể nhận thông điệp từ bất kỳ Client nào. Để udp Socket phân biệt được Client nào gửi dữ liệu nó bắt buộc mỗi thông điệp phải được chứa trong một gói tin riêng và được đánh dấu bởi thông tin IP của thiết bị gửi. Điều này cho phép thiết bị nhận phân biệt được các thông điệp và thiết bị gửi.

Chương trình Client và Server sau sẽ minh họa điều này.

Chương trình UDP Server

```

using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class TestUdpSrvr
{
    public static void Main()
    {
        int recv;
        byte[] data = new byte[1024];
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 5000);
        Socket newsock = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
        newsock.Bind(ipep);
        Console.WriteLine("Dang cho client ket noi den...");
        IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
        EndPoint tmpRemote = (EndPoint)(sender);
    }
}

```

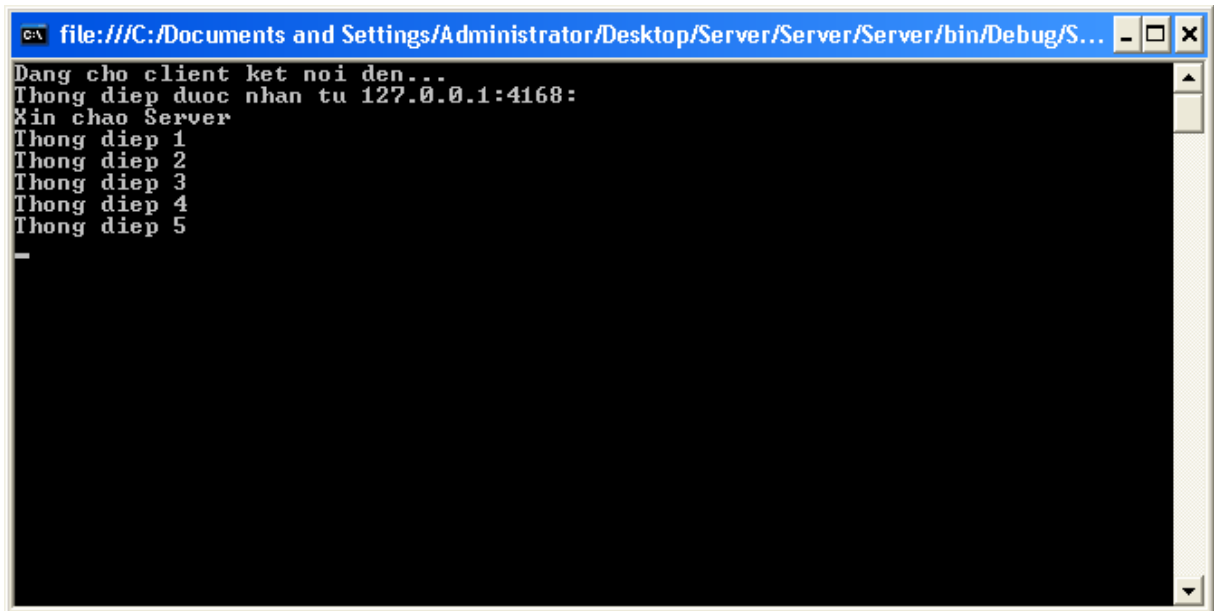
```
recv = newsock.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
Console.WriteLine("Thong diep duoc nhan tu {0}:",
tmpRemote.ToString());
Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
string welcome = "Xin chao client";
data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
newsock.SendTo(data, data.Length, SocketFlags.None, tmpRemote);
for (int i = 0; i < 5; i++)
{
    data = new byte[1024];
    recv = newsock.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
    Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
}
newsock.Close();
}
}
```

Chương trình UDP Client

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class TestUdpClient
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[1024];
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
        string welcome = "Xin chao Server";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        server.SendTo(data, data.Length, SocketFlags.None, ipep);
        IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
        EndPoint tmpRemote = (EndPoint)sender;
        data = new byte[1024];
        int recv = server.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
        Console.WriteLine("Thong diep duoc nhan tu {0}:",
tmpRemote.ToString());
        Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
        server.SendTo(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 1"), tmpRemote);
        server.SendTo(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 2"), tmpRemote);
    }
}
```

```
server.SendTo(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 3"), tmpRemote);  
server.SendTo(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 4"), tmpRemote);  
server.SendTo(Encoding.ASCII.GetBytes("Thong diep 5"), tmpRemote);  
Console.WriteLine("Dang dong client");  
server.Close();  
}  
}
```

Kết quả ở Server

Hình V.2: UDP Server nhận biết được các thông điệp riêng rẽ

III.4. Ngăn cản mất dữ liệu

Một thuận lợi của việc truyền thông dùng giao thức TCP là giao thức TCP sử dụng bộ đệm TCP. Tất cả dữ liệu được gửi bởi TCP Socket được đặt vào bộ đệm TCP trước khi được gửi ra ngoài mạng. Cũng giống như vậy, tất cả dữ liệu nhận từ Socket được đặt vào bộ đệm TCP trước khi được đọc bởi phương thức Receive(). Khi phương thức Receive() cố gắng đọc dữ liệu từ bộ đệm, nếu nó không đọc hết dữ liệu thì phần còn lại vẫn nằm trong bộ đệm và chờ lần gọi phương thức Receive() kế tiếp.

Vì UDP không quan tâm đến việc gửi lại các gói tin nên nó không dùng bộ đệm. Tất cả dữ liệu được gửi từ Socket đều được lập tức gửi ra ngoài mạng và tất cả dữ liệu được nhận từ mạng lập tức được chuyển cho phương thức ReceiveFrom() trong lần gọi tiếp theo. Khi phương thức ReceiveFrom() được dùng trong chương trình, các lập trình viên phải đảm bảo rằng bộ đệm phải đủ lớn để chấp nhận hết dữ liệu từ UDP

Socket. Nếu bộ đệm quá nhỏ, dữ liệu sẽ bị mất. Để thấy được điều này, ta tiến hành thay đổi kích thước bộ đệm trong chương trình UDP đơn giản trên:

Chương trình BadUDPClient

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class BadUdpClient
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[30];
        string input, stringData;
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
        string welcome = "Xin chào server";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        server.SendTo(data, data.Length, SocketFlags.None, ipep);
        IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
        EndPoint tmpRemote = (EndPoint)sender;
        data = new byte[30];
        int recv = server.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
        Console.WriteLine("Thông điệp được nhận từ {0}:",
tmpRemote.ToString());
        Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
        while (true)
        {
            input = Console.ReadLine();
            if (input == "exit")
                break;
            server.SendTo(Encoding.ASCII.GetBytes(input), tmpRemote);
            data = new byte[30];
            recv = server.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
            stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
            Console.WriteLine(stringData);
        }
        Console.WriteLine("Đang đóng client");
        server.Close();
    }
}
```

Ta có thể test chương trình này với chương trình UDP Server đơn giản ở trên. Khi ta nhận dữ liệu ít hơn 10 byte thì chương trình vẫn chạy bình thường nhưng khi ta nhập dữ liệu lớn hơn 10 byte thì chương trình BadUdpClient sẽ phát sinh ra một biệt lệ. Mặc dầu ta không thể lấy lại dữ liệu đã bị mất nhưng ta có thể hạn chế mất dữ liệu bằng cách đặt phương thức ReceiveFrom() trong khối try-catch, khi dữ liệu bị mất bởi kích thước bộ đệm nhỏ, ta có thể tăng kích thước bộ đệm vào lần kế tiếp nhận dữ liệu. Chương trình BetterUdpClient sau minh họa việc này:

Chương trình BetterUdpClient

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class BetterUdpClient
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[30];
        string input, stringData;
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
        string welcome = "Xin chào server";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        server.SendTo(data, data.Length, SocketFlags.None, ipep);
        IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
        EndPoint tmpRemote = (EndPoint)sender;
        data = new byte[30];
        int recv = server.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
        Console.WriteLine("Thông điệp được nhận từ {0}:",
tmpRemote.ToString());
        Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
        int i = 30;
        while (true)
        {
            input = Console.ReadLine();
            if (input == "exit")
                break;
            server.SendTo(Encoding.ASCII.GetBytes(input), tmpRemote);
            data = new byte[i];
            try
```

```

        {
            recv = server.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
            stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
            Console.WriteLine(stringData);
        }
        catch (SocketException)
        {
            Console.WriteLine("Canh bao: du lieu bi mat, hay thu lai");
            i += 10;
        }
    }
    Console.WriteLine("Dang dong client");
    server.Close();
}
}

```

Thay vì sử dụng mảng buffer với chiều dài cố định, chương trình BetterUdpClient dùng một biến có thể thiết lập giá trị khác nhau mỗi lần phương thức ReceiveFrom() được dùng.

```

data = new byte[i];
try
{
    recv = server.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
    stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
    Console.WriteLine(stringData);
}
catch (SocketException)
{
    Console.WriteLine("Canh bao: du lieu bi mat, hay thu lai");
    i += 10;
}

```

III.5. Ngăn cản mất gói tin

Một khó khăn khác khi lập trình với giao thức udp là khả năng bị mất gói tin bởi vì udp là một giao thức phi kết nối nên không có cách nào mà thiết bị gửi biết được gói tin gửi có thực sự đến được đích hay không. Cách đơn giản nhất để ngăn chặn việc mất các gói tin là phải có cơ chế hồi báo giống như giao thức TCP. Các gói tin được gửi thành công đến thiết bị nhận thì thiết bị nhận phải sinh ra gói tin hồi báo

cho thiết bị gửi biết đã nhận thành công. Nếu gói tin hồi báo không được nhận trong một khoảng thời gian nào đó thì thiết bị nhận sẽ cho là gói tin đó đã bị mất và gửi lại gói tin đó.

Có hai kỹ thuật dùng để truyền lại các gói tin UDP:

- ✓ Sử dụng Socket bất đồng bộ và một đối tượng Timer. Kỹ thuật này yêu cầu sử dụng một Socket bất đồng bộ mà nó có thể lắng nghe các gói tin đến không bị block. Sau khi Socket được thiết lập đọc bất đồng bộ, một đối tượng Timer có thể được thiết lập, nếu đối tượng Timer tắt trước khi hành động đọc bất đồng bộ kết thúc thì việc gửi lại dữ liệu diễn ra.
- ✓ Sử dụng Socket đồng bộ và thiết lập giá trị Socket time-out. Để làm được việc này, ta dùng phương thức `SetSocketOption()`.

III.5.1. Sử dụng Socke Time-out

Phương thức `ReceiveFrom()` là phương thức bị block. Nó sẽ block chương trình lại cho đến khi chương trình nhận dữ liệu. Nếu dữ liệu không bao giờ nhận, chương trình sẽ block mãi mãi. Mặc định phương thức `ReceiveFrom()` sẽ bị block mãi mãi nếu không có dữ liệu được đọc. phương thức `SetSocketOption()` cung cấp nhiều tùy chọn cho các Socket đã được tạo, một trong những tùy chọn đó là `ReceiveTimeout`. Nó sẽ thiết lập khoảng thời gian Socket sẽ chờ dữ liệu đến trước khi phát ra tín hiệu time-out.

Định dạng của phương thức `SetSocketOption()` như sau:

```
SetSocketOption(SocketOptionLevel so, SocketOptionName sn, int value)
```

`SocketOptionLevel` chỉ ra kiểu tùy chọn Socket để thực thi. `SocketOptionName` định nghĩa tùy chọn được thiết lập, và tham số cuối cùng thiết lập giá trị cho tùy chọn. Để chỉ ra giá trị `Timeout` ta dùng như sau:

```
server.SetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,  
    SocketOptionName.ReceiveTimeout, 3000);
```

Trong đó giá trị của tham số cuối cùng chỉ ra số miligiây tối đa hàm `ReceiveFrom()` sẽ chờ cho đến khi có dữ liệu để đọc. Chương trình sau sẽ minh họa cách dùng `Timeout`:

Chương trình `TimeoutUdpClient`

```
using System;  
using System.Net;
```



```
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class TimeoutUdpClient
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[1024];
        string input, stringData;
        int recv;
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
        Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
            SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
        int sockopt = (int)server.GetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
            SocketOptionName.ReceiveTimeout);
        Console.WriteLine("Gia tri timeout mac dinh: {0}", sockopt);
        server.SetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
            SocketOptionName.ReceiveTimeout, 3000);
        sockopt = (int)server.GetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
            SocketOptionName.ReceiveTimeout);
        Console.WriteLine("Gia tri timeout moi: {0}", sockopt);
        string welcome = "Xin chao server";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        server.SendTo(data, data.Length, SocketFlags.None, ipep);
        IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
        EndPoint tmpRemote = (EndPoint)sender;
        data = new byte[1024];
        recv = server.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
        Console.WriteLine("Thong diep duoc nhan tu {0}:", mpRemote.ToString());
        Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
        while (true)
        {
            input = Console.ReadLine();
            if (input == "exit")
                break;
            server.SendTo(Encoding.ASCII.GetBytes(input), tmpRemote);
            data = new byte[1024];
            recv = server.ReceiveFrom(data, ref tmpRemote);
            stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
            Console.WriteLine(stringData);
        }
        Console.WriteLine("Dang dong client");
        server.Close();
    }
}
```

```
}
```

Chương trình TimeoutUdpClient đầu tiên lấy giá trị ReceiveTimeout ban đầu từ Socket và hiển thị nó, sau đó thiết lập giá trị này thành 3 giây:

```
int sockopt = (int)server.GetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
SocketOptionName.ReceiveTimeout);
Console.WriteLine("Gia tri timeout mac dinh: {0}", sockopt);
server.SetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
SocketOptionName.ReceiveTimeout, 3000);
```

Phương thức GetSocketOption() trả về một đối tượng Object, vì thế nó phải được ép kiểu thành kiểu interger. Sau khi biên dịch và chạy chương trình với chương trình SimpleUdpServer ở trên, kết quả xuất ra như sau:

```
C:\>TimeoutUdpClient
Gia tri timeout mac dinh: 0
Gia tri timeout moi: 3000
Unhandled Exception: System.Net.Sockets.SocketException: An existing
connection
was forcibly closed by the remote host
   at System.Net.Sockets.Socket.ReceiveFrom(Byte[] buffer, Int32 offset,
Int32
size, SocketFlags socketFlags, EndPoint& remoteEP)
   at System.Net.Sockets.Socket.ReceiveFrom(Byte[] buffer, EndPoint&
remoteEP)
   at TimeoutUdpClient.Main()
C:\>
```

Giá trị ban đầu của ReceiveTimeout được thiết lập là 0 cho biết nó sẽ chờ dữ liệu mãi mãi. Sau khi thêm phương thức SetSocketOption() và được thiết lập giá trị 3000 mili giây thì hàm ReceiveFrom() sẽ đợi dữ liệu trong 3 giây, sau 3 giây nếu không có dữ liệu để đọc thì nó sẽ phát sinh ra biệt lệ do đó ta phải đặt hàm này trong khối try – catch để xử lý biệt lệ.

III.6. Điều khiển việc truyền lại các gói tin

Có nhiều lý do các gói tin UDP không thể đến được đích, có thể lần đầu tiên gửi không tới được đích nhưng khi gửi lại lần thứ hai, ba thì tới được đích. Hầu hết các ứng dụng udp đều cho phép gửi lại các gói tin một số lần trước khi loại bỏ nó. Khi gửi một gói tin mà không có thông điệp trả về, chúng ta có thể gửi lại thông điệp ban đầu nhiều lần, nếu sau khi gửi lại một số lần thông điệp đã đến được đích thì ta tiếp tục với phần còn lại của chương trình ngược lại ta sẽ phát sinh ra một thông báo lỗi.

Cách đơn giản nhất để thực hiện việc truyền lại là tạo ra một phương thức riêng trong lớp để điều khiển tất cả việc gửi và nhận các thông điệp. Các bước thực hiện như sau:

- 1) Gửi một thông điệp đến máy ở xa
- 2) Chờ câu trả lời từ máy ở xa
- 3) Nếu câu trả lời được nhận, chấp nhận nó và thoát khỏi phương thức với dữ liệu nhận và kích thước của dữ liệu.
- 4) Nếu không nhận được câu trả lời nào trong khoảng thời gian time-out, tăng biến đếm thử lên
- 5) Kiểm tra biến đếm thử, nếu nó nhỏ hơn số lần đã định nghĩa trước thì quay lại bước 1, nếu nó bằng số lần đã định nghĩa trước, không truyền lại nữa và thông báo lỗi.

Một khi phương thức để gửi và nhận các gói tin udp đã được tạo ra, nó có thể được dùng bất cứ đâu trong chương trình nơi có dữ liệu được gửi tới thiết bị ở xa và chờ câu trả lời. Phương thức này được cài đặt như sau:

```
private int SndRcvData(Socket s, byte[] message, EndPoint rmtdevice)
{
    int recv;
    int retry = 0;
    while (true)
    {
        Console.WriteLine("Truyen lai lan thu: #{0}", retry);
        try
        {
            s.SendTo(message, message.Length, SocketFlags.None, rmtdevice);
            data = new byte[1024];
            recv = s.ReceiveFrom(data, ref Remote);
        }
        catch (SocketException)
        {
            recv = 0;
        }
        if (recv > 0)
        {

```

```
        return recv;
    }
    else
    {
        retry++;
        if (retry > 4)
        {
            return 0;
        }
    }
}
```

Phương thức này yêu cầu ba tham số:

- ✓ Một đối tượng socket đã được thành lập
- ✓ Mảng dữ liệu chứa thông điệp để gửi tới thiết bị ở xa
- ✓ Một đối tượng EndPoint chứa địa chỉ IP và port của thiết bị ở xa

Đối tượng Socket được truyền vào phương thức trên phải được khởi tạo trước và giá trị ReceiveTimeout đã được thiết lập một khoảng thời gian chờ câu trả lời từ thiết bị ở xa.

Phương thức SndRcvData() đầu tiên gửi dữ liệu đến thiết bị ở xa dùng phương thức SendTo() truyền thống. Sau khi gửi thông điệp, phương thức SndRcvData() sẽ block ở phương thức ReceiveFrom() và chờ thông điệp trả về. Nếu thông điệp được nhận từ thiết bị ở xa trong khoảng giá trị ReceiveTimeout thì phương thức SndRcvData() sẽ đặt dữ liệu vào mảng byte đã được định nghĩa trong lớp và trả về số byte đọc được. Nếu không có thông điệp trả về vào lúc kết thúc giá trị ReceiveTimeout, một biệt lệ sẽ được phát ra và khối catch được xử lý. Trong khối catch, giá trị recv được thiết lập về 0. Sau khối try-catch, giá trị recv sẽ được kiểm tra. Nếu giá trị đó là số dương thì thông điệp đã được nhận thành công, nếu là số 0 thì không có thông điệp nào được nhận và giá trị này được tăng lên, sau đó kiểm tra nó đã đạt tới giá trị tối đa hay chưa, nếu chưa đạt tới giá trị tối đa toàn bộ quá trình sẽ được lặp lại và bắt đầu gửi lại thông điệp, nếu đã tới giá trị tối đa rồi thì phương thức SndRcvData() sẽ trả về 0.

Chương trình RetryUdpClient

```
using System;
using System.Net;
```

```
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class RetryUdpClient
{
    private byte[] data = new byte[1024];
    private static IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
    private static EndPoint Remote = (EndPoint)sender;
    private int SndRcvData(Socket s, byte[] message, EndPoint rmtdevice)
    {
        int recv;
        int retry = 0;
        while (true)
        {
            Console.WriteLine("Truyen lai lan thu: #{0}", retry);
            try
            {
                s.SendTo(message, message.Length, SocketFlags.None, rmtdevice);
                data = new byte[1024];
                recv = s.ReceiveFrom(data, ref Remote);
            }
            catch (SocketException)
            {
                recv = 0;
            }
            if (recv > 0)
            {
                return recv;
            }
            else
            {
                retry++;
                if (retry > 4)
                {
                    return 0;
                }
            }
        }
    }
    public RetryUdpClient()
    {
        string input, stringData;
        int recv;
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 5000);
```

```
Socket server = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
    SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
int sockopt = (int)server.GetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
    SocketOptionName.ReceiveTimeout);
Console.WriteLine("Gia tri timeout mac dinh: {0}", sockopt);
server.SetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
    SocketOptionName.ReceiveTimeout, 3000);
sockopt = (int)server.GetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
    SocketOptionName.ReceiveTimeout);
Console.WriteLine("Gia tri timeout moi: {0}", sockopt);
string welcome = "Xin chao Server";
data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
recv = SndRcvData(server, data, ipep);
if (recv > 0)
{
    stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
    Console.WriteLine(stringData);
}
else
{
    Console.WriteLine("Khong the lien lac voi thiet bi o xa");
    return;
}
while (true)
{
    input = Console.ReadLine();
    if (input == "exit")
        break;
    recv = SndRcvData(server, Encoding.ASCII.GetBytes(input), ipep);
    if (recv > 0)
    {
        stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
        Console.WriteLine(stringData);
    }
    else
        Console.WriteLine("Khong nhan duoc cau tra loi");
}
Console.WriteLine("Dang dong client");
server.Close();
}

public static void Main()
{
    RetryUdpClient ruc = new RetryUdpClient();
```

```
}  
}
```

CHƯƠNG IV: SỬ DỤNG CÁC LỚP HELPER CỦA C# SOCKET

IV.1. Lớp TCP Client

Lớp TcpClient nằm ở namespace System.Net.Sockets được thiết kế để hỗ trợ cho việc viết các ứng dụng TCP Client được dễ dàng.

Lớp TcpClient cho phép tạo ra một đối tượng Tcp Client sử dụng một trong ba phương thức tạo lập sau:

TcpClient(): là phương thức tạo lập đầu tiên, đối tượng được tạo ra bởi phương thức tạo lập này sẽ gắn kết với một địa chỉ cục bộ và một port TCP ngẫu nhiên. Sau khi đối tượng TcpClient được tạo ra, nó phải được kết nối đến thiết bị ở xa thông qua phương thức Connect() như ví dụ dưới đây:

```
TcpClient newcon = new TcpClient();  
newcon.Connect("192.168.6.1", 8000);
```

TcpClient(IPEndPoint localEP): phương thức tạo lập này cho phép chúng ta chỉ ra địa chỉ IP cục bộ cùng với port được dùng. Đây là phương thức tạo lập thường được sử dụng khi thiết bị có nhiều hơn một card mạng và chúng ta muốn dữ liệu được gửi trên card mạng nào. Phương thức Connect() cũng được dùng để kết nối với thiết bị ở xa:

```
IPEndPoint iep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("192.168.6.1"),  
8000);  
TcpClient newcon = new TcpClient(iep);  
newcon.Connect("192.168.6.2", 8000);
```

TcpClient(String host, int port): phương thức tạo lập thứ ba này thường được sử dụng nhất, nó cho phép chỉ ra thiết bị nhận trong phương thức tạo lập và không cần phải dùng phương thức Connect(). Địa chỉ của thiết bị ở xa có thể là một chuỗi hostname hoặc một chuỗi địa chỉ IP. Phương thức tạo lập của TcpClient sẽ tự động phân giải hostname thành địa chỉ IP. Ví dụ:

```
TcpClient newcon = new TcpClient("www.isp.net", 8000);
```

Mỗi khi đối tượng TcpClient được tạo ra, nhiều thuộc tính và phương thức có thể được dùng để xử lý việc truyền dữ liệu qua lại giữa các thiết bị.

Phương Thức	Mô Tả
Close()	Đóng kết nối TCP
Connect()	Thành lập kết nối TCP với thiết bị ở xa
Equals()	So sánh hai đối tượng TcpClient
GetHashCode()	Lấy mã hash code
GetStream()	Lấy đối tượng Stream nó có thể dùng để gửi và nhận dữ liệu
GetType()	Lấy kiểu của thể hiện hiện tại
ToString()	Chuyển thể hiện hiện tại sang kiểu chuỗi

Phương thức Connect() dùng để kết nối đối tượng TcpClient đến thiết bị ở xa. Mỗi khi kết nối được thành lập, phương thức GetStream() gán một đối tượng NetworkStream để gửi và nhận dữ liệu nhờ vào phương thức Read() và Write(). Lớp TcpClient còn có nhiều thuộc tính được mô tả trong bảng sau:

Thuộc Tính	Mô Tả
LingerState	Lấy hoặc thiết lập thời gian kết nối TCP vẫn còn sau khi gọi phương thức Close()
NoDelay	Lấy hoặc thiết lập thời gian trễ được dùng để gửi hoặc nhận ở bộ đệm TCP
ReceiveBufferSize	Lấy hoặc thiết lập kích thước bộ đệm TCP nhận
ReceiveTimeout	Lấy hoặc thiết lập thời gian timeout của Socket
SendBufferSize	Lấy hoặc thiết lập kích thước bộ đệm TCP gửi
SendTimeout	Lấy hoặc thiết lập giá trị timeout của Socket

Chương trình TCPClient đơn giản

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class TcpClientSample
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[1024];
        string input, stringData;
        TcpClient server;
```

```
try
{
    server = new TcpClient("127.0.0.1", 5000);
}
catch (SocketException)
{
    Console.WriteLine("Khong the ket noi den server");
    return;
}
NetworkStream ns = server.GetStream();
int recv = ns.Read(data, 0, data.Length);
stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
Console.WriteLine(stringData);
while (true)
{
    input = Console.ReadLine();
    if (input == "exit")
        break;
    ns.Write(Encoding.ASCII.GetBytes(input), 0,
input.Length);
    ns.Flush();
    data = new byte[1024];
    recv = ns.Read(data, 0, data.Length);
    stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
    Console.WriteLine(stringData);
}
Console.WriteLine("Dang ngat ket noi voi server...");
ns.Close();
server.Close();
}
}
```

Trong chương trình trên phương thức tạo lập sẽ tự động kết nối đến Server được chỉ ra ở xa, nó nên được đặt ở trong khối try-catch để phòng trường hợp Server không hợp lệ.

Sau khi đối tượng NetworkStream được tạo ra, ta có thể dùng phương thức Read() và Write() để nhận và gửi dữ liệu:

```
while (true)
{
    input = Console.ReadLine();
    if (input == "exit")
        break;
    ns.Write(Encoding.ASCII.GetBytes(input), 0, input.Length);
    ns.Flush();
    data = new byte[1024];
    recv = ns.Read(data, 0, data.Length);
    stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv);
    Console.WriteLine(stringData);
}
```

Phương thức Read() yêu cầu 3 tham số:

- ✓ Mảng các byte để đặt dữ liệu nhận vào
- ✓ Vị trí offset trong bộ đệm mà tại đó ta muốn đặt dữ liệu
- ✓ Chiều dài của bộ đệm dữ liệu

Cũng giống như phương thức Receive() của Socket, phương thức Read() sẽ đọc một lượng dữ liệu có độ lớn tối đa đúng bằng độ lớn bộ đệm. Nếu bộ đệm quá nhỏ, phần dữ liệu còn lại sẽ nằm ở trong stream và đợi lần gọi phương thức Read() tiếp theo.

Phương thức Write() cũng yêu cầu ba tham số:

- ✓ Mảng các byte để gửi dữ liệu
- ✓ Vị trí offset trong bộ đệm mà tại đó ta muốn gửi dữ liệu
- ✓ Chiều dài của dữ liệu được gửi

Cần chú ý rằng TCP không bảo vệ các biên thông điệp. Điều này cũng áp dụng cho lớp TcpClient, do đó ta cần phải xử lý vấn đề biên thông điệp giống như phương thức Receive() của lớp Socket bằng cách tạo ra vòng lặp để đảm bảo tất cả dữ liệu đều được đọc từ stream.

Ta có thể test chương trình này với chương trình TCP Server đơn giản ở phần trên.

IV.2. Lớp TCPLListener

Cũng giống như lớp TcpClient, lớp TcpListener cũng cho phép chúng ta tạo ra các chương trình TCP Server một cách đơn giản

Lớp TcpListener có ba phương thức tạo lập:

- ✓ TcpListener(int port): gắn một đối tượng TcpListener vào một port được chỉ ra trên máy cục bộ.
- ✓ TcpListener(IPEndPoint ie): gắn một đối tượng TcpListener vào một đối tượng EndPoint cục bộ
- ✓ TcpListener(IPAddress addr, int port): gắn một đối tượng TcpListener vào một đối tượng IPAddress và một port

Không giống như lớp TcpClient, các phương thức tạo lập của lớp TcpListener yêu cầu ít nhất một tham số: số port mà Server lắng nghe kết nối. Nếu Server có nhiều card mạng và ta muốn lắng nghe trên một card mạng nào đó thì ta có thể dùng một đối tượng IPEndPoint để chỉ ra địa chỉ IP của card cùng với số port dùng để lắng nghe.

Lớp TcpListener có một số phương thức sau:

Phương Thức	Mô Tả
AcceptSocket()	Chấp nhận kết nối trên port và gán kết nối cho một đối tượng Socket
AcceptTcpClient()	Chấp nhận kết nối trên port và gán kết nối cho một đối tượng TCPClient
Equals()	So sánh hai đối tượng TcpListener
GetHashCode()	Lấy hash code
GetType()	Lấy kiểu của thể hiện hiện tại
Pending()	Kiểm tra xem có yêu cầu đang chờ kết nối hay không
Start()	Bắt đầu lắng nghe kết nối
Stop()	Ngừng lắng nghe kết nối
ToString()	Chuyển đối tượng TcpListener thành chuỗi

Phương thức Start() tương tự như phương thức Bind() và Listen() được dùng ở lớp socket. Phương thức Start() kết nối Socket đến EndPoint được định nghĩa ở phương thức tạo lập của lớp TcpListener và đặt TCP port vào chế độ lắng nghe, sẵn sàng chấp nhận kết nối. Phương thức AcceptTcpClient() có thể so sánh với phương thức Accept() của Socket, chấp nhận kết nối và gán nó cho một đối tượng TcpClient.

Sau khi đối tượng TcpClient được tạo ra, tất cả các truyền thông với thiết bị ở xa được thực hiện với đối tượng TcpClient mới chứ không phải với đối tượng

TcpListener ban đầu, do đó đối tượng TcpListener có thể được dùng để chấp nhận kết nối khác. Để đóng đối tượng TcpListener ta dùng phương thức Stop().

Chương trình TCPListener

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class TcpListenerSample
{
    public static void Main()
    {
        int recv;
        byte[] data = new byte[1024];
        TcpListener newsock = new TcpListener(5000);
        newsock.Start();
        Console.WriteLine("Đan cho client ket noi den...");
        TcpClient client = newsock.AcceptTcpClient();
        NetworkStream ns = client.GetStream();
        string welcome = "Hello Client";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        ns.Write(data, 0, data.Length);
        while (true)
        {
            data = new byte[1024];
            recv = ns.Read(data, 0, data.Length);
            if (recv == 0)
                break;

            Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
            ns.Write(data, 0, recv);
        }
        ns.Close();
        client.Close();
        newsock.Stop();
    }
}
```

Chương trình TcpListenerSample đầu tiên tạo ra một đối tượng TcpListener, sử dụng port 5000 và dùng phương thức Start() để đặt đối tượng mới tạo ra vào chế độ

lắng nghe. Sau đó phương thức `AcceptTcpClient()` chờ kết nối TCP đến và gán kết nối đến này vào một đối tượng `TcpClient`:

```
TcpListener newsock = new TcpListener(5000);
newsock.Start();
Console.WriteLine("Đang chờ client kết nối đến...");
TcpClient client = newsock.AcceptTcpClient();
NetworkStream ns = client.GetStream();
```

Khi đối tượng `TcpClient` được thành lập, một đối tượng `NetworkStream` được gán vào để truyền thông với máy ở xa. Tất cả các thông tin liên lạc đều được thực hiện bằng cách sử dụng phương thức `Read()` và `Write()`

IV.3. Lớp `UdpClient`

Lớp `UdpClient` được tạo ra để giúp cho việc lập trình mạng với giao thức UDP được đơn giản hơn. Lớp `UdpClient` có bốn phương thức tạo lập:

- ✓ `UdpClient()`: tạo ra một đối tượng `UdpClient` nhưng không gán vào bất kỳ địa chỉ hay port nào.
- ✓ `UdpClient(int port)`: gán đối tượng `UdpClient` mới tạo vào một port/
- ✓ `UdpClient(IPEndPoint iep)`: gán đối tượng `UdpClient` mới tạo vào một địa chỉ IP cục bộ và một port.
- ✓ `UdpClient(string host, int port)`: gán đối tượng `UdpClient` mới tạo vào một địa chỉ IP và một port bất kỳ và kết hợp nó với một địa chỉ IP và port ở xa.

Các phương thức tạo lập của lớp `UdpClient` tương tự như các phương thức tạo lập của lớp `TcpClient`, chúng ta có thể để cho hệ thống chọn port thích hợp cho ứng dụng hoặc ta có thể chỉ ra port được dùng trong ứng dụng. Nếu ứng dụng UDP phải chấp nhận dữ liệu trên một port nào đó, ta phải định nghĩa port đó trong phương thức tạo lập của lớp `UdpClient`.

Một số phương thức của lớp `UdpClient`:

Phương Thức	Mô Tả
<code>Close()</code>	Đóng Socket ở bên dưới
<code>Connect()</code>	Cho phép chỉ ra IP endpoint ở xa để gửi và nhận dữ liệu
<code>DropMulticastGroup()</code>	Gỡ bỏ Socket từ 1 nhóm UDP multicast
<code>Equals()</code>	So sánh hai đối tượng <code>UdpClient</code>

Phương Thức	Mô Tả
GetHashCode()	Lấy hash code
GetType()	Lấy kiểu của đối tượng hiện tại
JoinMulticastGroup()	Thêm Socket vào một nhóm UDP multicast
Receive()	Nhận dữ liệu từ Socket
Send()	Gửi dữ liệu đến thiết bị ở xa từ Socket
ToString()	Chuyển đổi tượng UdpClient thành chuỗi

Có nhiều chỗ khác nhau giữa phương thức Send(), Receive() của lớp UdpClient và phương thức SendTo(), ReceiveFrom() của Socket.

Phương thức Receive()

Lớp UdpClient sử dụng phương thức Receive() để chấp nhận các gói tin trên một card mạng và một port. Chỉ có một cách sử dụng của phương thức Receive():

```
byte[] Receive(ref IPEndPoint iep)
```

Khi dữ liệu được nhận từ Socket, nó không đặt vào mảng byte trong phương thức như trong phương thức ReceiveFrom() mà nó sẽ trả về một mảng byte. Sự khác nhau thứ hai là phương thức ReceiveFrom() đặt thông tin của máy ở xa vào một đối tượng EndPoint còn phương thức Receive() đặt thông tin của máy ở xa vào một đối tượng IPEndPoint, việc này có thể làm cho lập trình viên cảm thấy dễ lập trình hơn.

Khi nhiều dữ liệu được nhận hơn kích thước bộ đệm, thay vì phát sinh ra một ngoại lệ như trong phương thức ReceiveFrom() của Socket, UdpClient trả về một bộ đệm dữ liệu đủ lớn để chứa dữ liệu nhận đây là một tính năng rất hay của phương thức Receive().

Phương thức Send()

Phương thức Send() có ba quá tải hàm để gửi dữ liệu tới thiết bị ở xa:

- ✓ Send(byte[] data, int sz): gửi một mảng dữ liệu với kích thước là sz đến thiết bị ở xa mặc định. Để dùng quá tải hàm này, ta phải chỉ ra thiết bị ở xa mặc định bằng cách hoặc sử dụng phương thức tạo lập của lớp UdpClient hoặc dùng phương thức Connect().
- ✓ Send(byte[] data, int sz, IPEndPoint iep): cho phép gửi mảng dữ liệu có kích thước sz đến thiết bị ở xa được chỉ ra bởi iep.

- ✓ `Send(byte[] data, int sz, string host, int port)`: gửi mảng dữ liệu kích thước `sz` đến máy ở xa và port được chỉ ra.

Chương trình UdpClient Server

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class UdpSrvrSample
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[1024];
        IPEndPoint ipep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 5000);
        UdpClient newsock = new UdpClient(ipep);
        Console.WriteLine("Dang cho client ket noi den...");
        IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
        data = newsock.Receive(ref sender);
        Console.WriteLine("Thong diep duoc nhan tu {0}:", sender.ToString());
        Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, data.Length));
        string welcome = "Xin chao client";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        newsock.Send(data, data.Length, sender);
        while (true)
        {
            data = newsock.Receive(ref sender);

            Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, data.Length));
            newsock.Send(data, data.Length, sender);
        }
    }
}
```

Chương trình UdpClient Client

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class UdpClientSample
{
    public static void Main()
    {
        byte[] data = new byte[1024];
```



```
string input, stringData;
UdpClient server = new UdpClient("127.0.0.1", 5000);
IPEndPoint sender = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 0);
string welcome = "Xin chao server";
data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
server.Send(data, data.Length);
data = server.Receive(ref sender);
Console.WriteLine("Thong diep duoc nhan tu {0}:", sender.ToString());
stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, data.Length);
Console.WriteLine(stringData);
while (true)
{
    input = Console.ReadLine();
    if (input == "exit")
        break;

    server.Send(Encoding.ASCII.GetBytes(input), input.Length);
    data = server.Receive(ref sender);
    stringData = Encoding.ASCII.GetString(data, 0, data.Length);
    Console.WriteLine(stringData);
}
Console.WriteLine("Dang dong client");
server.Close();
}
```

CHƯƠNG V: ĐA NHIỆM TIỂU TRÌNH

V.1. Khái niệm tiến trình và tiểu trình của Windows

Tiến trình là một thể hiện của chương trình đang hoạt động. Một tiến trình luôn sở hữu một không gian địa chỉ có kích thước 4GB chứa mã chương trình, các dữ liệu, sở hữu tài nguyên của hệ thống như tập tin, đối tượng đồng bộ hóa....

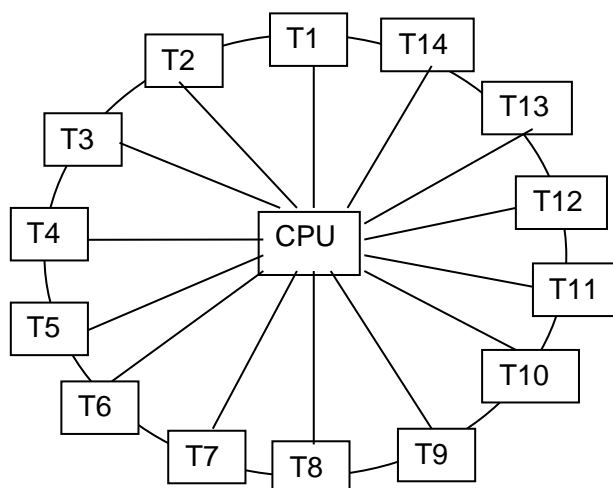
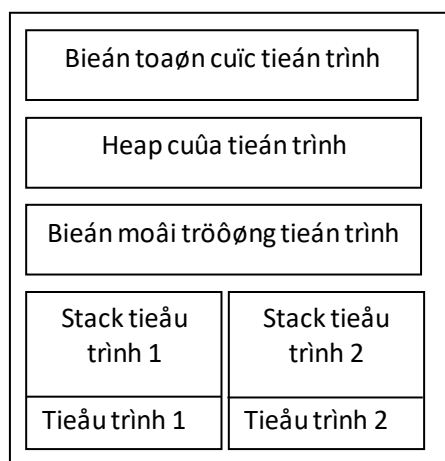
Mỗi tiến trình khi mới tạo lập đều chỉ có một tiểu trình chính nhưng sau đó có thể tạo lập nhiều tiến trình khác.

Tiểu trình là một thành phần đơn vị của tiến trình có thể thực hiện các chỉ thị ứng với một đoạn mã nào đó của chương trình.

Hệ điều hành Windows cho phép các tiểu trình hoạt động độc lập và tổ chức điều phối (lập lịch tiến trình) CPU để các tiểu trình hoạt động đồng thời. Hệ điều hành phân chia thời gian sử dụng CPU cho mỗi tiến trình rất mịn theo kiểu xoay vòng. Mỗi tiểu trình có thể có 1 trong 3 trạng thái : Running, Ready, Blocked.

Các tiểu trình trong một tiến trình có thể cùng truy xuất đến các biến toàn cục của tiến trình.

V.2. Mô hình

Các ứng dụng cài đặt theo mô hình đa tiến trình hay đa tiểu trình đều phải đối diện với các vấn đề sau :

- Hệ thống tiêu thụ thêm bộ nhớ để lưu trữ các cấu trúc mô tả tiến trình hay tiểu trình.

- Hệ thống tốn thêm thời gian để theo vết chương trình, quản lý các tiểu trình.
- Nhiều tiến trình tranh chấp tài nguyên dùng chung đòi hỏi thực hiện đồng bộ hóa.

V.3. Các kỹ thuật trong .NET tạo tiểu trình

Thư viện lớp .NET Framework cung cấp một số phương pháp tạo tiểu trình mới:

- ✓ Thực thi một phương thức bằng tiểu trình trong Thread-pool
- ✓ Thực thi phương thức một cách bất đồng bộ
- ✓ Thực thi một phương thức bằng tiểu trình theo chu kỳ hay ở một thời điểm xác định
- ✓ Thực thi phương thức bằng cách ra hiệu đối tượng WaitHandle

V.3.1. Tạo tiểu trình trong Thread-pool

Cách tạo:

- ✓ Khai báo một phương thức chứa mã lệnh cần thực thi
- ✓ Phương thức này phải trả về void và chỉ nhận một đối số.
- ✓ Tạo một thể hiện của ủy nhiệm System.Threading.WaitCallback tham chiếu đến phương thức này.
- ✓ Gọi phương thức tĩnh QueueUserWorkItem của lớp System.Threading.ThreadPool,
- ✓ Truyền thể hiện ủy nhiệm đã tạo làm đối số.
- ✓ Bộ thực thi sẽ xếp thể hiện ủy nhiệm này vào hàng đợi và thực thi nó khi một tiểu trình trong thread-pool sẵn sàng.

Ví dụ thực thi một phương thức có tên là DisplayMessage:

Truyền DisplayMessage đến thread-pool hai lần

Lần đầu không có đối số

Lần sau có đối số là đối tượng MessageInfo

Chương trình ThreadPoolExample

```
using System;
using System.Threading;
// Lớp dùng để truyền dữ liệu cho phương thức DisplayMessage
// khi nó được thực thi bằng thread-pool.
```

```
public class MessageInfo
{
    private int iterations;
    private string message;
    // Phương thức khởi dựng nhận các thiết lập cấu hình cho tiểu trình.
    public MessageInfo(int iterations, string message)
    {
        this.iterations = iterations;
        this.message = message;
    }
    // Các thuộc tính dùng để lấy các thiết lập cấu hình.
    public int Iterations { get { return iterations; } }
    public string Message { get { return message; } }
}

public class ThreadPoolExample
{
    // Hiển thị thông tin ra cửa sổ Console.
    public static void DisplayMessage(object state)
    {
        // Ép đổi số state sang MessageInfo.
        MessageInfo config = state as MessageInfo;
        // Nếu đối số config là null, không có đối số nào truyền cho phương
thức
        //                      ThreadPool.QueueUserWorkItem;
        // sử dụng các giá trị mặc định.
        if (config == null)
        {
            // Hiển thị một thông báo ra cửa sổ Console ba lần.
            for (int count = 0; count < 3; count++)
            {
                Console.WriteLine("A thread-pool example.");
                // Vào trạng thái chờ, dùng cho mục đích minh họa.
                // Tránh đưa các tiểu trình của thread-pool
                // vào trạng thái chờ trong các ứng dụng thực tế.
                Thread.Sleep(1000);
            }
        }
        else
        {
            // Hiển thị một thông báo được chỉ định trước
            // với số lần cũng được chỉ định trước.
            for (int count = 0; count < config.Iterations; count++)
            {
```

```
        Console.WriteLine(config.Message);
        // Vào trạng thái chờ, dùng cho mục đích minh họa.
        // Tránh đưa các tiểu trình của thread-pool
        // vào trạng thái chờ trong các ứng dụng thực tế.
        Thread.Sleep(1000);
    }
}

public static void Main()
{
    // Tạo một đối tượng ủy nhiệm, cho phép chúng ta
    // truyền phương thức DisplayMessage cho thread-pool.
    WaitCallback workMethod = new
        WaitCallback(ThreadPoolExample.DisplayMessage);
    // Thực thi DisplayMessage bằng thread-pool (không có đối số).
    ThreadPool.QueueUserWorkItem(workMethod);
    // Thực thi DisplayMessage bằng thread-pool (truyền một
    // đối tượng MessageInfo cho phương thức DisplayMessage).
    MessageInfo info = new MessageInfo(5, "A thread-pool example with
arguments.");
    ThreadPool.QueueUserWorkItem(workMethod, info);
    // Nhấn Enter để kết thúc.
    Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");
    Console.ReadLine();
}
}
```

Tình huống sử dụng:

Khi một tiểu trình trong thread-pool sẵn sàng, nó nhận công việc kế tiếp từ hàng đợi và thực thi công việc này. Khi đã hoàn tất công việc, thay vì kết thúc, tiểu trình này quay về thread-pool và nhận công việc kế tiếp từ hàng đợi.

Việc sử dụng thread-pool giúp đơn giản hóa việc lập trình hỗ-trợ-đa-tiểu-trình. Tuy nhiên, cần lưu ý khi quyết định sử dụng thread-pool, cần xem xét các điểm sau:

- Không nên sử dụng thread-pool để thực thi các tiến trình chạy trong một thời gian dài. Vì số tiểu trình trong thread-pool là có giới hạn. Đặc biệt, tránh đặt các tiểu trình trong thread-pool vào trạng thái đợi trong một thời gian quá dài.

- Không thể điều khiển lịch trình của các tiểu trình trong thread-pool, cũng như không thể thay đổi độ ưu tiên của các công việc. Thread-pool xử lý các công việc theo thứ tự thêm chúng vào hàng đợi.

V.3.2. Tạo tiểu trình bất đồng bộ

Khi cho gọi một phương thức, thường thực hiện một cách đồng bộ; nghĩa là mã lệnh thực hiện lời gọi phải đi vào trạng thái dừng (block) cho đến khi phương thức được thực hiện xong.

Trong một số trường hợp, cần thực thi phương thức một cách bất đồng bộ; nghĩa là cho thực thi phương thức này trong một tiểu trình riêng trong khi vẫn tiếp tục thực hiện các công việc khác. Sau khi phương thức đã hoàn tất, cần lấy trị trả về của nó .

Nguyên tắc hoạt động:

NET Framework hỗ trợ chế độ thực thi bất đồng bộ, cho phép thực thi bất kỳ phương thức nào một cách bất đồng bộ bằng một ủy nhiệm.

Khi khai báo và biên dịch một ủy nhiệm, trình biên dịch sẽ tự động sinh ra hai phương thức hỗ trợ chế độ thực thi bất đồng bộ: BeginInvoke và EndInvoke. Khi gọi phương thức BeginInvoke của một thể hiện ủy nhiệm, phương thức được tham chiếu bởi ủy nhiệm này được xếp vào hàng đợi để thực thi bất đồng bộ.

Quyền kiểm soát quá trình thực thi được trả về cho mã gọi BeginInvoke ngay sau đó, và phương thức được tham chiếu sẽ thực thi trong ngữ cảnh của tiểu trình sẵn sàng trước tiên trong thread-pool.

Các bước thực hiện:

Khai báo một ủy nhiệm có chữ ký giống như phương thức cần thực thi.

Tạo một thể hiện của ủy nhiệm tham chiếu đến phương thức này.

Gọi phương thức BeginInvoke của thể hiện ủy nhiệm để thực thi phương thức

Sử dụng phương thức EndInvoke để kiểm tra trạng thái của phương thức cũng như thu lấy trị trả về của nó nếu đã hoàn tất .

Các đối số của phương thức BeginInvoke gồm các đối số được chỉ định bởi ủy nhiệm, cộng với hai đối số dùng khi phương thức thực thi bất đồng bộ kết thúc:

- ✓ Một thể hiện của ủy nhiệm System.AsyncCallback tham chiếu đến phương thức mà bộ thực thi sẽ gọi khi phương thức thực thi bất đồng bộ

kết thúc. Phương thức này sẽ được thực thi trong ngữ cảnh của một tiểu trình trong thread-pool. Truyền giá trị null cho đối số này nghĩa là không có phương thức nào được gọi và phải sử dụng một cơ chế khác để xác định khi nào phương thức thực thi bắt bộ kết thúc.

- ✓ Một tham chiếu đối tượng mà bộ thực thi sẽ liên kết với quá trình thực thi bất đồng bộ. Phương thức thực thi bất đồng bộ không thể sử dụng hay truy xuất đến đối tượng này, nhưng mã lệnh có thể sử dụng nó khi phương thức này kết thúc, cho phép liên kết thông tin trạng thái với quá trình thực thi bất đồng bộ.

Ví dụ, đối tượng này cho phép ánh xạ các kết quả với các thao tác bất đồng bộ đã được khởi tạo trong trường hợp khởi tạo nhiều thao tác bất đồng bộ nhưng sử dụng chung một phương thức callback để xử lý việc kết thúc.

Phương thức EndInvoke cho phép lấy trị trả về của phương thức thực thi bất đồng bộ, nhưng trước hết phải xác định khi nào nó kết thúc.

Có bốn kỹ thuật dùng để xác định một phương thức thực thi bất đồng bộ đã kết thúc hay chưa:

Blocking: dừng quá trình thực thi của tiểu trình hiện hành cho đến khi phương thức thực thi bất đồng bộ kết thúc. Điều này rất giống với sự thực thi đồng bộ. Tuy nhiên, nếu linh hoạt chọn thời điểm chính xác để đưa mã lệnh vào trạng thái dừng (block) thì vẫn còn cơ hội thực hiện thêm một số việc trước khi mã lệnh đi vào trạng thái này.

Polling: lặp đi lặp lại việc kiểm tra trạng thái của phương thức thực thi bất đồng bộ để xác định nó kết thúc hay chưa. Đây là một kỹ thuật rất đơn giản, nhưng nếu xét về mặt xử lý thì không được hiệu quả. Nên tránh các vòng lặp chặt làm lãng phí thời gian của bộ xử lý; tốt nhất là nên đặt tiểu trình thực hiện polling vào trạng thái nghỉ (sleep) trong một khoảng thời gian bằng cách sử dụng Thread.Sleep giữa các lần kiểm tra trạng thái. Bởi kỹ thuật polling đòi hỏi phải duy trì một vòng lặp nên hoạt động của tiểu trình chờ sẽ bị giới hạn, tuy nhiên có thể dễ dàng cập nhật tiến độ công việc

Waiting: sử dụng một đối tượng dẫn xuất từ lớp System.Threading.WaitHandle để báo hiệu khi phương thức thực thi bất đồng bộ kết thúc. Waiting là một cải tiến của kỹ thuật polling, nó cho phép chờ nhiều phương thức thực thi bất đồng bộ kết thúc.

Có thể chỉ định các giá trị time-out cho phép tiểu trình thực hiện waiting dừng lại nếu phương thức thực thi bất đồng bộ đã diễn ra quá lâu, hoặc muốn cập nhật định kỳ bộ chỉ trạng thái.

Callback: Callback là một phương thức mà bộ thực thi sẽ gọi khi phương thức thực thi bất đồng bộ kết thúc. Mã lệnh thực hiện lời gọi không cần thực hiện bất kỳ thao tác kiểm tra nào, nhưng vẫn có thể tiếp tục thực hiện các công việc khác.

Callback rất linh hoạt nhưng cũng rất phức tạp, đặc biệt khi có nhiều phương thức thực thi bất đồng bộ chạy đồng thời nhưng sử dụng cùng một callback. Trong những trường hợp như thế, phải sử dụng các đối tượng trạng thái thích hợp để so trùng các phương thức đã hoàn tất với các phương thức đã khởi tạo.

Ví dụ:

Lớp AsyncExecutionExample trong mô tả cơ chế thực thi bất đồng bộ. Nó sử dụng một ủy nhiệm có tên là AsyncExampleDelegate để thực thi bất đồng bộ một phương thức có tên là LongRunningMethod.

Phương thức LongRunningMethod sử dụng Thread.Sleep để mô phỏng một phương thức có thời gian thực thi dài:

```
// Ủy nhiệm cho phép bạn thực hiện việc thực thi bất đồng bộ
//của AsyncExecutionExample.LongRunningMethod.
public delegate DateTime AsyncExampleDelegate(int delay, string
name);
// Phương thức có thời gian thực thi dài.
public static DateTime LongRunningMethod(int delay, string name)
{
    Console.WriteLine("{0} : {1} example - thread starting.",
        DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"), name);
    // Mô phỏng việc xử lý tốn nhiều thời gian.
    Thread.Sleep(delay);
    Console.WriteLine("{0}:{1}example-thread finishing.",
        DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"), name);
    // Trả về thời gian hoàn tất phương thức.
    return DateTime.Now;
}
```


AsyncExecutionExample chứa 5 phương thức diễn đạt các cách tiếp cận khác nhau về việc kết thúc phương thức thực thi bất đồng bộ.

V.3.2.1. Phương thức BlockingExample

Phương thức BlockingExample thực thi bất đồng bộ phương thức LongRunningMethod và tiếp tục thực hiện công việc của nó trong một khoảng thời gian. Khi xử lý xong công việc này, BlockingExample chuyển sang trạng thái dừng (block) cho đến khi phương thức LongRunningMethod kết thúc.

Đến vào trạng thái dừng, BlockingExample thực thi phương thức EndInvoke của thể hiện ủy nhiệm AsyncExampleDelegate. Nếu phương thức LongRunningMethod kết thúc, EndInvoke trả về ngay lập tức, nếu không, BlockingExample chuyển sang trạng thái dừng cho đến khi phương thức LongRunningMethod kết thúc.

```
public static void BlockingExample()
{
    Console.WriteLine(Environment.NewLine + "*** Running
Blocking Example ***");
    // Gọi LongRunningMethod một cách bất đồng bộ. Truyền null
cho
    // cả ủy nhiệm callback và đối tượng trạng thái bất đồng bộ.
    AsyncExampleDelegate longRunningMethod = new
AsyncExampleDelegate(LongRunningMethod);
    IAsyncResult asyncResult =
longRunningMethod.BeginInvoke(2000, "Blocking", null, null);
    // Thực hiện công việc khác cho đến khi
    // sẵn sàng đi vào trạng thái dừng.
    for (int count = 0; count < 3; count++)
    {
        Console.WriteLine("{0} : Continue processing until " +
"ready to block...",
            DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        Thread.Sleep(200);
    }
    // Đi vào trạng thái dừng cho đến khi phương thức
    // thực thi bất đồng bộ kết thúc và thu lấy kết quả.
    Console.WriteLine("{0} : Blocking until method is
complete...", DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
```

```

        DateTime completion =
            longRunningMethod.EndInvoke(asyncResult);
        // Hiển thị thông tin kết thúc.
        Console.WriteLine("{0} : Blocking example complete.",
completion.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
    }

```

V.3.2.2. Phương thức PollingExample

Phương thức PollingExample thực thi bất đồng bộ phương thức LongRunningMethod và sau đó thực hiện vòng lặp polling cho đến khi LongRunningMethod kết thúc.

PollingExample kiểm tra thuộc tính IsComplete của thể hiện IAsyncResult (được trả về bởi BeginInvoke) để xác định phương thức LongRunningMethod đã kết thúc hay chưa, nếu chưa, PollingExample sẽ gọi Thread.Sleep.

```

public static void PollingExample()
{
    Console.WriteLine(Environment.NewLine + " Running Polling
Example");
    // Gọi LongRunningMethod một cách bất đồng bộ. Truyền null
cho
    // cả ủy nhiệm callback và đối tượng trạng thái bất đồng bộ.
    AsyncExampleDelegate longRunningMethod = new
        AsyncExampleDelegate(LongRunningMethod);

    IAsyncResult asyncResult =
longRunningMethod.BeginInvoke(2000, "Polling", null, null);
    // Thực hiện polling để kiểm tra phương thức thực thi
    // bất đồng bộ kết thúc hay chưa. Nếu chưa kết thúc thì đi
vào
    // trạng thái chờ trong 300 mini-giây trước khi thực hiện
polling lần nữa.
    Console.WriteLine("{0} : Poll repeatedly until method is
complete...", DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff")); while
(!asyncResult.IsCompleted)
    {
        Console.WriteLine("{0} : Polling...",

```

```

        DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        Thread.Sleep(300);
    }
    // Thu lấy kết quả của phương thức thực thi bất đồng bộ.
    DateTime completion =
longRunningMethod.EndInvoke(asyncResult);
    // Hiển thị thông tin kết thúc.
    Console.WriteLine("{0} : Polling example complete.",
completion.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
}

```

V.3.2.3. Phương thức WaitingExample

Phương thức WaitingExample thực thi bất đồng bộ phương thức LongRunningExample và sau đó chờ cho đến khi LongRunningMethod kết thúc. WaitingExample sử dụng thuộc tính AsyncWaitHandle của thể hiện IAsyncResult (được trả về bởi BeginInvoke) để có được một WaitHandle.

Gọi phương thức WaitOne của WaitHandle. Việc sử dụng giá trị time-out cho phép WaitingExample dừng quá trình đợi để thực hiện công việc khác hoặc dừng hoàn toàn nếu phương thức thực thi bất đồng bộ diễn ra quá lâu.

```

public static void WaitingExample()
{
    Console.WriteLine(Environment.NewLine + "*** Running Waiting
Example ***");
    // Gọi LongRunningMethod một cách bất đồng bộ. Truyền null
cho
    // cả ủy nhiệm callback và đối tượng trạng thái bất đồng bộ.
    AsyncExampleDelegate longRunningMethod = new
        AsyncExampleDelegate(LongRunningMethod);
    IAsyncResult asyncResult =
        longRunningMethod.BeginInvoke(2000, "Waiting",
null, null);
    // Đợi phương thức thực thi bất đồng bộ kết thúc.
    // Time-out sau 300 mili-giây và hiển thị trạng thái ra
    // của sổ Console trước khi tiếp tục đợi.
    Console.WriteLine("{0} : Waiting until method is
complete...", DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
}

```

```

while (!asyncResult.AsyncWaitHandle.WaitOne(300, false))
{
    Console.WriteLine("{0} : Wait timeout...",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
}
// Thu lấy kết quả của phương thức thực thi bất đồng bộ.
DateTime completion =
longRunningMethod.EndInvoke(asyncResult);
// Hiển thị thông tin kết thúc.
Console.WriteLine("{0} : Waiting example complete.",
completion.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
}

```

V.3.2.4. Phương thức WaitAllExample

Phương thức WaitAllExample thực thi bất đồng bộ phương thức LongRunningMethod nhiều lần và sau đó sử dụng mảng các đối tượng WaitHandle để đợi cho đến khi tất cả các phương thức kết thúc.

```

public static void WaitAllExample()
{
    Console.WriteLine(Environment.NewLine + "*** Running WaitAll
Example ***");
    // Một ArrayList chứa các thể hiện IAsyncResult
    // cho các phương thức thực thi bất đồng bộ.
    ArrayList asyncResults = new ArrayList(3);
    // Gọi ba lần LongRunningMethod một cách bất đồng bộ.
    // Truyền null cho cả ủy nhiệm callback và đối tượng
    // trạng thái bất đồng bộ. Thêm thể hiện IAsyncResult
    // cho mỗi phương thức vào ArrayList.
    AsyncExampleDelegate longRunningMethod = new
AsyncExampleDelegate(LongRunningMethod);
    asyncResults.Add(longRunningMethod.BeginInvoke(3000,
"WaitAll 1", null, null));
    asyncResults.Add(longRunningMethod.BeginInvoke(2500,
"WaitAll 2", null, null));
    asyncResults.Add(longRunningMethod.BeginInvoke(1500,
"WaitAll 3", null, null));
    // Tạo một mảng các đối tượng WaitHandle,

```

```

// sẽ được sử dụng để đợi tất cả các phương thức
// thực thi bất đồng bộ kết thúc.
WaitHandle[] waitHandles = new WaitHandle[3];
for (int count = 0; count < 3; count++)
{
    waitHandles[count] =
        ((IAsyncResult)asyncResults[count]).AsyncWaitHandle;
}
// Đợi cả ba phương thức thực thi bất đồng bộ kết thúc.
// Time-out sau 300 mili-giây và hiển thị trạng thái ra
// của sổ Console trước khi tiếp tục đợi.
Console.WriteLine("{0} : Waiting until all 3 methods are
complete...", DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff")); while
(!WaitHandle.WaitAll(waitHandles, 300, false)) {
Console.WriteLine("{0} : WaitAll timeout...",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff")); }
// Kiểm tra kết quả của mỗi phương thức và xác định
// thời gian phương thức cuối cùng kết thúc.
DateTime completion = DateTime.MinValue;
foreach (IAsyncResult result in asyncResults)
{
    DateTime time = longRunningMethod.EndInvoke(result);
    if (time > completion) completion = time;
}
// Hiển thị thông tin kết thúc.
Console.WriteLine("{0} : WaitAll example complete.",
completion.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
}

```

V.3.2.5. Phương thức CallbackExample

Phương thức CallbackExample thực thi bất đồng bộ phương thức LongRunningMethod và truyền một thể hiện ủy nhiệm AsyncCallback (tham chiếu đến phương thức CallbackHandler) cho phương thức BeginInvoke.

Phương thức CallbackHandler sẽ được gọi một cách tự động khi phương thức LongRunningMethod kết thúc. Kết quả là phương thức CallbackExample vẫn tiếp tục thực hiện công việc.

```
public static void CallbackExample()
```

```
{
    Console.WriteLine(Environment.NewLine +
        "*** Running Callback Example ***");
    // Gọi LongRunningMethod một cách bất đồng bộ. Truyền một
    // thẻ hiện ủy nhiệm AsyncCallback tham chiếu đến
    // phương thức CallbackHandler. CallbackHandler sẽ
    // tự động được gọi khi phương thức thực thi bất đồng bộ
    // kết thúc. Truyền một tham chiếu đến thẻ hiện ủy nhiệm
    // AsyncExampleDelegate như một trạng thái bất đồng bộ;
    // nếu không, phương thức callback không thể truy xuất
    // thẻ hiện ủy nhiệm để gọi EndInvoke.
    AsyncExampleDelegate longRunningMethod = new
        AsyncExampleDelegate(LongRunningMethod);
    IAsyncResult asyncResult =
longRunningMethod.BeginInvoke(2000, "Callback", new
AsyncCallback(CallbackHandler), longRunningMethod);
    // Tiếp tục với công việc khác.
    for (int count = 0; count < 15; count++)
    {
        Console.WriteLine("{0} : Continue processing...",
            DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        Thread.Sleep(200);
    }
}

// Phương thức xử lý việc kết thúc bất đồng bộ bằng
callbacks.public
static void CallbackHandler(IAsyncResult result)
{
    // Trích tham chiếu đến thẻ hiện AsyncExampleDelegate
    // từ thẻ hiện IAsyncResult.
    AsyncExampleDelegate longRunningMethod =
(AsyncExampleDelegate)result.AsyncState;
    // Thu lấy kết quả của phương thức thực thi bất đồng bộ.
    DateTime completion = longRunningMethod.EndInvoke(result);
    // Hiển thị thông tin kết thúc.
    Console.WriteLine("{0} : Callback example complete.",
completion.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
```

}

V.3.3. Thực thi phương thức bằng Timer

Kỹ thuật này giúp thực thi một phương thức trong một tiểu trình riêng theo chu kỳ hay ở một thời điểm xác định. Thông thường, rất hữu ích khi thực thi một phương thức ở một thời điểm xác định hay ở những thời khoảng xác định. Ví dụ, cần sao lưu dữ liệu lúc 1:00 AM mỗi ngày hay xóa vùng đệm dữ liệu mỗi 20 phút.

Lớp Timer giúp việc định thời thực thi một phương thức trở nên dễ dàng, cho phép thực thi một phương thức được tham chiếu bởi ủy nhiệm TimerCallback ở những thời khoảng nhất định. Phương thức được tham chiếu sẽ thực thi trong ngữ cảnh của một tiểu trình trong thread-pool.

Cách thực hiện

Khai báo một phương thức trả về void và chỉ nhận một đối tượng làm đối số. Sau đó, tạo một thể hiện ủy nhiệm System.Threading.TimerCallback tham chiếu đến phương thức này.

Tiếp theo, tạo một đối tượng System.Threading.Timer và truyền nó cho thể hiện ủy nhiệm TimerCallback cùng với một đối tượng trạng thái mà Timer sẽ truyền cho phương thức khi Timer hết hiệu lực.

Bộ thực thi sẽ chờ cho đến khi Timer hết hiệu lực và sau đó gọi phương thức bằng một tiểu trình trong thread-pool.

Khi tạo một đối tượng Timer, cần chỉ định hai thời khoảng (thời khoảng có thể được chỉ định là các giá trị kiểu int, long, uint, hay System.TimeSpan):

- ✓ Giá trị đầu tiên là thời gian trễ (tính bằng mili-giây) để phương thức được thực thi lần đầu tiên. Chỉ định giá trị 0 để thực thi phương thức ngay lập tức, và chỉ định System.Threading.Timeout.Infinite để tạo Timer ở trạng thái chưa bắt đầu (unstarted).
- ✓ Giá trị thứ hai là khoảng thời gian mà Timer sẽ lặp lại việc gọi phương thức sau lần thực thi đầu tiên. Nếu chỉ định giá trị 0 hay Timeout.Infinite thì Timer chỉ thực thi phương thức một lần duy nhất (với điều kiện thời gian trễ ban đầu không phải là Timeout.Infinite). Đối số thứ hai có thể cung cấp bằng các trị kiểu int, long, uint, hay System.TimeSpan.

Sau khi tạo đối tượng Timer, cũng có thể thay đổi các thời khoảng được sử dụng bởi Timer bằng phương thức Change, nhưng không thể thay đổi phương thức sẽ được gọi.

Khi đã dùng xong Timer, nên gọi phương thức Timer.Dispose để giải phóng tài nguyên hệ thống bị chiếm giữ bởi Timer. Việc hủy Timer cũng hủy luôn phương thức đã được định thời thực thi.

Ví dụ

Lớp TimerExample dưới đây trình bày cách sử dụng Timer để gọi một phương thức có tên là TimerHandler. Ban đầu, Timer được cấu hình để gọi TimerHandler sau hai giây và lặp lại sau một giây. Ví dụ này cũng trình bày cách sử dụng phương thức Timer.Change để thay đổi các thời khoảng.

Chương trình TimerExample

```
using System;
using System.Threading;
public class TimerExample
{
    // Phương thức sẽ được thực khi Timer hết hiệu lực.
    // Hiển thị một thông báo ra cửa sổ Console.
    private static void TimerHandler(object state)
    {
        Console.WriteLine("{0} : {1}", DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"),
state);
    }
    public static void Main()
    {
        // Tạo một thẻ hiện ủy nhiệm TimerCallback mới
        // tham chiếu đến phương thức tĩnh TimerHandler.
        // TimerHandler sẽ được gọi khi Timer hết hiệu lực.
        TimerCallback handler = new TimerCallback(TimerHandler);
        // Tạo một đối tượng trạng thái, đối tượng này sẽ được
        // truyền cho phương thức TimerHandler.
        // Trong trường hợp này, một thông báo sẽ được hiển thị.
        string state = "Timer expired.";
        Console.WriteLine("{0} : Creating Timer.",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        // Tạo một Timer, phát sinh lần đầu tiên sau hai giây
        // và sau đó là mỗi giây.
        using (Timer timer = new Timer(handler, state, 2000, 1000))
```



```

    {
        int period;
        // Đọc thời khoảng mới từ Console cho đến khi
        // người dùng nhập 0. Các giá trị không hợp lệ
        // sẽ sử dụng giá trị mặc định là 0 (dùng ví dụ).
        do
        {
            try
            {
                period = Int32.Parse(Console.ReadLine());
            }
            catch { period = 0; }
            // Thay đổi Timer với thời khoảng mới.
            if (period > 0) timer.Change(0, period);
        } while (period > 0);
    }
    // Nhân Enter để kết thúc.
    Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");
    Console.ReadLine();
}
}

```

V.3.4. Thực thi phương thức bằng tiểu trình mới

Thực thi mã lệnh trong một tiểu trình riêng, và muốn kiểm soát hoàn toàn quá trình thực thi và trạng thái của tiểu trình đó.

Để tăng độ linh hoạt và mức độ kiểm soát khi hiện thực các ứng dụng hỗ trợ đa-tiểu-trình, bạn phải trực tiếp tạo và quản lý các tiểu trình. Lớp Thread cung cấp một cơ chế mà qua đó bạn có thể tạo và kiểm soát các tiểu trình.

Các bước thực hiện:

Tạo một đối tượng ủy nhiệm ThreadStart tham chiếu đến phương thức chứa mã lệnh mà muốn dùng một tiểu trình mới để chạy nó. Giống như các ủy nhiệm khác, ThreadStart có thể tham chiếu đến một phương thức tĩnh hay phương thức của một đối tượng. Phương thức được tham chiếu phải trả về void và không có đối số.

Tạo một đối tượng Thread, và truyền thể hiện ủy nhiệm ThreadStart cho phương thức khởi dựng của nó. Tiểu trình mới có trạng thái ban đầu là Unstarted (một thành viên thuộc kiểu liệt kê System.Threading.ThreadState).

Gọi thực thi phương thức Start của đối tượng Thread để chuyển trạng thái của nó sang ThreadState.Running và bắt đầu thực thi phương thức được tham chiếu bởi thể hiện ủy nhiệm ThreadStart.

Vì ủy nhiệm ThreadStart khai báo không có đối số, nên không thể truyền dữ liệu trực tiếp cho phương thức được tham chiếu. Để truyền dữ liệu cho tiểu trình mới, cần phải cấu hình dữ liệu là khả truy xuất đối với mã lệnh đang chạy trong tiểu trình mới.

Cách tiếp cận thông thường là tạo một lớp đóng gói cả dữ liệu cần cho tiểu trình và phương thức được thực thi bởi tiểu trình. Khi muốn chạy một tiểu trình mới, thì tạo một đối tượng của lớp này, cấu hình trạng thái cho nó, và rồi chạy tiểu trình.

Ví dụ

```
using System;
using System.Threading;
public class ThreadExample
{
    // Các biến giữ thông tin trạng thái.
    private int iterations;
    private string message;
    private int delay;
    public ThreadExample(int iterations, string message, int delay)
    {
        this.iterations = iterations;
        this.message = message;
        this.delay = delay;
    }
    public void Start()
    {
        // Tạo một thể hiện ủy nhiệm ThreadStart
        // tham chiếu đến DisplayMessage.
        ThreadStart method = new ThreadStart(this.DisplayMessage);
        // Tạo một đối tượng Thread và truyền thể hiện ủy nhiệm
        // ThreadStart cho phương thức khởi dụng của nó.
        Thread thread = new Thread(method);
        Console.WriteLine("{0} : Starting new thread.",
            DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        // Khởi chạy tiểu trình mới.
        thread.Start();
    }
    private void DisplayMessage()
```

```

{
    // Hiển thị thông báo ra cửa sổ Console với số lần
    // được chỉ định (iterations), nghỉ giữa mỗi thông báo
    // một khoảng thời gian được chỉ định (delay).
    for (int count = 0; count < iterations; count++)
    {
        Console.WriteLine("{0} : {1}",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"), message);
        Thread.Sleep(delay);
    }
}

public static void Main()
{
    // Tạo một đối tượng ThreadExample.
    ThreadExample example = new
        ThreadExample(5, "A thread example.", 500);
    // Khởi chạy đối tượng ThreadExample.
    example.Start();
    // Tiếp tục thực hiện công việc khác.
    for (int count = 0; count < 13; count++)
    {
        Console.WriteLine("{0} : Continue processing...",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        Thread.Sleep(200);
    }
    // Nhận Enter để kết thúc.
    Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");
    Console.ReadLine();
}
}

```

V.3.5. Điều khiển quá trình thực thi của một tiểu trình

Cần nắm quyền điều khiển khi một tiểu trình chạy và dừng, có thể tạm dừng quá trình thực thi của một tiểu trình

Các phương thức của lớp Thread: Abort, Interrupt, Resume, Start, và Suspend cung cấp một cơ chế điều khiển mức cao lên quá trình thực thi của một tiểu trình. Mỗi phương thức này trở về tiểu trình đang gọi ngay lập tức. Kết quả là phải viết mã để bắt và thụ lý các ngoại lệ có thể bị ném khi ta cố điều khiển quá trình thực thi của một Thread.

Phương Thức	Mô Tả
Abort()	<ul style="list-style-type: none"> - Kết thúc một tiểu trình bằng cách ném ngoại lệ <code>System.Threading.ThreadAbortException</code> trong mã lệnh đang được chạy. - Mã lệnh của tiểu trình bị hủy có thể bắt ngoại lệ <code>ThreadAbortException</code> để thực hiện việc dọn dẹp, nhưng bộ thực thi sẽ tự động ném ngoại lệ này lần nữa để bảo đảm tiểu trình kết thúc, trừ khi <code>ResetAbort</code> được gọi.
Interrupt()	<ul style="list-style-type: none"> - Ném ngoại lệ <code>System.Threading.ThreadInterruptedException</code> (trong mã lệnh đang được chạy) lúc tiểu trình đang ở trạng thái <code>WaitSleepJoin</code>. Điều này nghĩa là tiểu trình này đã gọi <code>Sleep</code>, <code>Join</code> hoặc đang đợi <code>WaitHandle</code>. - Nếu tiểu trình này không ở trạng thái <code>WaitSleepJoin</code>, <code>ThreadInterruptedException</code> sẽ bị ném sau khi tiểu trình đi vào trạng thái <code>WaitSleepJoin</code>.
Resume	<ul style="list-style-type: none"> - Phục hồi quá trình thực thi của một tiểu trình đã bị tạm ngưng. - Việc gọi <code>Resume</code> trên một tiểu trình chưa bị tạm hoãn sẽ sinh ra ngoại lệ <code>System.Threading.ThreadStateException</code> trong tiểu trình đang gọi.
Start	Khởi chạy tiểu trình mới;
Suspend	<ul style="list-style-type: none"> - Tạm hoãn quá trình thực thi của một tiểu trình cho đến khi phương thức <code>Resume</code> được gọi. - Việc tạm hoãn một tiểu trình đã bị tạm hoãn sẽ không có hiệu lực. - Việc gọi <code>Suspend</code> trên một tiểu trình chưa khởi chạy hoặc đã kết thúc sẽ sinh ra ngoại lệ <code>ThreadStateException</code> trong tiểu trình đang gọi.

Ví dụ:

Lớp ThreadControlExample:

- ✓ Ví dụ này khởi chạy một tiểu trình thứ hai, hiển thị định kỳ một thông báo ra cửa sổ Console và rồi đi vào trạng thái nghỉ (sleep).
- ✓ Bằng cách nhập các lệnh tại dấu nhắc lệnh, ta có thể gián đoạn, tạm hoãn, phục hồi, và hủy bỏ tiểu trình thứ hai.

Chương trình ThreadControlExample

```
using System;
using System.Threading;
public class ThreadControlExample
{
    private static void DisplayMessage()
    {
        // Lặp đi lặp lại việc hiển thị một thông báo ra cửa sổ Console.
        while (true)
        {
            try
            {
                Console.WriteLine("{0} : Second thread running. Enter
(S)uspend, (R)esume, (I)nterrupt, or (E)xit.",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
                // Nghỉ 2 giây.
                Thread.Sleep(2000);
            }
            catch (ThreadInterruptedException)
            {
                // Tiểu trình đã bị gián đoạn. Việc bắt ngoại lệ
                // ThreadInterruptedException cho phép ví dụ này
                // thực hiện hành động phù hợp và tiếp tục thực thi.

                Console.WriteLine("{0} : Second thread interrupted.",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
            }
            catch (ThreadAbortException abortEx)
            {
                // Đối tượng trong thuộc tính
                // ThreadAbortException.ExceptionState được cung cấp
                // bởi tiểu trình đã gọi Thread.Abort.
                // Trong trường hợp này, nó chứa một chuỗi
                // mô tả lý do của việc hủy bỏ.
                Console.WriteLine("{0} : Second thread aborted ({1})",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"), abortEx.ExceptionState);
            }
        }
    }
}
```

```
// Mặc dù ThreadAbortException đã được thụ lý,  
// bộ thực thi sẽ ném nó lần nữa để bảo đảmtiểu trình kết thúc  
}  
}  
  
public static void Main()  
{  
    // Tạo một đối tượng Thread và truyền cho nó một thẻ hiện  
    // ủy nhiệm ThreadStart tham chiếu đến DisplayMessage.  
    Thread thread = new Thread(new ThreadStart(DisplayMessage));  
    Console.WriteLine("{0} : Starting second thread.",  
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));  
    // Khởi chạy tiểu trình thứ hai.  
    thread.Start();  
    // Lặp và xử lý lệnh do người dùng nhập.  
    char command = ' ';  
    do  
    {  
        string input = Console.ReadLine();  
        if (input.Length > 0)  
            command = input.ToUpper()[0];  
        else command = ' ';  
        switch (command)  
        {  
            case 'S':  
                // Tạm hoãn tiểu trình thứ hai.  
  
                Console.WriteLine("{0} : Suspending second thread.",  
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));  
                thread.Suspend();  
                break;  
            case 'R':  
                // Phục hồi tiểu trình thứ hai.  
                try  
                {  
                    Console.WriteLine("{0} : Resuming second thread.",  
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));  
                    thread.Resume();  
                }  
                catch (ThreadStateException)  
                {  
                    Console.WriteLine("{0} : Thread wasn't suspended.",  
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));  
                }  
            }  
        }  
    }  
}
```

```

        } break;
    case 'I':
        // Gián đoạn tiểu trình thứ hai.
        Console.WriteLine("{0} : Interrupting second thread.",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        thread.Interrupt();
        break;
    case 'E':
        // Hủy bỏ tiểu trình thứ hai và truyền một đối tượng
        // trạng thái cho tiểu trình đang bị hủy,
        // trong trường hợp này là một thông báo.
        Console.WriteLine("{0} : Aborting second thread.",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        thread.Abort("Terminating example.");
        // Đợi tiểu trình thứ hai kết thúc.
        thread.Join();
        break;
    }
}
while (command != 'E');
// Nhấn Enter để kết thúc.

Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");
Console.ReadLine();
}
}

```

V.3.6. Nhận biết khi nào một tiểu trình kết thúc

Để kiểm tra một tiểu trình đã kết thúc hay chưa là kiểm tra thuộc tính `Thread.IsAlive`. Thuộc tính này trả về `true` nếu tiểu trình đã được khởi chạy nhưng chưa kết thúc hay bị hủy.

Thông thường, cần một tiểu trình để đợi một tiểu trình khác hoàn tất việc xử lý của nó. Thay vì kiểm tra thuộc tính `IsAlive` trong một vòng lặp, có thể sử dụng phương thức `Thread.Join`. Phương thức này khiến tiểu trình đang gọi dừng lại (block) cho đến khi tiểu trình được tham chiếu kết thúc.

Có thể tùy chọn chỉ định một khoảng thời gian (giá trị `int` hay `TimeSpan`) mà sau khoảng thời gian này, `Join` sẽ hết hiệu lực và quá trình thực thi của tiểu trình đang

gọi sẽ phục hồi lại. Nếu chỉ định một giá trị time-out, Join trả về true nếu tiểu trình đã kết thúc, và false nếu Join đã hết hiệu lực.

Ví dụ

Ví dụ thực thi một tiểu trình thứ hai và rồi gọi Join để đợi tiểu trình thứ hai kết thúc. Vì tiểu trình thứ hai mất 5 giây để thực thi, nhưng phương thức Join chỉ định giá trị time-out là 3 giây, nên Join sẽ luôn hết hiệu lực và ví dụ này sẽ hiển thị một thông báo ra cửa sổ Console.

Chương trình ThreadFinishExample

```
using System;
using System.Threading;
public class ThreadFinishExample
{
    private static void DisplayMessage()
    {
        // Hiển thị một thông báo ra cửa sổ Console 5 lần.
        for (int count = 0; count < 5; count++)
        {
            Console.WriteLine("{0} : Second thread",
                DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
            // Nghỉ 1 giây.
            Thread.Sleep(1000);
        }
    }

    public static void Main()
    {
        // Tạo một thẻ hiện ủy nhiệm ThreadStart
        // tham chiếu đến DisplayMessage.
        ThreadStart method = new ThreadStart(DisplayMessage);
        // Tạo một đối tượng Thread và truyền thẻ hiện ủy nhiệm
        // ThreadStart cho phương thức khởi dựng của nó.
        Thread thread = new Thread(method);
        Console.WriteLine("{0} : Starting second thread.",
            DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        // Khởi chạy tiểu trình thứ hai.
        thread.Start();
        // Dừng cho đến khi tiểu trình thứ hai kết thúc,
        // hoặc Join hết hiệu lực sau 3 giây.
        if (!thread.Join(3000))
        {
```



```
        Console.WriteLine("{0} : Join timed out !!",  
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));  
    }  
    // Nhận Enter để kết thúc.  
    Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");  
    Console.ReadLine();  
}  
}
```

V.3.7. Khởi chạy một tiến trình mới

Lớp Process cung cấp một dạng biểu diễn được quản lý cho một tiến trình của hệ điều hành. Lớp Process hiện thực bốn quá tải hàm phương thức Start. Hai trong số này là các phương thức tĩnh, cho phép chỉ định tên và các đối số cho tiến trình mới. Ví dụ, hai lệnh dưới đây đều thực thi Notepad trong một tiến trình mới:

// Thực thi notepad.exe, không có đối số.

```
Process.Start("notepad.exe");
```

// Thực thi notepad.exe, tên file cần mở là đối số.

```
Process.Start("notepad.exe", "SomeFile.txt");
```

Hai dạng khác của phương thức Start yêu cầu tạo đối tượng ProcessStartInfo được cấu hình với các chi tiết của tiến trình cần chạy. Việc sử dụng đối tượng ProcessStartInfo cung cấp một cơ chế điều khiển tốt hơn trên các hành vi và cấu hình của tiến trình mới.

Tóm tắt một vài thuộc tính thông dụng của lớp ProcessStartInfo:

- ✓ Arguments: Các đối số dùng để truyền cho tiến trình mới
- ✓ ErrorDialog :Nếu Process.Start không thể khởi chạy tiến trình đã được chỉ định, nó sẽ ném ngoại lệ System.ComponentModel.Win32Exception. Nếu ErrorDialog là true, Start sẽ hiển thị một thông báo lỗi trước khi ném ngoại lệ
- ✓ FileName : Tên của ứng dụng.
- ✓ WindowStyle :Điều khiển cách thức hiển thị của cửa sổ. Các giá trị hợp lệ bao gồm: Hidden, Maximized, Minimized, và Normal
- ✓ WorkingDirectory : Tên đầy đủ của thư mục làm việc

Khi đã hoàn tất với một đối tượng Process, bạn nên hủy nó để giải phóng các tài nguyên hệ thống, gọi phương thức Close(), Dispose().

Ví dụ sau sử dụng Process để thực thi Notepad trong một cửa sổ ở trạng thái phóng to và mở một file có tên là C:\Temp\file.txt. Sau khi tạo, ví dụ này sẽ gọi phương thức Process.WaitForExit để dừng tiểu trình đang chạy cho đến khi tiến trình kết thúc hoặc giá trị time-out hết hiệu lực.

Chương trình StartProcessExample

```
using System;
using System.Diagnostics;
public class StartProcessExample
{
    public static void Main()
    {
        // Tạo một đối tượng ProcessStartInfo và cấu hình cho nó
        // với các thông tin cần thiết để chạy tiến trình mới.
        ProcessStartInfo startInfo = new ProcessStartInfo();
        startInfo.FileName = "notepad.exe";
        startInfo.Arguments = "file.txt";
        startInfo.WorkingDirectory = "C:\\Temp";
        startInfo.WindowStyle = ProcessWindowStyle.Maximized;
        startInfo.ErrorDialog = true;
        // Tạo một đối tượng Process mới.
        using (Process process = new Process())
        {
            // Gán ProcessStartInfo vào Process.
            process.StartInfo = startInfo;
            try
            {
                // Khởi chạy tiến trình mới.
                process.Start();
                // Đợi tiến trình mới kết thúc trước khi thoát.
                Console.WriteLine("Waiting 30 seconds for process to finish.");
                process.WaitForExit(30000);
            }
            catch (Exception ex)
            {
                Console.WriteLine("Could not start process.");
                Console.WriteLine(ex);
            }
        }
        // Nhấn Enter để kết thúc.
        Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");
        Console.ReadLine();
    }
}
```

```
}  
}
```

V.3.8. Kết thúc một tiến trình

Nếu khởi chạy một tiến trình mới từ mã lệnh được quản lý bằng lớp Process , có thể kết thúc tiến trình mới bằng đối tượng Process mô tả tiến trình này. Một khi đã có đối tượng Process mô tả tiến trình cần kết thúc, cần gọi phương thức CloseMainWindow hay phương thức Kill().

Phương thức CloseMainWindow gửi một thông điệp đến cửa sổ chính của ứng dụng. CloseMainWindow sẽ không kết thúc các ứng dụng không có cửa sổ chính hoặc các ứng dụng có cửa sổ chính bị vô hiệu. Với những tình huống như thế, CloseMainWindow sẽ trả về false. CloseMainWindow trả về true nếu thông điệp được gửi thành công, nhưng không bảo đảm tiến trình thật sự kết thúc.

Phương thức Kill() kết thúc một tiến trình ngay lập tức; người dùng không có cơ hội dừng việc kết thúc, và tất cả các dữ liệu chưa được lưu sẽ bị mất.

Ví dụ sau khởi chạy một thể hiện mới của Notepad, đợi 5 giây, sau đó kết thúc tiến trình Notepad.

Trước tiên, ví dụ này kết thúc tiến trình bằng CloseMainWindow. Nếu CloseMainWindow trả về false, hoặc tiến trình Notepad vẫn cứ chạy sau khi CloseMainWindow được gọi, ví dụ này sẽ gọi Kill() và buộc tiến trình Notepad kết thúc. Có thể buộc CloseMainWindow trả về false bằng cách bỏ mặc hộp thoại File Open mở.

Chương trình TerminateProcessExample

```
using System;  
using System.Threading;  
using System.Diagnostics;  
public class TerminateProcessExample  
{  
    public static void Main()  
    {  
        // Tạo một Process mới và chạy notepad.exe.  
        using (Process process = Process.Start("notepad.exe"))  
        {  
            // Đợi 5 giây và kết thúc tiến trình Notepad.  
            Thread.Sleep(5000);  
        }  
    }  
}
```

```
// Kết thúc tiến trình Notepad.
// Gửi một thông điệp đến cửa sổ chính.
if (!process.CloseMainWindow())
{
    // Không gửi được thông điệp. Kết thúc Notepad bằng Kill.

    process.Kill();
}
else
{
    // Thông điệp được gửi thành công; đợi 2 giây
    // để chứng thực việc kết thúc trước khi viện đến Kill.
    if (!process.WaitForExit(2000))
    {
        process.Kill();
    }

    // Nhấn Enter để kết thúc.
    Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");
    Console.ReadLine();
}

}

}
```

V.4. Thực thi phương thức bằng cách ra hiệu đối tượng WaitHandle

Sử dụng các lớp dẫn xuất từ WaitHandle để gọi thực thi một phương thức. Bằng phương thức RegisterWaitForSingleObject của lớp ThreadPool, có thể đăng ký thể hiện ủy nhiệm WaitOrTimerCallback với thread-pool khi một đối tượng dẫn xuất từ WaitHandle đi vào trạng thái signaled.

Có thể cấu hình thread-pool để thực thi phương thức chỉ một lần hay tự động đăng ký lại phương thức mỗi khi WaitHandle đi vào trạng thái signaled. Nếu WaitHandle đã ở trạng thái signaled khi gọi RegisterWaitForSingleObject, phương thức sẽ thực thi ngay lập tức. Phương thức Unregister của đối tượng System.Threading.RegisteredWaitHandle (được trả về bởi phương thức RegisterWaitForSingleObject) được sử dụng để hủy bỏ việc đăng ký.

Lớp thường được dùng làm bộ kích hoạt là `AutoResetEvent`, nó sẽ tự động chuyển sang trạng thái `unsignaled` sau khi ở trạng thái `signaled`. Tuy nhiên, cũng có thể thay đổi trạng thái `signaled` theo ý muốn bằng lớp `ManualResetEvent` hay `Mutex`.

CHƯƠNG VI: ĐỒNG BỘ HÓA

VI.1. Lý do đồng bộ hóa

Trong các hệ điều hành đa nhiệm cho phép nhiều công việc được thực hiện đồng thời. Việc tồn tại cùng lúc nhiều tiểu trình trong môi trường có thể dẫn đến sự tranh chấp, ngăn cản hoạt động lẫn nhau giữa các tiểu trình.

Ví dụ : Với một tiến trình mới đầu tạo lập 4 tiểu trình cùng có nội dung xử lý đồng nhất.: Mỗi tiểu trình sẽ tăng giá trị của biến toàn cục Count lên 250.000 lần . Do vậy Count sẽ tăng lên 1.000.000 lần trong toàn bộ tiến trình.

Để hạn chế các tình trạng tranh chấp tài nguyên cần có cơ chế điều khiển các tiểu trình truy xuất tài nguyên một cách tuần tự . đó chính là thực hiện đồng bộ hóa các tiểu trình.

Các trường hợp cần thực hiện đồng bộ hóa.

Khi một tiểu trình truy xuất đến một tài nguyên dùng chung , cần chú ý thực hiện đồng bộ hóa việc truy xuất tài nguyên để tránh xảy ra tranh chấp. Các cơ chế đồng bộ hóa đều dựa trên ý tưởng chỉ cho phép một tiểu trình được truy xuất tài nguyên khi thỏa điều kiện không có tranh chấp trên đó. Những tiểu trình không hội đủ điều kiện để sử dụng tài nguyên thì được hệ điều hành đặt vào trạng thái chờ (Không chiếm CPU), và hệ điều hành sẽ luôn kiểm soát tình trạng truy xuất tài nguyên của tiểu trình khác để có thể giải phóng kịp thời các tiểu trình đang chờ vào thời điểm thích hợp.

VI.2. Các phương pháp đồng bộ hóa

Để thực hiện được cơ chế đồng bộ hóa , hệ điều hành sử dụng các đối tượng đồng bộ hóa gắn liền với các tài nguyên để phản ánh tình trạng truy xuất trên các tài nguyên.

Các đối tượng đồng bộ hóa có thể nhận trạng thái TRUE hoặc FALSE. Khi đối tượng đồng bộ hóa ở trạng thái TRUE tiểu trình được phép truy cập tài nguyên, ngược lại thì không.

VI.3. Phương pháp Semaphore

Khái niệm: Semaphore là một đối tượng đồng bộ hóa lưu trữ một biến đếm có giá trị từ 0 đến Max, semaphore nhận trạng thái TRUE khi giá trị của biến đếm > 0 và nhận trạng thái FALSE nếu có giá trị biến đếm $= 0$

Tình huống sử dụng: Sử dụng semaphore để kiểm soát việc cho phép một số hữu hạn tiểu trình cùng lúc truy xuất một tài nguyên dùng chung.

Biến đếm của đối tượng semaphore sẽ cho biết số tiểu trình đang truy xuất tài nguyên mà semaphore bảo vệ, biến đếm sẽ giảm 1 nếu có thêm một tiểu trình truy xuất tài nguyên, ngược lại sẽ tăng giá trị lên 1 nếu có một tiểu trình chấm dứt truy xuất tài nguyên. Khi biến đếm đạt giá trị 0 tài nguyên được bảo vệ, không tiểu trình nào ngoài Max tiểu trình đã đăng ký được truy xuất. Có thể dùng semaphore để đồng bộ hóa các tiểu trình trong cùng hoặc khác tiến trình.

Cách tạo đối tượng Semaphore

Class Semaphore

Semaphore(int InitCount, int MaxCount)

Đăng ký truy cập tài nguyên chung

Phương thức WaitOne()

Kết thúc truy cập tài nguyên chung

Phương thức Release()

Ví dụ: Tạo ra 10 tiểu trình nhưng tại một thời điểm chỉ có 3 tiểu trình truy cập tài nguyên chung:

```
class SemaphoreTest
{
    static Semaphore s = new Semaphore(3, 3);
    // Available=3; Capacity=3
    static void Main()
    {
        for (int i = 0; i < 10; i++)
        {
            Thread thread = new Thread(new ThreadStart(Go));
            thread.Start();
        }
    }
}
```

```
static void Go()
{
    while (true)
    {
        s.WaitOne();
        Thread.Sleep(100);
        // Only 3 threads can get here at once
        s.Release();
    }
}
```

VI.4. Phương pháp dùng lớp Monitor

Một cơ chế đồng bộ hóa khác là lớp Monitor. Lớp này cho phép một tiểu trình đơn thu lấy khóa (lock) trên một đối tượng bằng cách gọi phương thức tĩnh `Monitor.Enter`. Bằng cách thu lấy khóa trước khi truy xuất một tài nguyên hay dữ liệu dùng chung, ta chắc chắn rằng chỉ có một tiểu trình có thể truy xuất tài nguyên đó cùng lúc. Một khi đã hoàn tất với tài nguyên, tiểu trình này sẽ giải phóng khóa để tiểu trình khác có thể truy xuất nó bằng phương thức tĩnh `Monitor.Exit`.

Khởi mã được gói trong lệnh lock tương đương với gọi `Monitor.Enter` khi đi vào khối mã này, và gọi `Monitor.Exit` khi đi ra khỏi mã này. Tiểu trình chủ có thể gọi `Monitor.Wait` để giải phóng lock và đặt tiểu trình này vào hàng chờ (wait queue).

Các tiểu trình trong hàng chờ cũng có trạng thái là `WaitSleepJoin` và sẽ tiếp tục block cho đến khi tiểu trình chủ gọi phương thức `Pulse` hay `PulseAll` của lớp `Monitor`. Phương thức `Pulse` di chuyển một trong các tiểu trình từ hàng chờ vào hàng sẵn sàng, còn phương thức `PulseAll` thì di chuyển tất cả các tiểu trình. Khi một tiểu trình đã được di chuyển từ hàng chờ vào hàng sẵn sàng, nó có thể thu lấy lock trong lần giải phóng kế tiếp.

Lớp `ThreadSyncExample` trình bày cách sử dụng lớp `Monitor` và lệnh lock.

Ví dụ này khởi chạy ba tiểu trình, mỗi tiểu trình (lần lượt) thu lấy lock của một đối tượng có tên là `consoleGate`. Kế đó, mỗi tiểu trình gọi phương thức `Monitor.Wait`. Khi người dùng nhấn Enter lần đầu tiên, `Monitor.Pulse` sẽ được gọi để giải phóng một tiểu trình đang chờ. Lần thứ hai người dùng nhấn Enter, `Monitor.PulseAll` sẽ được gọi để giải phóng tất cả các tiểu trình đang chờ còn lại.

Chương trình ThreadSyncExample

```
using System;
using System.Threading;
public class ThreadSyncExample
{
    private static object consoleGate = new Object();
    private static void DisplayMessage()
    {
        Console.WriteLine("{0} : Thread started, acquiring lock...",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        // Thu lấy chốt trên đối tượng consoleGate.
        try
        {
            Monitor.Enter(consoleGate);
            Console.WriteLine("{0} : {1}",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"), "Acquired consoleGate lock,
waiting...");
            // Đợi cho đến khi Pulse được gọi trên đối tượng consoleGate.
            Monitor.Wait(consoleGate);
            Console.WriteLine("{0} : Thread pulsed, terminating.",
DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        }
        finally
        {
            Monitor.Exit(consoleGate);
        }
    }
    public static void Main()
    {
        // Thu lấy chốt trên đối tượng consoleGate.
        lock (consoleGate)
        {
            // Tạo và khởi chạy ba tiểu trình mới
            // (chạy phương thức DisplayMesssage).
            for (int count = 0; count < 3; count++)
            {
                (new Thread(new ThreadStart(DisplayMessage))).Start();
            }
        }
        Thread.Sleep(1000);
        // Đánh thức một tiểu trình đang chờ.
        Console.WriteLine("{0} : {1}", DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"),
"Press Enter to pulse one waiting thread.");
    }
}
```

```

    Console.ReadLine();
    // Thu lấy chốt trên đối tượng consoleGate.
    lock (consoleGate)
    {
        // Pulse một tiểu trình đang chờ.
        Monitor.Pulse(consoleGate);
    }
    // Đánh thức tất cả các tiểu trình đang chờ.
    Console.WriteLine("{0} : {1}", DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"),
"Press Enter to pulse all waiting threads.");
    Console.ReadLine();
    // Thu lấy chốt trên đối tượng consoleGate.
    lock (consoleGate)
    {
        // Pulse tất cả các tiểu trình đang chờ.
        Monitor.PulseAll(consoleGate);
    }
    // Nhấn Enter để kết thúc.
    Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");
    Console.ReadLine();
}
}

```

VL.5. System.Threading.WaitHandle, bao gồm AutoResetEvent, ManualResetEvent

Các lớp thông dụng khác dùng để đồng bộ hóa tiểu trình là các lớp con của lớp System.Threading.WaitHandle, bao gồm AutoResetEvent, ManualResetEvent. Thể hiện của các lớp này có thể ở trạng thái signaled hay unsignaled.

Các tiểu trình có thể sử dụng các phương thức của các lớp được liệt kê để đi vào trạng thái WaitSleepJoin và đợi trạng thái của một hay nhiều đối tượng dẫn xuất từ WaitHandle biến thành signaled.

Phương Thức	Mô Tả
WaitAny()	Tiểu trình gọi phương thức tĩnh này sẽ đi vào trạng thái WaitSleepJoin và đợi bất kỳ một trong các đối tượng WaitHandle thuộc một mảng WaitHandle biến thành <i>signaled</i> . Cũng có thể chỉ định giá trị time-out.
WaitAll()	Tiểu trình gọi phương thức tĩnh này sẽ đi vào trạng thái

Phương Thức	Mô Tả
	WaitSleepJoin và đợi tất cả các đối tượng WaitHandle trong một mảng WaitHandle biến thành <i>signaled</i> . Bạn cũng có thể chỉ định giá trị time-out.
WaitOne()	Tiểu trình gọi phương thức này sẽ đi vào trạng thái WaitSleepJoin và đợi một đối tượng WaitHandle cụ thể biến thành <i>signaled</i> .

Điểm khác biệt chính giữa các lớp AutoResetEvent, ManualResetEvent, là cách thức chúng chuyển trạng thái từ signaled thành unsignaled.

Lớp AutoResetEvent và ManualResetEvent là cục bộ đối với một tiến trình. Để ra hiệu một AutoResetEvent, bạn hãy gọi phương thức Set của nó, phương thức này chỉ giải phóng một tiểu trình đang đợi sự kiện. AutoResetEvent sẽ tự động trở về trạng thái unsignaled.

Lớp ManualResetEvent phải được chuyển đổi qua lại giữa signaled và unsignaled bằng phương thức Set và Reset của nó.

Gọi Set trên một ManualResetEvent sẽ đặt trạng thái của nó là signaled, giải phóng tất cả các tiểu trình đang đợi sự kiện. Chỉ khi gọi Reset mới làm cho ManualResetEvent trở thành unsignaled.

Sử dụng các lớp dẫn xuất từ WaitHandle để gọi thực thi một phương thức. Bằng phương thức RegisterWaitForSingleObject của lớp ThreadPool, có thể đăng ký thể hiện ủy nhiệm WaitOrTimerCallback với thread-pool khi một đối tượng dẫn xuất từ WaitHandle đi vào trạng thái signaled.

Có thể cấu hình thread-pool để thực thi phương thức chỉ một lần hay tự động đăng ký lại phương thức mỗi khi WaitHandle đi vào trạng thái signaled.

Nếu WaitHandle đã ở trạng thái signaled khi gọi RegisterWaitForSingleObject, phương thức sẽ thực thi ngay lập tức.

Phương thức Unregister của đối tượng System.Threading.RegisteredWaitHandle (được trả về bởi phương thức RegisterWaitForSingleObject) được sử dụng để hủy bỏ việc đăng ký.

Lớp thường được dùng làm bộ kích hoạt là `AutoResetEvent`, nó sẽ tự động chuyển sang trạng thái `unsignaled` sau khi ở trạng thái `signaled`. Tuy nhiên, chúng ta cũng có thể thay đổi trạng thái `signaled` theo ý muốn bằng lớp `ManualResetEvent` hay `Mutex`.

Ví dụ dưới đây trình bày cách sử dụng một `AutoResetEvent` để kích hoạt thực thi một phương thức có tên là `EventHandler`:

Chương trình `EventExecutionExample`

```
using System.Threading;

public class EventExecutionExample
{
    // Phương thức sẽ được thực thi khi AutoResetEvent đi vào trạng
    // thái signaled hoặc quá trình đợi hết thời gian (time-out).
    private static void EventHandler(object state, bool timedout)
    {
        // Hiển thị thông báo thích hợp ra cửa sổ Console
        // tùy vào quá trình đợi đã hết thời gian hay
        // AutoResetEvent đã ở trạng thái signaled.
        if (timedout)
        {
            Console.WriteLine("{0} : Wait timed out.",
                               DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"));
        }
        else
        {
            Console.WriteLine("{0} : {1}",
                               DateTime.Now.ToString("HH:mm:ss.ffff"), state);
        }
    }

    public static void Main()
    {
        // Tạo một AutoResetEvent ở trạng thái unsignaled.
        AutoResetEvent[] autoEvent;
        autoEvent[0] = new AutoResetEvent(false);

        // Tạo một thể hiện ủy nhiệm WaitOrTimerCallback
        // tham chiếu đến phương thức tĩnh EventHandler.
        // EventHandler sẽ được gọi khi AutoResetEvent đi vào
        // trạng thái signaled hay quá trình đợi hết thời gian.
        WaitOrTimerCallback handler = new WaitOrTimerCallback(EventHandler);
        // Tạo đối tượng trạng thái (được truyền cho phương thức
```

```

// thụ lý sự kiện khi nó được kích hoạt). Trong trường hợp
// này, một thông báo sẽ được hiển thị.
string state = "AutoResetEvent signaled.";
// Đăng ký thẻ hiện ủy nhiệm để đợi AutoResetEvent đi vào
// trạng thái signaled. Thiết lập giá trị time-out là 3 giây.
RegisteredWaitHandle handle =
ThreadPool.RegisterWaitForSingleObject(autoEvent, handler, state, 3000, false);
Console.WriteLine("Press ENTER to signal the AutoResetEvent or enter
\"Cancel\" to unregister the wait operation.");
while (Console.ReadLine().ToUpper() != "CANCEL")
{
    // Nếu "Cancel" không được nhập vào Console,
    // AutoResetEvent sẽ đi vào trạng thái signal,
    // và phương thức EventHandler được thực thi.
    // AutoResetEvent sẽ tự động trở về trạng thái unsignaled.
    autoEvent.Set();
}
// Hủy bỏ việc đăng ký quá trình đợi.
Console.WriteLine("Unregistering wait operation.");
handle.Unregister(null);
// Nhấn Enter để kết thúc.
Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");
Console.ReadLine();
}
}

```

VI.6. Phương pháp Mutex

Mutex cung cấp một cơ chế để đồng bộ hóa quá trình thực thi của các tiểu trình vượt qua biên tiến trình. Một Mutex là signaled khi nó không thuộc sở hữu của bất kỳ tiểu trình nào. Một tiểu trình giành quyền sở hữu Mutex lúc khởi dựng hoặc sử dụng một trong các phương thức được liệt kê ở trên.

Quyền sở hữu Mutex được giải phóng bằng cách gọi phương thức `Mutex.ReleaseMutex` (ra hiệu Mutex và cho phép một tiểu trình khác thu lấy quyền sở hữu này).

Ví dụ dưới đây sử dụng một Mutex có tên là `MutexExample` để bảo đảm chỉ một thẻ hiện của ví dụ có thể thực thi.

Chương trình MutexExample

```

using System;
using System.Threading;
public class MutexExample

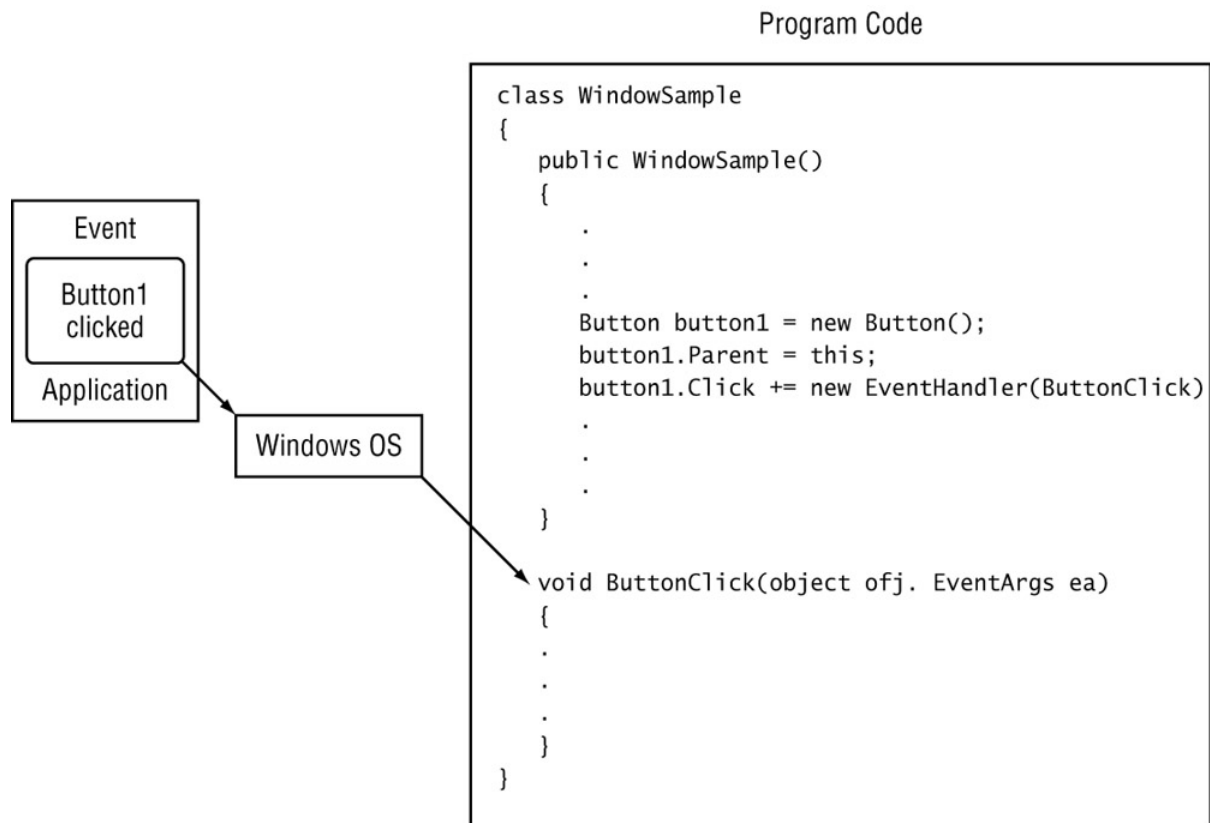
```

```
{  
    public static void Main()  
    {  
        // Giá trị luận lý cho biết ứng dụng này  
        // có quyền sở hữu Mutex hay không.  
        bool ownsMutex;  
        // Tạo và lấy quyền sở hữu một Mutex có tên là MutexExample.  
        using (Mutex mutex = new Mutex(true, "MutexExample", out ownsMutex))  
        {  
            // Nếu ứng dụng sở hữu Mutex, nó có thể tiếp tục thực thi;  
            // nếu không, ứng dụng sẽ thoát.  
            if (ownsMutex)  
            {  
                Console.WriteLine("This application currently owns the mutex  
named MutexExample. Additional instances of this application will not run until  
you release the mutex by pressing Enter.");  
                Console.ReadLine();  
                // Giải phóng  
                Mutex.mutex.ReleaseMutex();  
            }  
            else  
            {  
                Console.WriteLine("Another instance of this" + " application  
already owns the mutex named" + " MutexExample. This instance of the" + "  
application will terminate.");  
            }  
        }  
        // Nhấn Enter để kết thúc.  
        Console.WriteLine("Main method complete. Press Enter.");  
        Console.ReadLine();  
    }  
}
```

CHƯƠNG VII: LẬP TRÌNH SOCKET BẤT ĐỒNG BỘ

VII.1. Lập trình sự kiện trong Windows

Trong lập trình sự kiện trong Windows, mỗi khi một sự kiện xảy ra, một phương thức được gọi để thực thi dựa trên sự kiện đó như trong hình dưới đây:

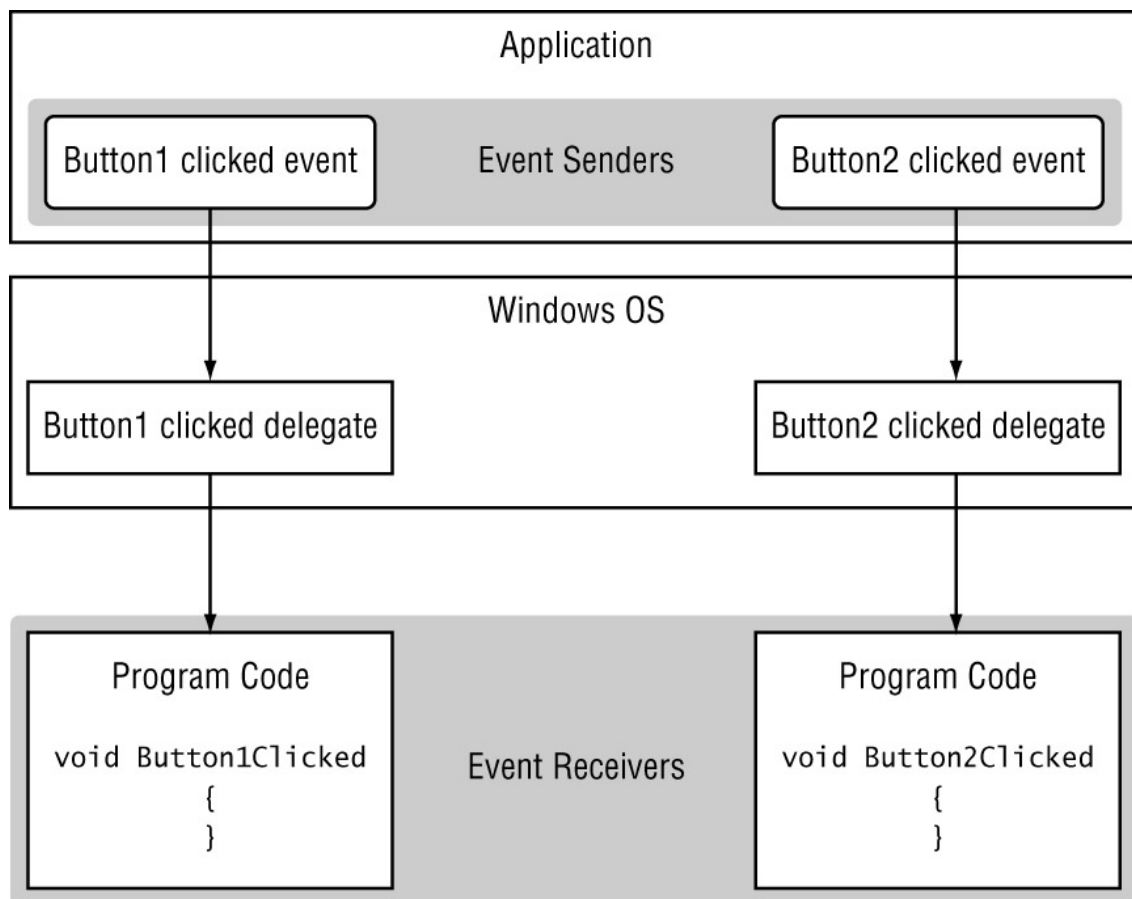
Hình VI.1: Lập trình sự kiện trên Windows

Trong các chương trước, chúng ta đã lập trình Socket trong chế độ blocking. Socket ở chế độ blocking sẽ chờ mãi mãi cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ của nó. Trong khi nó bị blocking thì các chức năng khác của chương trình không thực hiện được.

Khi lập trình Windows thì lúc gọi một phương thức bị blocking thì toàn bộ chương trình sẽ đứng lại và không thực hiện các chức năng khác được. Do đó việc lập trình bất đồng bộ là cần thiết để cho chương trình khỏi bị đứng.

VII.1.1. Sử dụng Event và Delegate

Event là một thông điệp được gửi bởi một đối tượng mô tả một hoạt động mà nó diễn ra. Thông điệp này xác định hoạt động và truyền các dữ liệu cần thiết cho hoạt động. Event có thể là mô tả hoạt động nào đó, chẳng hạn như hoạt động click một Button, hoạt động nhận và gửi dữ liệu trên Socket. Event sender không cần thiết phải biết đối tượng nào sẽ điều khiển thông điệp sự kiện mỗi khi nó được gửi thông qua hệ thống Windows. Nó để cho bộ nhận sự kiện đăng ký với hệ thống Windows và thông báo kiểu sự kiện mà bộ nhận sự kiện muốn nhận như hình minh họa sau:

Hình VI.2: Gửi và nhận sự kiện trong Windows

Bộ nhận sự kiện được xác định trong hệ thống Windows bởi một con trỏ lớp được gọi là delegate. Một delegate là một lớp nó giữ tham chiếu đến một phương thức mà phương thức này điều khiển sự kiện được nhận. Khi hệ thống Windows nhận sự kiện, nó kiểm tra coi thử có delegate nào đăng ký để xử lý nó không. Nếu có delegate đăng ký để xử lý sự kiện, thông điệp sự kiện được truyền vào phương thức được định

nghĩa bởi delegate. Sau khi phương thức hoàn tất, hệ thống Windows sẽ xử lý sự kiện tiếp theo xảy ra cho tới khi sự kiện kết thúc chương trình được phát ra.

Ví dụ đơn giản sau mô tả cách lập trình sự kiện trên Windows Form

Chương trình WindowSample

```
using System;
using System.Drawing;
using System.Windows.Forms;
class WindowSample : Form
{
    private TextBox data;
    private ListBox results;
    public WindowSample()
    {
        Text = "Sample Window Program";
        Size = new Size(400, 380);
        Label label1 = new Label();
        label1.Parent = this;
        label1.Text = "Enter text string:";
        label1.AutoSize = true;
        label1.Location = new Point(10, 10);
        data = new TextBox();
        data.Parent = this;
        data.Size = new Size(200, 2 * Font.Height);
        data.Location = new Point(10, 35);
        results = new ListBox();
        results.Parent = this;
        results.Location = new Point(10, 65);
        results.Size = new Size(350, 20 * Font.Height);
        Button checkit = new Button();
        checkit.Parent = this;
        checkit.Text = "test";
        checkit.Location = new Point(235, 32);
        checkit.Size = new Size(7 * Font.Height, 2 * Font.Height);
        checkit.Click += new EventHandler(checkit_OnClick);
    }
    void checkit_OnClick(object obj, EventArgs ea)
    {
        results.Items.Add(data.Text);
        data.Clear();
    }
    public static void Main()
    {

```

```
Application.Run(new WindowSample());  
}  
}
```

Điểm chính trong chương trình này là EventHandler đăng ký phương thức `ButtonOnClick()` cho đối tượng `Button` với sự kiện click:

```
checkit.Click += new EventHandler(checkit_OnClick);
```

Khi người dùng click button, điều khiển chương trình sẽ được chuyển đến phương thức `ButtonOnClick()`

```
void checkit_OnClick(object obj, EventArgs ea)  
{  
    results.Items.Add(data.Text);  
    data.Clear();  
}
```

VII.1.2. Lớp `AsyncCallback` trong lập trình Windows

Khi sự kiện kích hoạt delegate, .NET cung cấp một cơ chế để kích hoạt delegate. Lớp `AsyncCallback` cung cấp các phương thức để bắt đầu một chức năng bất đồng bộ và cung cấp một phương thức delegate để gọi khi chức năng bất đồng bộ kết thúc.

Tiến trình này khác với cách lập trình sự kiện cơ bản, sự kiện này không phát sinh ra từ đối tượng Windows mà nó xuất phát từ một phương thức khác trong chương trình. Phương thức này chính nó đăng ký một delegate `AsyncCallback` để gọi khi phương thức hoàn tất chức năng của nó.

Socket sử dụng phương thức được định nghĩa trong lớp `AsyncCallback` để cho phép các chức năng mạng hoạt động một cách bất đồng bộ. Nó phát tín hiệu cho hệ điều hành khi chức năng mạng hoàn tất. Trong môi trường lập trình Windows, những phương thức này giúp cho ứng dụng khỏi bị treo trong khi chờ các chức năng mạng hoàn tất.

VII.2. Sử dụng Socket bất đồng bộ

Đối tượng Socket có nhiều phương thức sử dụng lớp `AsyncCallback` để gọi các phương thức khác khi các chức năng mạng hoàn tất. Nó cho phép dùng tiếp tục xử lý các sự kiện khác trong khi chờ cho các chức năng mạng hòa thành công việc của nó.

Các phương thức bất đồng bộ của Socket chia các chức năng mạng làm hai phần:

- ✓ Một phương thức Begin bắt đầu các chức năng mạng và đăng ký phương thức AsyncCallback.
- ✓ Một phương thức End hoàn thành chức năng mạng khi phương thức AsyncCallback được gọi.

Bảng sau cho biết các phương thức bất đồng bộ có thể được giữa với Socket. Mỗi phương thức Begin được kết hợp với một phương thức End để hoàn tất chức năng của chúng:

Phương thức bắt đầu	Mô tả	Phương thức kết thúc
BeginAccept()	Chấp nhận kết nối	EndAccept()
BeginConnect()	Kết nối đến thiết bị ở xa	EndConnect()
BeginReceive()	Nhận dữ liệu từ Socket	EndReceive()
BeginReceiveFrom()	Nhận dữ liệu từ thiết bị ở xa	EndReceiveFrom()
BeginSend()	Gửi dữ liệu từ Socket	EndSend()
BeginSendTo()	Gửi dữ liệu đến thiết bị ở xa	EndSendTo

VII.2.1. Thành lập kết nối

Phương thức được dùng để thành lập kết nối với thiết bị ở xa phụ thuộc vào chương trình đóng vai trò là Server hay Client. Nếu là Server thì phương thức BeginAccept() được dùng, nếu là Client thì phương thức BeginConnect() được dùng.

VII.2.1.1. Phương thức BeginAccept() và EndAccept()

Để chấp nhận kết nối từ thiết bị ở xa, phương thức BeginAccept() được dùng. Định dạng của nó như sau:

```
IAAsyncResult BeginAccept(AsyncCallback callback, object state)
```

Phương thức BeginAccept() nhận hai đối số: tên của phương thức AsyncCallback dùng để kết thúc phương thức và một đối tượng state có thể được dùng để truyền thông tin giữa các phương thức bất đồng bộ. Phương thức này được dùng như sau:

```
Socket sock = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
SocketType.Stream,
ProtocolType.Tcp);
IPEndPoint iep = new IPEndPoint(IPAddress.Any, 9050);
sock.Bind(iep);
```

```
sock.Listen(5);  
sock.BeginAccept(new AsyncCallback(CallAccept), sock);
```

Đoạn code ở trên tạo ra một đối tượng Socket và gán nó đến một địa chỉ IP cục bộ và một port TCP cục bộ để chấp nhận kết nối. Phương thức BeginAccept() định nghĩa delegate được dùng khi có kết nối trên Socket. Tham số cuối cùng được truyền vào phương thức BeginAccept() là Socket ban đầu được tạo ra.

Sau khi phương thức BeginAccept() kết thúc, phương thức AsyncCallback định nghĩa sẽ được gọi khi kết nối xảy ra. Phương thức AsyncCallback phải bao gồm phương thức EndAccept() để kết thúc việc chấp nhận Socket. Sau đây là định dạng của phương thức EndAccept():

```
Socket EndAccept(IAsyncResult iar);
```

Đối tượng IAsyncResult truyền giá trị bất đồng bộ từ phương thức BeginAccept() đến phương thức EndAccept(). Cũng giống như phương thức đồng bộ Accept(), phương thức EndAccept() trả về một đối tượng Socket được dùng để kết nối với Client. Tất cả các thông tin liên lạc với thiết bị ở xa đều được thực hiện thông qua đối tượng Socket này.

```
private static void CallAccept(IAsyncResult iar)  
{  
    Socket server = (Socket)iar.AsyncState;  
    Socket client = server.EndAccept(iar);  
    .  
    .  
    .  
}
```

Tên của phương thức AsyncCallback phải giống với tên của phương thức được dùng làm tham số của phương thức BeginAccept(). Bước đầu tiên trong phương thức là nhận Socket ban đầu của Server. Việc này được thực hiện bằng cách dùng property AsyncState của lớp IAsyncResult. Property này có kiểu là object do đó nó phải được ép kiểu sang một đối tượng Socket.

Sau khi Socket ban đầu được lấy về, phương thức EndAccept() có thể lấy được đối tượng Socket mới để truyền thông với thiết bị ở xa. Đối số truyền vào của của phương thức EndAccept() phải giống với đối số truyền vào phương thức AsyncCallback.

Đối tượng Client Socket sau khi được tạo ra, nó có thể được dùng giống như bất kỳ đối tượng Socket nào khác, nó có thể được sử dụng các phương thức đồng bộ hoặc bất đồng bộ để gửi và nhận dữ liệu.

VII.2.1.2. Phương thức BeginConnect() và EndConnect()

Để ứng dụng Client kết nối đến Server ở xa bằng phương thức bất đồng bộ ta phải dùng phương thức BeginConnect(). Định dạng của phương thức này như sau:

```
IAAsyncResult BeginConnect(EndPoint ep, AsyncCallback callback,  
Object state)
```

Tham số truyền vào phương thức BeginConnect() là một EndPoint của thiết bị ở xa cần kết nối đến. Giống như phương thức BeginAccept(), phương thức BeginConnect() cũng chỉ ra tên phương thức do delegate AsyncCallback tham chiếu đến và phương thức này được gọi khi kết nối hoàn tất. Tham số cuối cùng là một đối tượng state, nó có thể được truyền vào phương thức EndConnect() để truyền tải các dữ liệu cần thiết.

Đây là đoạn code ví dụ của phương thức BeginConnect():

```
Socket newsock = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,  
SocketType.Stream,  
ProtocolType.Tcp);  
IPEndPoint iep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("127.0.0.1"), 9050);  
newsock.BeginConnect(iep, new AsyncCallback(Connected), newsock);
```

Đoạn code này tạo ra một đối tượng Socket newsock và một đối tượng IPEndPoint iep cho thiết bị ở xa. Phương thức BeginConnect() tham chiếu đến phương thức AsyncCallback (Connect) và truyền đối tượng Socket ban đầu newsock đến phương thức AsyncCallback.

Khi kết nối được thành lập phương thức do delegate AsyncCallback tham chiếu tới được gọi. Phương thức này dùng phương thức EndConnect() để hoàn thành việc kết nối. Định dạng của phương thức EndConnect() như sau:

```
EndConnect(IAAsyncResult iar)
```

Đối tượng IAsyncResult truyền giá trị từ phương thức BeginConnect(). Sau đây là ví dụ cách dùng phương thức này:

```
public static void Connected(IAAsyncResult iar)  
{
```

```

Socket sock = (Socket)iar.AsyncState;
try
{
    sock.EndConnect(iar);
} catch (SocketException)
{
    Console.WriteLine("Unable to connect to host");
}
}

```

Đầu tiên ta lấy Socket ban đầu được sử dụng bởi phương thức BeginConnect(), Socket này lấy được là nhờ vào thuộc tính object của đối tượng IAsyncResult được truyền vào trong phương thức tham chiếu bởi delegate AsyncCallback.

Sau khi Socket ban đầu được tạo ra, phương thức EndConnect() được gọi, đối số truyền vào phương thức EndConnect() là một đối tượng IAsyncResult chỏ ngược trở lại phương thức BeginConnect() ban đầu. Bởi vì thiết bị ở xa có thể kết nối được và cũng có thể không nên tốt nhất là đặt nó vào trong khối try – catch.

VII.2.2. Gửi dữ liệu

VII.2.2.1. Phương thức BeginSend() và phương thức EndSend()

Phương thức BeginSend() cho phép gửi dữ liệu đến một Socket đã được kết nối. Định dạng của phương thức này như sau:

```

IAsyncResult BeginSend(byte[] buffer, int offset, int size,
    SocketFlags sockflag, AsyncCallback callback, object state)

```

Hầu hết các đối số của phương thức này giống như các đối số của phương thức đồng bộ Send() chỉ có thêm hai đối số là AsyncCallback và object.

- ✓ Đối số AsyncCallback: xác định phương thức được gọi khi phương thức BeginSend() thực hiện thành công.
- ✓ Đối số object: gửi thông tin tình trạng đến phương thức EndSend()

Sau đây là một ví dụ của phương thức BeginSend():

```

sock.BeginSend(data, 0, data.Length, SocketFlags.None,
    new AsyncCallback(SendData), sock);

```

Trong ví dụ này toàn bộ dữ liệu trong bộ đệm data được gửi đi và phương thức SendData được gọi khi Socket sẵn sàng gửi dữ liệu. Đối tượng Socket sock sẽ được truyền đến phương thức do delegate AsyncCallback tham chiếu tới.

Phương thức `EndSend()` sẽ hoàn tất việc gửi dữ liệu. Định dạng của phương thức này như sau:

```
int EndSend(IAsyncResult iar)
```

Phương thức `EndSend()` trả về số byte được gửi thành công thru Socket. Sau đây là một ví dụ của phương thức `EndSend()`:

```
private static void SendData(IAsyncResult iar)
{
    Socket server = (Socket)iar.AsyncState;
    int sent = server.EndSend(iar);
}
```

Socket ban đầu được tạo lại bằng cách dùng thuộc tính `AsyncState` của đối tượng `IAsyncResult`

VII.2.2.2. Phương thức `BeginSendTo()` và `EndSendTo()`

Phương thức `BeginSendTo()` được dùng với Socket phi kết nối để bắt đầu truyền tải dữ liệu bất đồng bộ tới thiết bị ở xa. Định dạng của phương thức `BeginSendTo()` như sau:

```
IAsyncResult BeginSendTo(byte[] buffer, int offset, int size,
    SocketFlags sockflag, EndPoint ep, AsyncCallback callback, object
state)
```

Các đối số của phương thức `BeginSendTo()` cũng giống như các đối số của phương thức `SendTo()`.

Sau đây là một ví dụ của phương thức `BeginSendTo()`:

```
IPEndPoint iep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("192.168.1.6"),
9050);
sock.BeginSendTo(data, 0, data.Length, SocketFlags.None, iep,
new AsyncCallback(SendDataTo), sock);
```

Phương thức `SendDataTo()` do delegate `AsyncCallback` tham chiếu đến được truyền vào làm đối số của phương thức `BeginSendTo()`. Phương thức này sẽ được thực thi khi dữ liệu bắt đầu được gửi đi từ Socket. Phương thức `EndSendTo()` sẽ được thực thi khi quá trình gửi dữ liệu kết thúc. Định dạng của phương thức này như sau:

```
int EndSendTo(IAsyncResult iar)
```

Đối số truyền vào của phương thức `EndSendTo()` là một đối tượng `AsyncResult`, đối tượng này mang giá trị được truyền từ phương thức `BeginSendTo()`. Khi quá trình gửi dữ liệu bất đồng bộ kết thúc thì phương thức `EndSendTo()` sẽ trả về số byte mà nó thực sự gửi được.

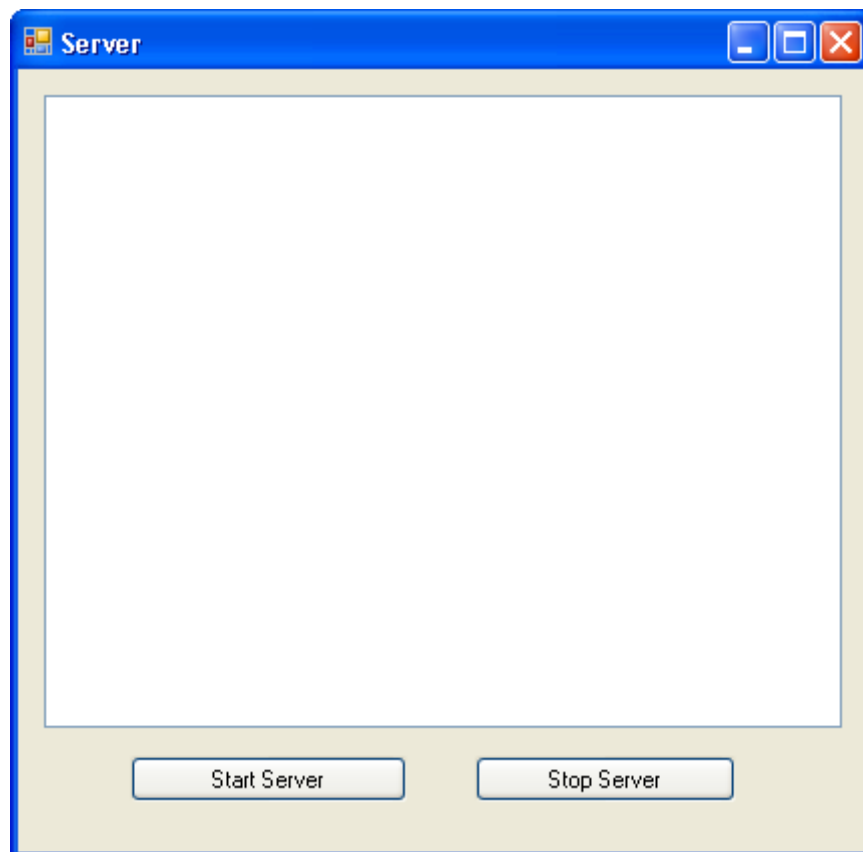
VII.2.3. Nhận dữ liệu

VII.2.3.1. Phương thức `BeginReceive()`, `EndReceive`, `BeginReceiveFrom()`, `EndReceiveFrom()`

Cách sử dụng của các phương thức này cũng tương tự như cách sử dụng của các phương thức: `BeginSend()`, `EndSend()`, `BeginSendTo()` và `EndSendTo()`

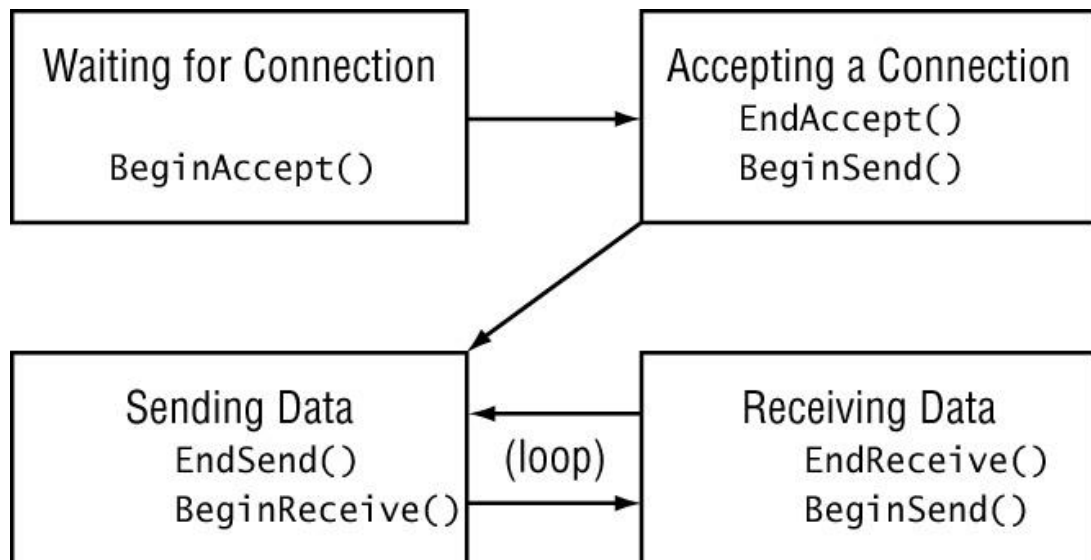
VII.2.4. Chương trình WinForm gửi và nhận dữ liệu giữa Client và Server

VII.2.4.1. Chương trình Server

Hình VI.3: Giao diện Server

VII.2.4.2. Mô hình chương trình Server

Hình VI.4: Mô hình chương trình Server

VII.2.4.3. Lớp ServerProgram

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Text;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
namespace Server
{
    class ServerProgram
    {
        private IPAddress serverIP;
        public IPAddress ServerIP
        {
            get
            {
                return serverIP;
            }
            set
            {
                this.serverIP = value;
            }
        }
        private int port;
        public int Port
        {
            get

```

```

        {
            return this.port;
        }
        set
        {
            this.port = value;
        }
    }

    //delegate để set dữ liệu cho các Control
    //Tại thời điểm này ta chưa biết dữ liệu sẽ được hiển thị vào đâu nên
    ta phải dùng delegate
    public delegate void SetDataControl(string Data);
    public SetDataControl SetDataFunction = null;
    Socket serverSocket = null ;
    IPEndPoint serverEP = null;
    Socket clientSocket = null;
    //buffer để nhận và gửi dữ liệu
    byte[] buff = new byte[1024];
    //Số byte thực sự nhận được
    int byteReceive = 0;
    string stringReceive = "";

    public ServerProgram(IPAddress ServerIP, int Port)
    {
        this.ServerIP = ServerIP;
        this.Port = Port;
    }
    //Lắng nghe kết nối
    public void Listen()
    {
        serverSocket = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
        serverEP = new IPEndPoint(ServerIP, Port);
        //Kết hợp Server Socket với Local Endpoint
        serverSocket.Bind(serverEP);
        //Lắng nghe kết nối trên Server Socket
        //-1: không giới hạn số lượng client kết nối đến
        serverSocket.Listen(-1);
        SetDataFunction("Dang cho ket noi");
        //Bắt đầu chấp nhận Client kết nối đến
        serverSocket.BeginAccept(new AsyncCallback(AcceptSocket),
serverSocket);
    }

```

```

//Hàm callback chấp nhận Client kết nối
private void AcceptSocket(IAsyncResult ia)
{
    Socket s = (Socket)ia.AsyncState;
    //Hàm Accept sẽ block server lại và chờ Client kết nối đến
    //Sau khi Client kết nối đến sẽ trả về socket chứa thông tin của
Client
    clientSocket = s.EndAccept(ia);
    string hello = "Hello Client";
    buff = Encoding.ASCII.GetBytes(hello);
    SetDataFunction("Client " + clientSocket.RemoteEndPoint.ToString()
+ "da ket noi den");
    clientSocket.BeginSend(buff, 0, buff.Length, SocketFlags.None, new
AsyncCallback(SendData), clientSocket);
}
private void SendData(IAsyncResult ia)
{
    Socket s = (Socket)ia.AsyncState;
    s.EndSend(ia);
    //khởi tạo lại buffer để nhận dữ liệu
    buff = new byte[1024];
    //Bắt đầu nhận dữ liệu
    s.BeginReceive(buff, 0, buff.Length, SocketFlags.None, new
AsyncCallback(ReceiveData), s);
}
public void Close()
{
    clientSocket.Close();
    serverSocket.Close();
}

private void ReceiveData(IAsyncResult ia)
{
    Socket s = (Socket)ia.AsyncState;
    try
    {
        //Hàm EndReceive sẽ bị block cho đến khi có dữ liệu trong TCP
buffer
        byteReceive = s.EndReceive(ia);
    }
    catch
    {
        //Trường hợp lỗi xảy ra khi Client ngắt kết nối

```

```
        this.Close();
        SetDataFunction("Client ngắt kết nối");
        this.Listen();
        return;
    }

    //Nếu Client shutdown thì hàm EndReceive sẽ trả về 0
    if (byteReceive == 0)
    {
        Close();
        SetDataFunction("Client đóng kết nối");
    }
    else
    {
        stringReceive = Encoding.ASCII.GetString(buff, 0, byteReceive);
        SetDataFunction(stringReceive);

        //Sau khi Server nhận dữ liệu xong thì bắt đầu gửi dữ liệu
        xuống cho Client
        s.BeginSend(buff, 0, buff.Length, SocketFlags.None, new
        AsyncCallback(SendData), s);
    }
}
}
```

VII.2.4.4. Lớp ServerForm

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel;
using System.Data;
using System.Drawing;
using System.Text;
using System.Windows.Forms;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;

namespace Server
{
    public partial class ServerForm : Form
    {
        ServerProgram server = new ServerProgram(IPAddress.Any, 6000);
    }
}
```

```
public ServerForm()
{
    InitializeComponent();
    CheckForIllegalCrossThreadCalls = false;
    server.SetDataFunction = new ServerProgram.SetDataControl(SetData);
}

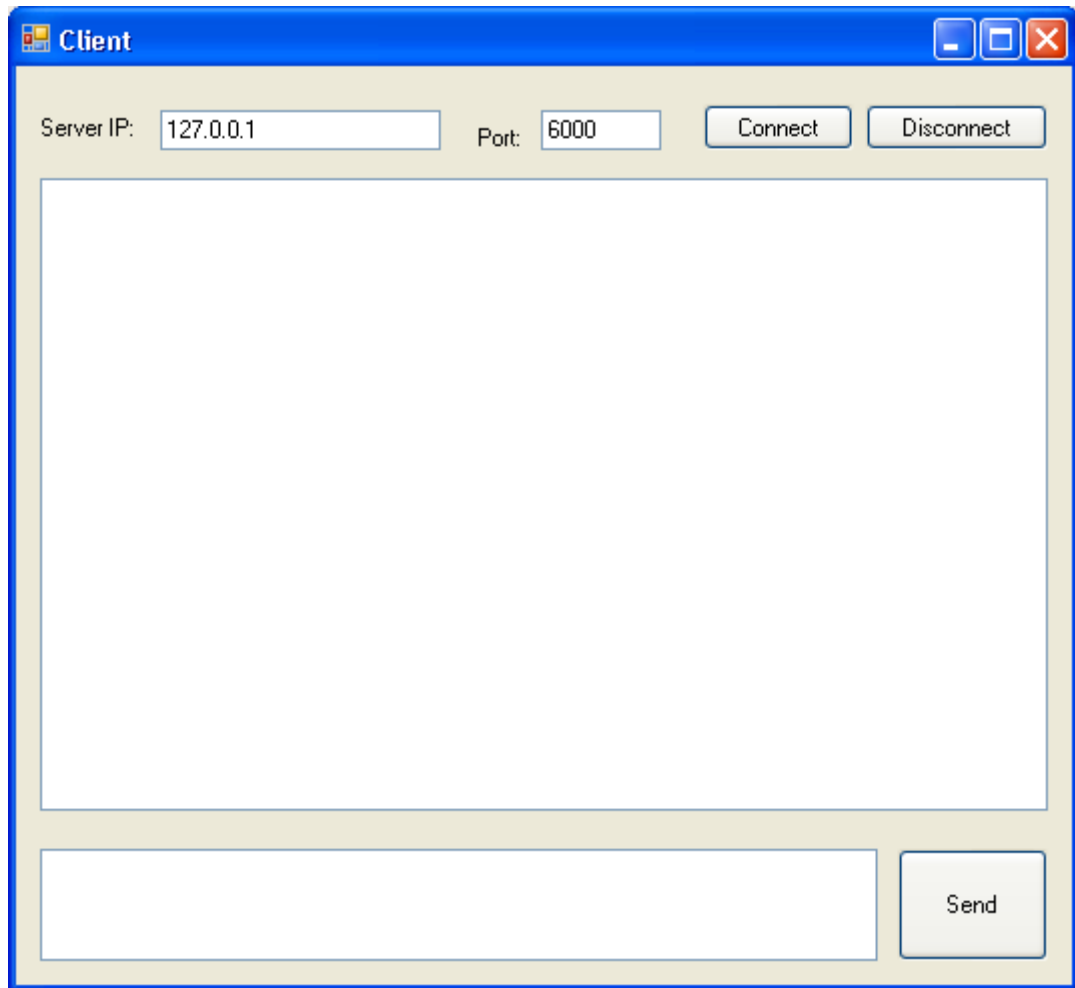
private void SetData(string Data)
{
    this.listBox1.Items.Add(Data);
}

private void cmdStart_Click(object sender, EventArgs e)
{
    server.Listen();
}

private void cmdStop_Click(object sender, EventArgs e)
{
    this.server.Close();
    SetData("Server dong ket noi");
}

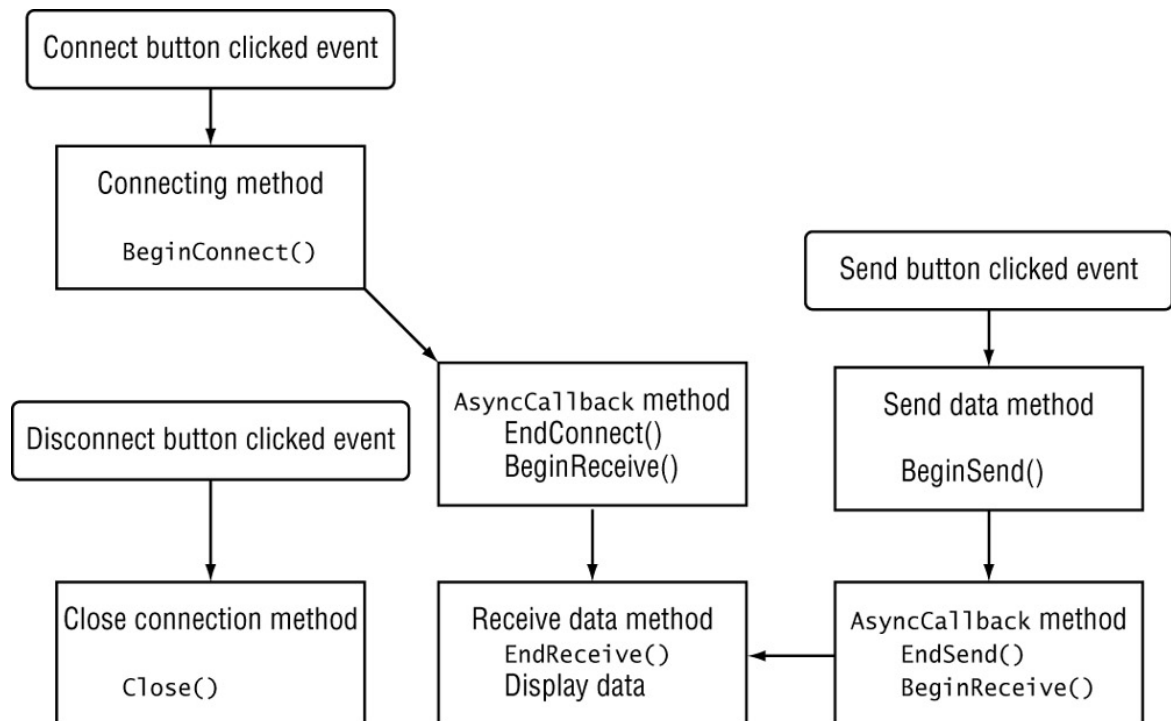
private void ServerForm_Load(object sender, EventArgs e)
{
}
}
```

VII.2.5. Chương trình Client

Hình VI.5: Giao diện Client

VII.2.5.1. Mô hình chương trình Client

Hình VI.6: Mô hình chương trình Client

VII.2.5.2. Lớp ClientProgram

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Text;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
namespace Client
{
    class ClientProgram
    {
        //delegate để set dữ liệu cho các Control
        //Tại thời điểm này ta chưa biết dữ liệu sẽ được hiển thị vào đâu nên
        ta phải dùng delegate
        public delegate void SetDataControl(string Data);
        public SetDataControl SetDataFunction = null;

        //buffer để nhận và gửi dữ liệu
        byte[] buff = new byte[1024];
        //Số byte thực sự nhận được
        int byteReceive = 0;
        //Chuỗi nhận được
        string stringReceive = "";
    }
}

```

```

        Socket serverSocket = new Socket(AddressFamily.InterNetwork,
SocketType.Stream, ProtocolType.Tcp);
        IPEndPoint serverEP = null;
        //Lắng nghe kết nối
        public void Connect(IPAddress serverIP, int Port)
        {
            serverEP = new IPEndPoint(serverIP, Port);
            //Việc kết nối có thể mất nhiều thời gian nên phải thực hiện bất
đồng bộ
            serverSocket.BeginConnect( serverEP, new
AsyncCallback(ConnectCallback), serverSocket);
        }
        //Hàm callback chấp nhận Client kết nối
        private void ConnectCallback(IAsyncResult ia)
        {
            //Lấy Socket đang thực hiện việc kết nối bất đồng bộ
            Socket s = (Socket)ia.AsyncState;
            try
            {
                //Set dữ liệu cho Control
                SetDataFunction("Đang chờ kết nối");
                //Hàm EndConnect sẽ bị block cho đến khi kết nối thành công
                s.EndConnect(ia);
                SetDataFunction("Kết nối thành công");
            }
            catch
            {
                SetDataFunction("Kết nối thất bại");
                return;
            }
            //Ngay sau khi kết nối xong bắt đầu nhận câu chào từ Server gửi
xuống
            s.BeginReceive(buff, 0, buff.Length, SocketFlags.None, new
AsyncCallback(ReceiveData), s);
        }

        private void ReceiveData(IAsyncResult ia)
        {
            Socket s = (Socket)ia.AsyncState;
            byteReceive = s.EndReceive(ia);
            stringReceive = Encoding.ASCII.GetString(buff, 0, byteReceive);
            SetDataFunction(stringReceive);
        }
    }

```



```
private void SendData(IAsyncResult ia)
{
    Socket s = (Socket)ia.AsyncState;
    s.EndSend(ia);
    //khởi tạo lại buffer để nhận dữ liệu
    buff = new byte[1024];
    //Bắt đầu nhận dữ liệu
    s.BeginReceive(buff, 0, buff.Length, SocketFlags.None, new
AsyncCallback(ReceiveData), s);
}

//Hàm ngắt kết nối
public bool Disconnect()
{
    try
    {
        //Shutdown Scket đang kết nối đến Server
        serverSocket.Shutdown(SocketShutdown.Both);
        serverSocket.Close();
        return true;
    }
    catch
    {
        return false;
    }
}

//Hàm gửi dữ liệu
public void SendData(string Data)
{
    buff = Encoding.ASCII.GetBytes(Data);
    serverSocket.BeginSend(buff, 0, buff.Length, SocketFlags.None, new
AsyncCallback(SendToServer), serverSocket);
}

//Hàm CallBack gửi dữ liệu
private void SendToServer(IAsyncResult ia)
{
    Socket s = (Socket)ia.AsyncState;
    s.EndSend(ia);
    buff = new byte[1024];
    s.BeginReceive(buff, 0, buff.Length, SocketFlags.None, new
AsyncCallback(ReceiveData), s);
}
}
```

```
}
```

VII.2.5.3. Lớp ClientForm

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel;
using System.Data;
using System.Drawing;
using System.Text;
using System.Windows.Forms;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;

namespace Client
{
    public partial class ClientForm : Form
    {
        ClientProgram client = new ClientProgram();
        public ClientForm()
        {
            InitializeComponent();
            CheckForIllegalCrossThreadCalls = false;
            client.SetDataFunction = new ClientProgram.SetDataControl(SetData);
        }
        private void SetData(string Data)
        {
            this.listBox1.Items.Add(Data);
        }

        private void cmdConnect_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            client.Connect(IPAddress.Parse(this.txtServerIP.Text),
int.Parse(this.txtPort.Text));
        }
        private void cmdDisconnect_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            client.Disconnect();
        }
        private void cmdSend_Click_1(object sender, EventArgs e)
        {
            client.SendData(this.txtInput.Text);
            this.txtInput.Text = "";
        }
    }
}
```

```
}
```

VII.3. Lập trình Socket bất đồng bộ sử dụng tiểu trình

VII.3.1. Lập trình sử dụng hàng đợi gửi và hàng đợi nhận thông điệp

Trong cách lập trình này, chúng ta sẽ dùng hai hàng đợi, một hàng đợi gửi và một hàng đợi nhận để thực hiện việc gửi và nhận dữ liệu. Lớp Queue nằm trong namespace System.Collections giúp ta thực hiện việc này.

```
Queue inQueue = new Queue();  
Queue outQueue = new Queue();
```

Hai phương thức quan trọng của lớp Queue được dùng trong lập trình mạng là EnQueue() và DeQueue(). Phương thức EnQueue() sẽ đưa một đối tượng vào hàng đợi và phương thức DeQueue() sẽ lấy đối tượng đầu tiên từ hàng đợi ra.

Ý tưởng của phương pháp lập trình này là ta sẽ dùng hai vòng lặp vô hạn để kiểm tra hàng đợi gửi và hàng đợi nhận, khi hàng đợi gửi có dữ liệu thì dữ liệu đó được gửi ra ngoài mạng thông qua Socket, tương tự khi hàng đợi nhận có dữ liệu thì nó sẽ ngay lập tức lấy dữ liệu đó ra và xử lý.

```
private void Send()  
{  
    while (true)  
    {  
        if (OutQ.Count > 0)  
        {  
            streamWriter.WriteLine(OutQ.Dequeue().ToString());  
            streamWriter.Flush();  
        }  
    }  
}  
  
private void Receive()  
{  
    string s;  
    while (true)  
    {  
        s = streamReader.ReadLine();  
        InQ.Enqueue(s);  
    }  
}
```

Để chạy song song hai vòng lặp vô hạn này ta phải tạo ra hai tiểu trình riêng, mỗi vòng lặp vô hạn sẽ chạy trong một tiểu trình riêng biệt do đó trong khi hai vòng lặp vô hạn này chạy thì tiến trình chính vẫn có thể làm được các công việc khác.

```
Thread tSend = new Thread(new ThreadStart(Send));  
tSend.Start();
```

```
Thread tReceive = new Thread(new ThreadStart(Receive));  
tReceive.Start();
```

Ngoài ra, ta còn sử dụng một tiểu trình khác thực hiện việc kết nối nhằm tránh gây treo tiến trình chính.

```
Thread tConnect = new Thread(new ThreadStart(WaitingConnect));  
tConnect.Start();
```

Việc điều khiển kết nối được thực hiện trong một tiểu trình khác và được xử lý bằng phương thức `WaitingConnect()`:

```
private void WaitingConnect()  
{  
    tcpListener = new TcpListener(1001);  
    tcpListener.Start();  
  
    socketForClient = tcpListener.AcceptSocket();  
  
    if (socketForClient.Connected)  
    {  
        MessageBox.Show("Client Connected");  
        netWorkStream = new NetworkStream(socketForClient);  
        streamReader = new StreamReader(netWorkStream);  
        streamWriter = new StreamWriter(netWorkStream);  
        tSend = new Thread(new ThreadStart(Send));  
        tSend.Start();  
        tReceive = new Thread(new ThreadStart(Receive));  
        tReceive.Start();  
    }  
    else  
    {  
        MessageBox.Show("Ket noi khong thanh cong");  
    }  
}
```

Việc nhập dữ liệu được thực hiện bằng phương thức InputData()

```
public void InputData(string s)
{
    InQ.Enqueue(s);
    OutQ.Enqueue(s);
}
```

Phương thức này đơn giản chỉ đưa dữ liệu nhập vào hàng đợi nhận để hiển thị dữ liệu lên màn hình và đưa dữ liệu nhập này vào hàng đợi gửi để gửi ra ngoài mạng.

Lớp ServerObject

```
using System;
using System.IO;
using System.Windows.Forms;
using System.Threading;
using System.Collections;
using System.Net.Sockets;
using System.Collections.Generic;
using System.Text;

namespace Server
{
    class ServerObject
    {
        Thread tSend, tReceive, tConnect;
        public Queue InQ = new Queue();
        public Queue OutQ = new Queue();

        private TcpListener tcpListener;
        private Socket socketForClient;
        private NetworkStream netWorkStream;
        private StreamWriter streamWriter;
        private StreamReader streamReader;

        public void CreateConnection()
        {
            tConnect = new Thread(new ThreadStart(WaitingConnect));
            tConnect.Start();
        }

        private void WaitingConnect()
        {
            tcpListener = new TcpListener(1001);
```

```
tcpListener.Start();

socketForClient = tcpListener.AcceptSocket();

if (socketForClient.Connected)
{
    MessageBox.Show("Client Connected");
    netWorkStream = new NetworkStream(socketForClient);
    streamReader = new StreamReader(netWorkStream);
    streamWriter = new StreamWriter(netWorkStream);

    tSend = new Thread(new ThreadStart(Send));
    tSend.Start();

    tReceive = new Thread(new ThreadStart(Receive));
    tReceive.Start();
}
else
{
    MessageBox.Show("Ket noi khong thanh cong");
}
//socketForClient.Close();
}

private void Send()
{
    while (true)
    {
        if (OutQ.Count > 0)
        {
            streamWriter.WriteLine(OutQ.Dequeue().ToString());
            streamWriter.Flush();
        }
    }
}

private void Receive()
{
    string s;
    while (true)
    {
        s = streamReader.ReadLine();
        InQ.Enqueue(s);
    }
}
```

```
        public void InputData (string s)
        {
            InQ.Enqueue (s);
            OutQ.Enqueue (s);
        }
    }
}
```

Lớp ClientObject

```
using System;
using System.Windows.Forms;
using System.Collections;
using System.Net.Sockets;
using System.Threading;
using System.IO;
using System.Collections.Generic;
using System.Text;

namespace Client
{
    class ClientObject
    {
        Thread tSend, tReceive, tConnect;

        public Queue InQ = new Queue();
        public Queue OutQ = new Queue();

        private TcpClient socketForServer;
        private NetworkStream networkStream;
        private StreamWriter streamWriter;
        private StreamReader streamReader;

        public void Connect ()
        {
            tConnect = new Thread (new ThreadStart (WaitConnect));
            tConnect.Start();
        }

        public void WaitConnect ()
        {
            try
            {

```

```
        socketForServer = new TcpClient("localhost", 1001);
    }
    catch {
        MessageBox.Show("Ket noi that bai");
    }
    networkStream = socketForServer.GetStream();
    streamReader = new StreamReader(networkStream);
    streamWriter = new StreamWriter(networkStream);

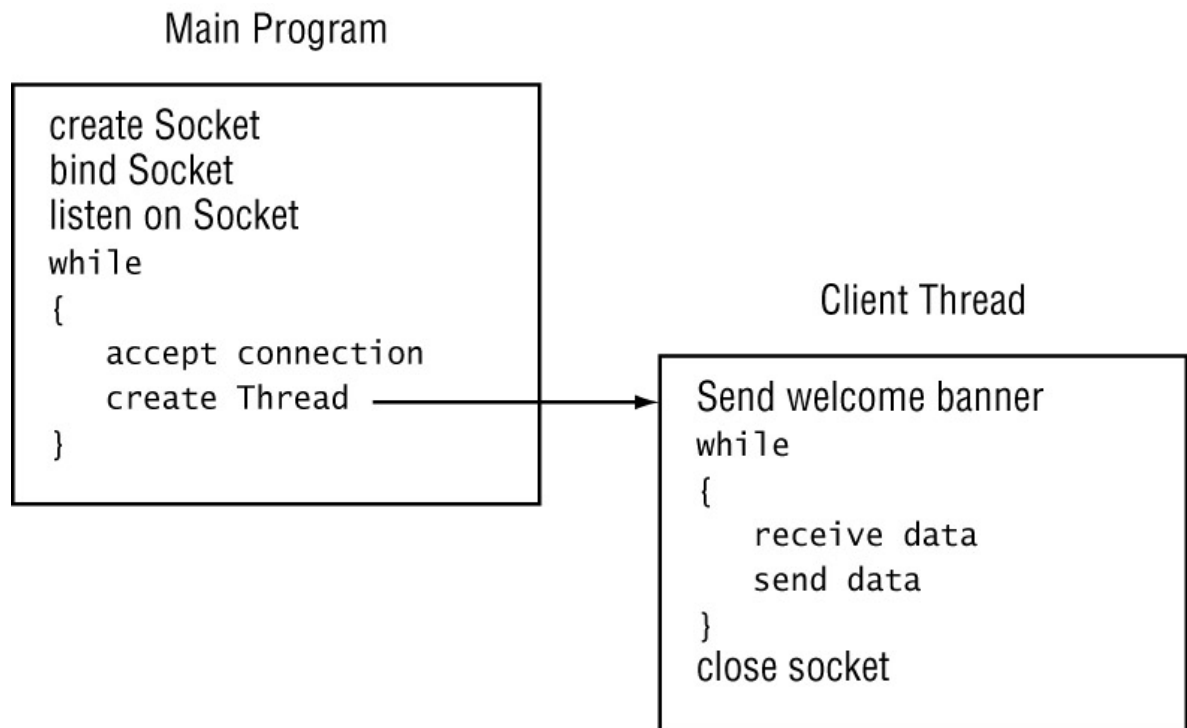
    tSend = new Thread(new ThreadStart(Send));
    tSend.Start();

    tReceive = new Thread(new ThreadStart(Receive));
    tReceive.Start();
}
private void Send()
{
    while (true)
    {
        if (OutQ.Count > 0)
        {
            streamWriter.WriteLine(OutQ.Dequeue().ToString());
            streamWriter.Flush();
        }
    }
}
private void Receive()
{
    string s;
    while (true)
    {
        s = streamReader.ReadLine();
        InQ.Enqueue(s);
    }
}
public void InputData(string s)
{
    InQ.Enqueue(s);
    OutQ.Enqueue(s);
}
}
```


VII.3.2. Lập trình ứng dụng nhiều Client

Một trong những khó khăn lớn nhất của các nhà lập trình mạng đó là khả năng xử lý nhiều Client kết nối đến cùng một lúc. Để ứng dụng server xử lý được với nhiều Client đồng thời thì mỗi Client kết nối tới phải được xử lý trong một tiểu trình riêng biệt.

Mô hình xử lý như sau:

Hình VI.7: Mô hình xử lý một Server nhiều Client

Chương trình Server sẽ tạo ra đối tượng Socket chính trong chương trình chính, mỗi khi Client kết nối đến, chương trình chính sẽ tạo ra một tiểu trình riêng biệt để điều khiển kết nối. Bởi vì phương thức Accept() tạo ra một đối tượng Socket mới cho mỗi kết nối nên đối tượng mới này được sử dụng để thông tin liên lạc với Client trong tiểu trình mới. Socket ban đầu được tự do và có thể chấp nhận kết nối khác.

Chương trình ThreadedTcpSrvr

```

using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
using System.Threading;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
  
```

```
class ThreadedTcpSrvr
{
    private TcpListener client;
    public ThreadedTcpSrvr()
    {
        client = new TcpListener(5000);
        client.Start();
        Console.WriteLine("Dang cho client...");
        while (true)
        {
            while (!client.Pending())
            {
                Thread.Sleep(1000);
            }
            ConnectionThread newconnection = new ConnectionThread();
            newconnection.threadListener = this.client;
            Thread newthread = new Thread(new
ThreadStart(newconnection.HandleConnection));
            newthread.Start();
        }
    }
    public static void Main()
    {
        ThreadedTcpSrvr server = new ThreadedTcpSrvr();
    }
}
class ConnectionThread
{
    public TcpListener threadListener;
    private static int connections = 0;
    public void HandleConnection()
    {
        int recv;
        byte[] data = new byte[1024];
        TcpClient client = threadListener.AcceptTcpClient();
        NetworkStream ns = client.GetStream();
        connections++;
        Console.WriteLine("Client moi duoc chap nhan, Hien tai co {0} ket noi",
connections);
        string welcome = "Xin chao client";
        data = Encoding.ASCII.GetBytes(welcome);
        ns.Write(data, 0, data.Length);
    }
}
```

```
        while (true)
        {
            data = new byte[1024];
            recv = ns.Read(data, 0, data.Length);
            if (recv == 0)
                break;

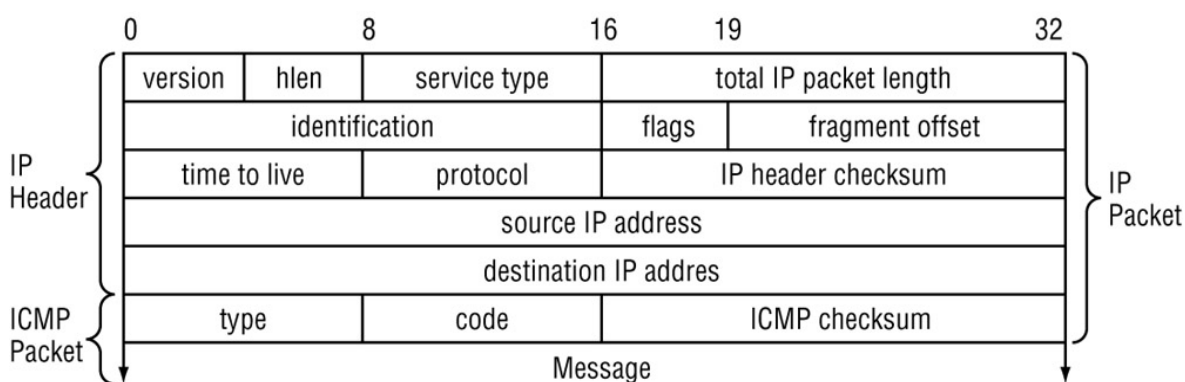
            ns.Write(data, 0, recv);
        }
        ns.Close();
        client.Close();
        connection--;
        Console.WriteLine("Client disconnected: {0} active connections",
connections);
    }
}
```

CHƯƠNG VIII: LẬP TRÌNH VỚI CÁC GIAO THỨC

VIII.1. LẬP TRÌNH VỚI GIAO THỨC ICMP

VIII.1.1. Giao thức ICMP

ICMP được định nghĩa trong RFC 792, giao thức này giúp xác định lỗi của các thiết bị mạng. ICMP sử dụng IP để truyền thông trên mạng. Mặc dù nó dùng IP nhưng ICMP hoàn toàn là một giao thức độc lập với TCP, UDP. Giao thức tầng kế tiếp của các gói tin IP được xác định trong phần dữ liệu sử dụng trường Type. Các gói tin ICMP được xác định bởi trường Type bằng 1 của gói tin IP, toàn bộ gói tin ICMP được kết hợp với phần dữ liệu của gói tin IP.

Định dạng của gói tin ICMP và IP

VIII.1.1.1. Định dạng của gói tin ICMP

Tương tự như TCP và UDP, ICMP dùng một đặc tả định dạng gói tin đặc biệt để xác định thông tin. Các gói tin ICMP gồm những trường sau:

Trường Type: kích thước 1 byte, xác định loại thông điệp ICMP trong gói tin. Nhiều loại gói tin ICMP được dùng để gửi thông điệp điều khiển đến các thiết bị ở xa. Mỗi loại thông điệp có định dạng riêng và các dữ liệu cần thiết.

Trường Code: kích thước 1 byte, các kiểu thông điệp ICMP khác nhau yêu cầu các tùy chọn dữ liệu và điều khiển riêng, những tùy chọn này được định nghĩa ở trường Code.

Trường Checksum: kích thước 2 byte, trường này đảm bảo gói tin ICMP đến đích mà không bị hư hại.

Trường Message: có nhiều byte, những byte này chứa các thành phần dữ liệu cần thiết cho mỗi kiểu thông điệp ICMP. Trường Message thường chứa đựng những thông tin được gửi và nhận từ thiết bị ở xa. Nhiều kiểu thông điệp ICMP định nghĩa 2 trường đầu tiên trong Message là Identifier và số Sequence. Các trường này dùng để định danh duy nhất gói tin ICMP đến các thiết bị.

VIII.1.1.2. Các trường Type của gói tin ICMP

Có nhiều kiểu gói tin ICMP, mỗi kiểu của gói tin ICMP được định nghĩa bởi 1 byte trong trường Type. Bảng sau liệt kê danh sách các kiểu ICMP ban đầu được định nghĩa trong RFC 792.

Type Code	Mô Tả
0	Echo reply
3	Destination unreachable
4	Source quench
5	Redirect
8	Echo request
11	Time exceeded
12	Parameter problem
13	Timestamp request
14	Timestamp reply
15	Information request
16	Information reply

Các trường Type của gói tin ICMP

Từ khi phát hành RFC 792 vào tháng 9 năm 1981, nhiều trường ICMP được tạo ra. Các gói tin ICMP được dùng cho việc thông báo lỗi mạng. Những mô tả sau hay dùng các gói tin ICMP:

VIII.1.1.3. Echo Request and Echo Reply Packets

Hai gói tin ICMP thường được sử dụng nhất là Echo Request và Echo Reply. Những gói tin này cho phép một thiết bị yêu cầu một trả lời ICMP từ một thiết bị ở xa

trên mạng. Đây chính là nhân của lệnh ping hay dùng để kiểm tra tình trạng của các thiết bị mạng.

Gói tin Echo Request dùng Type 8 của ICMP với giá trị code bằng 0. Phần dữ liệu của Message gồm các thành phần sau:

- 1 byte Identifier: xác định duy nhất gói tin Echo Request
- 1 byte số Sequence: cung cấp thêm định danh cho gói tin ICMP trong một dòng các byte chứa dữ liệu được trả về gửi thiết bị nhận.

Khi một thiết bị nhận nhận một gói tin Echo Request, nó phải trả lời với một gói tin Echo Reply, trường Type ICMP bằng 0. Gói tin Echo Reply phải chứa cùng Identifier và số Sequence như gói tin Echo Request tương ứng. Phần giá trị dữ liệu cũng phải giống như của gói tin Echo Request.

VIII.1.1.4. Gói tin Destination Unreachable

Gói tin Destination Unreachable với trường Type bằng 3 thường trả về bởi thiết bị Router sau khi nó nhận được một gói tin IP mà nó không thể chuyển tới đích. Phần dữ liệu của gói tin Destination Unreachable chứa IP Header cộng với 64 bit giảm độ. Trong gói tin, trường Code xác định lý do gói tin không thể được chuyển đi bởi router. Bảng sau cho biết một số giá trị Code có thể gặp phải:

Code	Mô Tả
0	Network unreachable
1	Host unreachable
2	Protocol unreachable
3	Port unreachable
4	Fragmentation needed and DF flag set
5	Source route failed
6	Destination network unknown
7	Destination host unknown
8	Source host isolated
9	Communication with destination network prohibited
10	Communication with destination host prohibited
11	Network unreachable for type of service
12	Host unreachable for type of service

Các giá trị Code Destination Unreachable

VIII.1.1.5. Gói tin Time Exceeded

Gói tin Time Exceeded với trường Type của ICMP bằng 11 là một công cụ quan trọng để khắc phục các vấn đề mạng. Nó cho biết một gói tin IP đã vượt quá giá trị thời gian sống (TTL) được định nghĩa trong IP Header.

Mỗi khi một gói tin IP đến 1 router, giá trị TTL giảm đi một. Nếu giá trị TTL về 0 trước khi gói tin IP đến đích, router cuối cùng nhận được gói tin với giá trị TTL bằng 0 sẽ phải gửi một gói tin Time Exceeded cho thiết bị gửi. Lệnh tracert hay dùng gói tin này.

VIII.1.2. Sử dụng Raw Socket

Bởi vì các gói tin ICMP không dùng cả TCP và UDP, nên ta không dùng được các lớp helper như TcpClient, UdpClient. Thay vì vậy, ta phải sử dụng Raw Socket, đây là một tính năng của lớp Socket. Raw Socket cho phép định nghĩa riêng các gói tin mạng phía trên tầng IP. Tất nhiên là ta phải làm tất cả mọi việc bằng tay như là tạo tất cả các trường của gói tin ICMP chứ không dùng các thư viện có sẵn của .NET như đã làm với TCP và UDP.

VIII.1.2.1. Định dạng của Raw Socket

Để tạo ra một Raw Socket, ta phải dùng SocketType.Raw khi Socket được tạo ra. Có nhiều giá trị ProtocolType ta có thể dùng với Raw Socket được liệt kê trong bảng sau:

Giá Trị	Mô Tả
Ggp	Gateway-to-Gateway Protocol
Icmp	Internet Control Message Protocol
Idp	IDP Protocol
Igmp	Internet Group Management Protocol
IP	A raw IP packet
Ipx	Novell IPX Protocol
ND	Net Disk Protocol
Pup	Xerox PARC Universal Protocol (PUP)
Raw	A raw IP packet
Spx	Novell SPX Protocol

Giá Trị	Mô Tả
SpxII	Novell SPX Version 2 Protocol
Unknown	An unknown protocol
Unspecified	An unspecified protocol

Các giá trị của Raw Socket ProtocolType

Những giao thức được liệt kê cho Raw Socket ở trên cho phép thư viện .NET tạo ra các gói tin IP bên dưới. Bằng cách sử dụng giá trị ProtocolType.Icmp, gói tin IP được tạo ra bởi Socket xác định giao thức tầng tiếp theo là ICMP (Trường Type bằng 1). Điều này cho phép thiết bị ở xa nhận ra ngay gói tin là 1 gói tin ICMP và xử lý nó một cách tương ứng. Sau đây là lệnh tạo ra một Socket cho các gói tin ICMP:

```
Socket sock = new Socket(AddressFamily.InterNetwork, SocketType.Raw,
    ProtocolType.Icmp);
```

VIII.1.2.2. Gửi các gói tin Raw

Bởi vì ICMP là một giao thức phi kết nối, nên ta không thể kết nối socket đến một port cục bộ để gửi một gói tin hoặc sử dụng phương thức Connect() để kết nối nó đến một thiết bị ở xa. Ta phải dùng phương thức SendTo() để chỉ ra đối tượng IPEndPoint của địa chỉ đích. ICMP không dùng các port vì thế giá trị port của đối tượng IPEndPoint không quan trọng. Ví dụ sau tạo một đối tượng IPEndPoint đích không có port và gửi một gói tin đến nó:

```
IPEndPoint iep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse("192.168.1.2"), 0);
sock.SendTo(packet, iep);
```

VIII.1.2.3. Nhận các gói tin Raw

Nhận dữ liệu từ một Raw Socket khó hơn gửi dữ liệu từ một Raw Socket. Để nhận dữ liệu từ Raw Socket, ta phải dùng phương thức ReceiveFrom(). Bởi vì Raw Socket không định nghĩa giao thức tầng cao hơn, dữ liệu trả về từ một lần gọi phương thức ReceiveFrom() chứa toàn bộ nội dung của gói tin IP. Dữ liệu của gói tin IP bắt đầu từ byte thứ 20 do đó để lấy ra được dữ liệu và header của gói tin ICMP, ta phải bắt đầu đọc từ byte thứ 20 của dữ liệu nhận được.

VIII.1.3. Tạo ra một lớp ICMP

Như đã đề cập ở trước, Raw Socket không tự động định dạng gói tin ICMP vì vậy ta phải tự định dạng. Lớp ICMP phải định nghĩa mỗi biến cho mỗi thành phần trong gói tin ICMP. Các biến được định nghĩa mô tả một gói tin ICMP.

Các thành phần của một lớp ICMP điển hình		
Biến Dữ Liệu	Kích Thước	Kiểu
Type	1 byte	Byte
Code	1 byte	Byte
Checksum	2 bytes	Unsigned 16-bit integer
Message	multibyte	Byte array

```
class ICMP
{
    public byte Type;
    public byte Code;
    public UInt16 Checksum;
    public int MessageSize;
    public byte[] Message = new byte[1024];
    public ICMP()
    {
    }
}
```

Sau khi gửi một gói tin ICMP thì hầu như sẽ nhận được một gói tin ICMP trả về từ thiết bị ở xa. Để dễ dàng giải mã nội dung của gói tin, chúng ta nên tạo một phương thức tạo lập khác của lớp ICMP nó có thể nhận một mảng byte Raw ICMP và đặt các giá trị vào phần dữ liệu thích hợp trong lớp:

```
public ICMP(byte[] data, int size)
{
    Type = data[20];
    Code = data[21];
    Checksum = BitConverter.ToUInt16(data, 22);
    MessageSize = size - 24;
    Buffer.BlockCopy(data, 24, Message, 0, MessageSize);
}
```

Raw Socket trả về toàn bộ gói tin IP do đó ta phải bỏ qua thông tin IP header trước khi lấy thông tin của gói tin ICMP vì thế phần Type ở tại vị trí 20 của mảng byte. Phần dữ liệu trong gói tin ICMP được lấy ra từng byte một và được đặt vào thành phần thích hợp của ICMP

Sau khi tạo ra một đối tượng ICMP mới với dữ liệu nhận được, ta có thể lấy các thành phần dữ liệu ra:

```
int recv = ReceiveFrom(data, ref ep);
ICMP response = new ICMP(data, recv);
Console.WriteLine("Received ICMP packet:");
Console.WriteLine(" Type {0}", response.Type);
Console.WriteLine(" Code: {0}", response.Code);
Int16 Identifier = BitConverter.ToInt16(response.Message, 0);
Int16 Sequence = BitConverter.ToInt16(response.Message, 2);
Console.WriteLine(" Identifier: {0}", Identifier);
Console.WriteLine(" Sequence: {0}", Sequence);
stringData = Encoding.ASCII.GetString(response.Message, 4, response.MessageSize
- 4);
Console.WriteLine(" data: {0}", stringData);
```

VIII.1.4. Tạo gói tin ICMP

Sau khi một đối tượng ICMP đã được tạo ra và phần dữ liệu của gói tin đã được định nghĩa, thì ta vẫn chưa thể gửi trực tiếp đối tượng ICMP bằng phương thức `SendTo()` được, nó phải chuyển thành 1 mảng byte, việc này được thực hiện nhờ vào phương thức `Buffer.BlockCopy()`:

```
public byte[] getBytes()
{
    byte[] data = new byte[MessageSize + 9];
    Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes(Type), 0, data, 0, 1);
    Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes(Code), 0, data, 1, 1);
    Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes(Checksum), 0, data, 2, 2);
    Buffer.BlockCopy(Message, 0, data, 4, MessageSize);
    return data;
}
```

VIII.1.5. Tạo phương thức Checksum

Có lẽ phần khó khăn nhất của việc tạo một gói tin ICMP là tính toán giá trị checksum của gói tin. Cách dễ nhất để thực hiện điều này là tạo ra một phương thức để tính checksum rồi đặt nó vào trong lớp ICMP để nó được sử dụng bởi chương trình ứng dụng ICMP.

```
public UInt16 getChecksum()
{
    UInt32 chcksm = 0;
    byte[] data = getBytes();
```

```

int packetSize = MessageSize + 8;
int index = 0;
while (index < packetSize)
{
    checksum += Convert.ToUInt32(BitConverter.ToUInt16(data, index));
    index += 2;
}
checksum = (checksum >> 16) + (checksum & 0xffff);
checksum += (checksum >> 16);
return (UInt16) (~checksum);
}

```

Bởi vì giá trị checksum sử dụng một số 16 bit, thuật toán này đọc từng khúc 2 byte của gói tin ICMP một lúc (sử dụng phương thức ToUInt16() của lớp BitConverter) và thực hiện các phép toán số học cần thiết trên các byte. Giá trị trả về là một số nguyên dương 16 bit.

Để sử dụng giá trị checksum trong một chương trình ứng dụng ICMP, đầu tiên điền tất cả các thành phần dữ liệu, thiết lập thành phần Checksum thành 0, tiếp theo gọi phương thức getChecksum() để tính toán checksum của gói tin ICMP và sau đó đặt kết quả vào thành phần Checksum của gói tin:

```

packet.Checksum = 0;

packet.Checksum = packet.getChecksum();

```

Sau khi thành phần Checksum được tính toán, gói tin đã sẵn sàng được gửi ra ngoài thiết bị đích dùng phương thức SendTo().

Khi một gói tin ICMP nhận được từ một thiết bị ở xa, chúng ta phải lấy phần Checksum ra và so sánh với giá trị checksum tính được, nếu 2 giá trị đó không khớp nhau thì đã có lỗi xảy ra trong quá trình truyền và gói tin phải được truyền lại.

VIII.1.6. Lớp ICMP hoàn chỉnh

```

using System;
using System.Net;
using System.Text;
class ICMP
{
    public byte Type;
    public byte Code;
    public UInt16 Checksum;
}

```

```

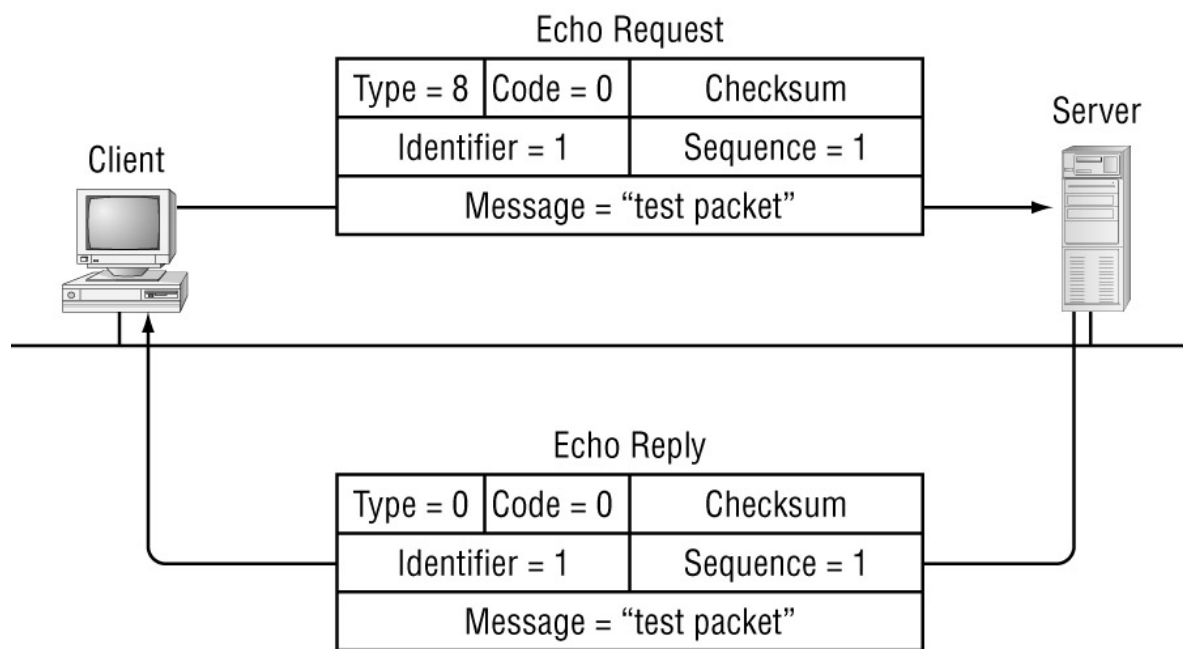
public int MessageSize;
public byte[] Message = new byte[1024];
public ICMP ()
{
}
public ICMP(byte[] data, int size)
{
    Type = data[20];
    Code = data[21];
    Checksum = BitConverter.ToUInt16(data, 22);
    MessageSize = size - 24;
    Buffer.BlockCopy(data, 24, Message, 0, MessageSize);
}
public byte[] getBytes()
{
    byte[] data = new byte[MessageSize + 9];
    Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes(Type), 0, data, 0, 1);
    Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes(Code), 0, data, 1, 1);
    Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes(Checksum), 0, data, 2, 2);
    Buffer.BlockCopy(Message, 0, data, 4, MessageSize);
    return data;
}
public UInt16 getChecksum()
{
    UInt32 chcksm = 0;
    byte[] data = getBytes();
    int packetSize = MessageSize + 8;
    int index = 0;
    while (index < packetSize)
    {
        chcksm += Convert.ToUInt32(BitConverter.ToUInt16(data, index));
        index += 2;
    }
    chcksm = (chcksm >> 16) + (chcksm & 0xffff);
    chcksm += (chcksm >> 16);
    return (UInt16) (~chcksm);
}
}

```

VIII.1.7. Chương trình ping đơn giản

Chương trình ping là một chương trình quan trọng, nó là công cụ ban đầu để chuẩn đoán khả năng kết nối của một thiết bị mạng. Chương trình ping dùng các gói

tin ICMP Echo Request (Type 8) để gửi một thông điệp đơn giản đến thiết bị ở xa. Khi thiết bị ở xa nhận thông điệp, nó trả lời lại với một gói tin ICMP Echo Reply (Type 0) chứa thông điệp ban đầu

Thông điệp ICMP được dùng trong lệnh ping

Chương trình ping đơn giản:

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class SimplePing
{
    public static void Main(string[] argv)
    {
        byte[] data = new byte[1024];
        int recv;
        Socket host = new Socket(AddressFamily.InterNetwork, SocketType.Raw,
        ProtocolType.Icmp);
        IPEndPoint iep = new IPEndPoint(IPAddress.Parse(argv[0]), 0);
        EndPoint ep = (EndPoint)iep;
        ICMP packet = new ICMP();
        packet.Type = 0x08;
        packet.Code = 0x00;
        packet.Checksum = 0;
```

```

        Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes((short)1), 0, packet.Message, 0,
2);
        Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes((short)1), 0, packet.Message, 2,
2);

        data = Encoding.ASCII.GetBytes("goi tin test");
        Buffer.BlockCopy(data, 0, packet.Message, 4, data.Length);
        packet.MessageSize = data.Length + 4;
        int packetsize = packet.MessageSize + 4;
        UInt16 checksum = packet.getChecksum();
        packet.Checksum = checksum;
        host.SetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
SocketOptionName.ReceiveTimeout, 3000);
        host.SendTo(packet.getBytes(), packetsize, SocketFlags.None, iep);
        try
        {
            data = new byte[1024];
            recv = host.ReceiveFrom(data, ref ep);
        }
        catch (SocketException)
        {
            Console.WriteLine("Khong co tra loi tu thiet bi o xa");
            return;
        }
        ICMP response = new ICMP(data, recv);
        Console.WriteLine("tra loi tu: {0}", ep.ToString());
        Console.WriteLine(" Type {0}", response.Type);
        Console.WriteLine(" Code: {0}", response.Code);
        int Identifier = BitConverter.ToInt16(response.Message, 0);
        int Sequence = BitConverter.ToInt16(response.Message, 2);
        Console.WriteLine(" Identifier: {0}", Identifier);
        Console.WriteLine(" Sequence: {0}", Sequence);
        string stringData = Encoding.ASCII.GetString(response.Message, 4,
response.MessageSize - 4);
        Console.WriteLine(" data: {0}", stringData);

        host.Close();
    }
}

```

Chương trình ping đơn giản này chỉ yêu cầu một địa chỉ IP được dùng ở command line. Trong phần đầu tiên của chương trình này, một gói tin ICMP được tạo ra, trường Type có giá trị là 8 và Code có giá trị 0. Nó tạo ra một gói tin Echo Request

sử dụng trường Identifier và Sequence để theo dõi các gói tin riêng biệt và cho phép nhập text vào phần dữ liệu.

Cũng giống như các chương trình hướng phi kết nối như UDP, một giá trị time-out được thiết lập cho Socket dùng phương thức SetSocketOption(). Nếu không có gói tin ICMP trả về trong 3 giây, một biệt lệ sẽ được ném ra và chương trình sẽ thoát.

Gói tin ICMP trả về tạo ra một đối tượng ICMP mới, đối tượng này có thể dùng để quyết định nếu gói tin nhận được khớp với gói tin ICMP gửi. Trường Identifier, Sequence và phần dữ liệu của gói tin nhận phải khớp giá trị của gói tin gửi.

VIII.1.8. Chương trình TraceRoute đơn giản

Chương trình traceroute gửi các ICMP Echo Request đến máy ở xa để biết được các router mà nó sẽ đi qua cho đến đích. Bằng cách thiết lập trường TTL (time to live) của gói tin IP tăng lên 1 giá trị khi đi qua mỗi router, chương trình traceroute có thể bắt buộc gói tin ICMP bị loại bỏ tại các router khác nhau trên đường nó tới đích. Mỗi lần trường TTL hết hạn, router cuối cùng sẽ gửi trả về một gói tin (Type 11) cho thiết bị gửi.

Bằng cách đặt giá trị khởi đầu cho trường TTL bằng 1, khi gói tin IP đi qua mỗi router thì giá trị TTL sẽ giảm đi một. Sau mỗi lần thiết bị gửi nhận được gói tin ICMP Time Exceeded trường TTL sẽ được tăng lên 1. Bằng cách hiển thị các địa chỉ gửi các gói tin ICMP Time Exceeded, ta có thể xác định được chi tiết đường đi của một gói tin tới đích.

Chương trình traceroute sử dụng phương thức SetSocketOption() và tùy chọn IPTimeToLive của Socket để thay đổi giá trị TTL của gói tin IP. Bởi vì chỉ có mỗi trường TTL của gói tin IP bị thay đổi, gói tin ICMP có thể được tạo ra một lần và được sử dụng trong các lần tiếp theo mỗi khi sử dụng gói tin IP này.

Chương trình traceroute đơn giản:

```
using System;
using System.Net;
using System.Net.Sockets;
using System.Text;
class TraceRoute
{
    public static void Main(string[] argv)
    {
```

```

byte[] data = new byte[1024];
int recv, timestart, timestop;
Socket host = new Socket(AddressFamily.InterNetwork, SocketType.Raw,
ProtocolType.Icmp);
IPHostEntry iphe = Dns.Resolve(argv[0]);
IPEndPoint iep = new IPEndPoint(iphe.AddressList[0], 0);
EndPoint ep = (EndPoint)iep;
ICMP packet = new ICMP();
packet.Type = 0x08;
packet.Code = 0x00;
packet.Checksum = 0;
Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes(1), 0, packet.Message, 0, 2);
Buffer.BlockCopy(BitConverter.GetBytes(1), 0, packet.Message, 2, 2);
data = Encoding.ASCII.GetBytes("goi tin test");
Buffer.BlockCopy(data, 0, packet.Message, 4, data.Length);
packet.MessageSize = data.Length + 4;
int packetsize = packet.MessageSize + 4;
UInt16 checksum = packet.getCchecksum();
packet.Checksum = checksum;
host.SetSocketOption(SocketOptionLevel.Socket,
SocketOptionName.ReceiveTimeout, 3000);
int badcount = 0;
for (int i = 1; i < 50; i++)
{
    host.SetSocketOption(SocketOptionLevel.IP,
SocketOptionName.IpTimeToLive, i);
    timestart = Environment.TickCount;
    host.SendTo(packet.getBytes(), packetsize, SocketFlags.None, iep);
    try
    {
        data = new byte[1024];
        recv = host.ReceiveFrom(data, ref ep);
        timestop = Environment.TickCount;
        ICMP response = new ICMP(data, recv);
        if (response.Type == 11)
            Console.WriteLine("Chang {0}: tra loi tu {1}, {2}ms", i,
ep.ToString(), timestop - timestart);
        if (response.Type == 0)
        {
            Console.WriteLine("{0} den {1} chang, {2}ms.",
ep.ToString(), i, timestop - timestart);
            break;
        }
        badcount = 0;
    }
    catch (SocketException)
    {
        Console.WriteLine("chang {0}: khong co tra loi tu thiet bi o
xa", i);
        badcount++;
        if (badcount == 5)
        {
            Console.WriteLine("Khong the lien lac voi thiet bi o xa");
            break;
        }
    }
}

host.Close();
}
}

```

VIII.2. LẬP TRÌNH VỚI GIAO THỨC SMTP

VIII.2.1. Cơ bản về Email

Hầu hết mọi gói tin email trên Internet đều dùng mô hình email của Unix. Mô hình này trở nên phổ biến và được sử dụng rộng rãi để phân phát thư đến cả người dùng cục bộ và người dùng ở xa.

Mô hình email Unix chia các chức năng email ra làm 3 phần:

- The Message Transfer Agent (MTA)
- The Message Delivery Agent (MDA)
- The Message User Agent (MUA)

Mỗi một phần thực hiện một chức năng riêng biệt trong quá trình gửi, nhận và hiển thị thư

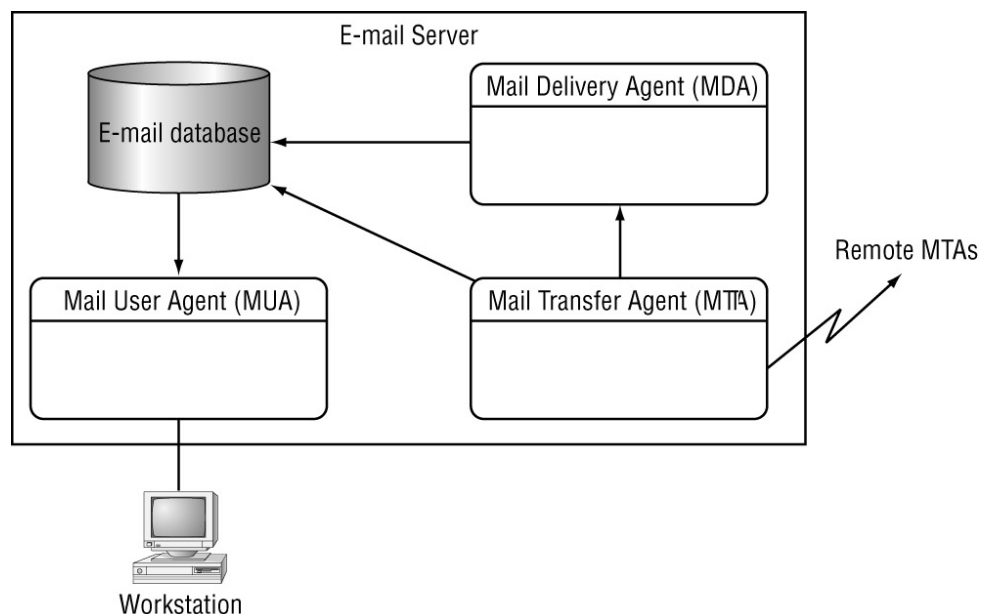
VIII.2.1.1. Hoạt động của MTA

MTA điều khiển cả các mail gửi đến và mail gửi đi, trước đây nó được chia ra làm 2 chức năng riêng biệt:

Quyết định nơi và cách gửi mail ra ngoài

Quyết định nơi chuyển mail đến

Mỗi một chức năng trên yêu cầu một chức năng xử lý khác nhau trong MTA

Mô hình email Unix

VIII.2.1.2. Gửi mail ra ngoài

Với mỗi mail được gửi ra ngoài, MTA phải quyết định đích của địa chỉ nhận. Nếu đích là hệ thống cục bộ, MTA có thể hoặc là chuyển mail trực tiếp hệ thống mailbox cục bộ hoặc chuyển mail đến MDA để phát mail.

Tuy nhiên, nếu đích là một domain ở xa, MTA phải thực hiện 2 chức năng sau:

- Quyết định mail server của domain đó có sử dụng mục MX ở DNS hay không
- Thành lập một liên kết thông tin với mail server ở xa và chuyển mail.

Liên kết thông tin với mail server ở xa luôn luôn dùng SMTP (Simple Mail Transfer Protocol). Giao thức chuẩn này cung cấp một kỹ thuật giao tiếp chung để chuyển mail giữa 2 hệ thống mail khác nhau trên Internet

VIII.2.1.3. Nhận mail

MTA chịu trách nhiệm nhận các thư gửi đến cả từ hệ thống cục bộ và từ người dùng ở xa. Địa chỉ đích của thư phải được xem xét kỹ lưỡng và một quyết định phải được thực hiện cho biết thư có thể thực sự được gửi từ hệ thống cục bộ hay không.

Có 3 danh mục địa chỉ đích có thể được dùng trong thư: các tài khoản cục bộ của hệ thống, các tài khoản bí danh cục bộ, các tài khoản người dùng ở xa.

Các tài khoản cục bộ của hệ thống: mỗi hệ thống mail, dù là Window hay Unix hay ngay cả Macintosh cũng đều có một tập hợp các tài khoản cục bộ có thể truy cập vào hệ thống. MTA phải nhận ra các thư các mail có đích là tài khoản người dùng và chuyển nó hoặc trực tiếp đến hộp thư của người dùng hoặc đến một MDA riêng biệt để chuyển đi.

Các tài khoản bí danh cục bộ: Nhiều MTA cho phép các tên bí danh được tạo ra. Tên bí danh chính nó không thể lưu giữ thư, thay vì vậy nó sử dụng con trỏ đến một hoặc nhiều người dùng của hệ thống thực sự nơi mà thư được lưu trữ. Mỗi khi MTA quyết định tên bí danh hợp lệ, nó chuyển đổi địa chỉ đích thành hệ thống tên tài khoản người dùng thực sự,

Các tài khoản người dùng ở xa: nhiều MTA cũng chấp nhận các thư gửi đến mà đích là các tài khoản người dùng không nằm trên hệ thống cục bộ. Đây là công việc

đòi hỏi phải có nhiều kỹ thuật, nhiều khó khăn để MTA điều khiển việc gửi mail đến một hệ thống các tài khoản ở xa.

Kỹ thuật này được gọi là *relying*. Một mail server chấp nhận một thư gửi đến mà đích là một tài khoản của máy ở xa và tự động chuyển thư đó đến máy ở xa. Nhiều ISP, tính năng này là cần thiết bởi khác hàng không có khả năng gửi thư trực tiếp đến các máy ở xa. Thay vì vậy, họ sẽ gửi thư đến mail server của ISP, và mail server của ISP sẽ tự động chuyển thư này đến hệ thống đích.

Thật không may mắn, việc chuyển tiếp mail có thể bị khai thác, người dùng có thể sử dụng các mail server chuyển tiếp để ẩn địa chỉ nguồn khi chuyển hàng loạt thư rác đến các người dùng trên hệ thống email ở xa, những email này phải được chặn lại bởi người quản trị mail.

VIII.2.1.4. Hoạt động của MDA

Chức năng chính của MDA là chuyển các thư có đích là các tài khoản người dùng trên hệ thống cục bộ. Để làm được điều này, MDA phải biết kiểu và vị trí của các mailbox của các cá nhân. Hầu hết các hệ thống email sử dụng một số kiểu hệ thống cơ sở dữ liệu để theo dõi các thư được lưu giữ bởi người dùng cục bộ. MDA phải truy cập đến mỗi mailbox của người dùng để chèn các thư được gửi đến.

Nhiều MDA cũng thực hiện các kỹ thuật nâng cao chỉ để chuyển tiếp thư:

Tự động lọc thư: đây là chức năng phổ biến nhất của các MDA để lọc các thư đến. Đối với các người dùng phải nhận hàng đồng email mỗi ngày thì đây là một tính năng tuyệt vời. Các thư có thể được tự động sắp xếp theo các thư mục riêng biệt dựa vào các giá trị header, hay ngay cả một vài từ trong header. Hầu hết các MDA cũng cho phép nhà quản trị mail cấu hình lọc trên toàn bộ hệ thống để có thể chặn các thư rác hoặc các thư có virus.

Tự động trả lời thư: nhiều chương trình MDA cho phép người dùng cấu hình tự chuyển thư, một số thư tự động trả lời có thể được cấu hình để trả lời tất cả các thư được nhận bởi một người dùng, một số khác được cấu hình tự động trả lời dựa vào một số từ đặc biệt trong header.

Tự động chạy chương trình: đây là khả năng khởi động chương trình hệ thống dựa vào một số mail đến, đây là một công cụ quản trị của nhà quản trị. Nhà quản trị hệ thống mail có thể khởi động hệ thống mail từ xa hay có thể cấu hình mail server từ một máy khác mail server.

VIII.2.1.5. Hoạt động của MUA

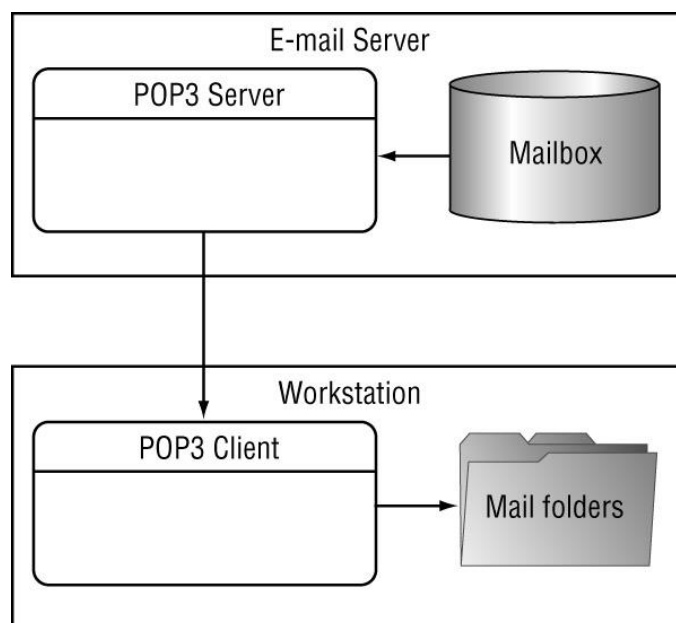
MUA cho phép người dùng không ngồi trước mail server vẫn có thể truy cập hộp thư của họ. MUA chỉ chịu trách nhiệm chính đọc các thư trong hộp thư, nó không thể nhận hoặc gửi thư.

Có 2 vấn đề phức tạp với MUA là việc đọc và lưu trữ các thư đến:

Lưu giữ các thư ở Client

Nhiều ISP thích người dùng tải các thư của họ về. Mỗi khi thư được tải về, nó sẽ bị gỡ bỏ khỏi mail server. Điều này giúp cho người quản trị mail bảo toàn được không gian lưu trữ trên server.

Giao thức được dùng cho loại truy cập này là POP (Post Office Protocol, thường được gọi là POP3 cho version 3). Chương trình MUA POP3 cho phép người dùng kết nối đến server và tải tất cả các thư ở hộp thư về. Quá trình này được mô tả trong hình sau:

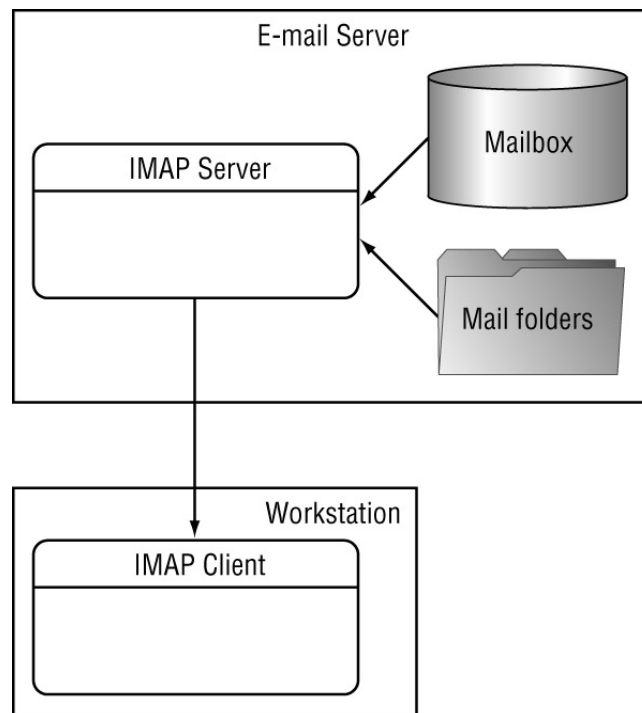

Quá trình tải thư sử dụng phần mềm POP3

Điều trở ngại khi sử dụng POP3 là các thư được lưu giữ ở trạm làm việc nơi mà người dùng kết nối tới mail server. Nếu người dùng kết nối sử dụng nhiều trạm làm việc thì các thư sẽ bị chia ra giữa các trạm làm việc làm cho người dùng khó truy cập các thư sau khi đã tải các thư xong. Hiện nay một số ISP cho phép tải thư sử dụng POP3 mà không xóa khỏi hộp thư.

Lưu giữ thư ở Server

Một phương thức truy cập thư thay cho POP3 là IMAP (Interactive Mail Access Protocol hay IMAPrev4 cho version 4). IMAP cho phép người dùng xây dựng các thư mục ở mail server và lưu giữ các thư trong các thư mục thay vì phải tải xuống trạm làm việc. Bởi vì các thư được lưu giữ ở server, người dùng có thể kết nối từ bất kỳ trạm làm việc nào để đọc thư. Quá trình này được mô tả như trong hình sau:

Lưu giữ thư trên server ở các thư mục sử dụng IMAP

Điều trở ngại đối với hệ thống này là việc tiêu tốn dung lượng đĩa trên server.

The .NET mail library uses the Microsoft CDOSYS message component to send messages to remote hosts using SMTP. One significant area of confusion is when and how Windows OSes provide support for CDOSYS and how the CDOSYS relates to .NET. This section will shed some light on this topic, in addition to answering questions about CDOSYS.

VIII.2.2. SMTP và Windows

Thư viện mail của .NET sử dụng Microsoft CDOSYS để gửi thư đến máy ở xa dùng SMTP.

VIII.2.2.1. Collaboration Data Objects (CDO)

Hệ thống mail Microsoft Exchange 5 sử dụng thư viện Active Message (OLEMSG32.DLL) cho phép các lập trình viên viết code dùng hệ thống Exchange chuyển thư đến các hộp thư của người dùng cũng như đến hệ thống Exchange khác trên mạng Exchange.

Với sự phát hành của Exchange 5.5, một hệ thống thư mới được giới thiệu CDO (Collaboration Data Object). Không giống như Active Messaging, CDO sử dụng MAPI (Message Application Program Interface) để cung cấp cho các lập trình viên một cách dễ hơn để gửi thư. CDO cũng tồn tại qua vài năm với nhiều cải tiến bao gồm phiên bản 1.1, 1.2 và 1.2.1. Nền tảng Microsoft NT Server sau này sử dụng thư viện CDO NT Server (CDONTS). Thư viện này không dùng chuẩn MAPI được sử dụng trong CDO mà bắt đầu sử dụng các chuẩn của Internet như SMTP để chuyển thư đến các máy ở xa.

Phiên bản hiện tại của CDO (CDO 2) được phát hành chung với Windows 2000 và nó cũng được dùng trên Windows XP. Nó sử dụng CDONTS để cung cấp các thư viện mail và news cho lập trình viên. Các thành phần mới của CDO 2 bao gồm khả năng xử lý nhiều file đính kèm thư và nhiều sự kiện giao thức mail khác nhau. Những tính năng này giúp cho các lập trình viên dễ dàng hơn trong việc lập trình.

Trong Windows 2000, XP, thư viện CDO 2 là CDOSYS.DLL, tất cả các chức năng trong thư viện mail .NET phải cần tập tin này. Bởi vì CDO 2 hoàn toàn khác với các phiên bản CDO 1.x nên hệ thống cần cả 2 thư viện này. CDO 2 không tương thích lùi với các nền tảng Windows cũ hơn.

VIII.2.2.2. Dịch vụ mail SMTP

Cả Windows 2000 và Windows XP đều cung cấp một server SMTP cơ bản hỗ trợ cả gửi và nhận thư sử dụng giao thức SMTP. Chức năng này là một phần của IIS

(Internet Information Services). Các lớp mail của .NET có thể sử dụng IIS SMTP Server để gửi thư trực tiếp ra ngoài đến các mail server ở xa.

Trước khi sử dụng SMTP, chúng ta phải cấu hình cho nó, việc cấu hình được thực hiện từ cửa sổ Computer Management.

Các bước cấu hình như sau:

1. Nhấn chuột phải vào My Computer, chọn Manage
2. Khi cửa sổ Computer Management xuất hiện, mở Services and Applications và sau đó mở Internet Information Services
3. Nhấn chuột phải vào Default SMTP Virtual Server và chọn Properties

Cửa sổ Properties là nơi để chúng ta cấu hình các thiết lập cho dịch vụ SMTP

Trong thẻ General, chọn card mạng cho phép các kết nối SMTP tới và số lượng các kết nối SMTP đồng thời được phép. Chúng ta cũng có thể bật/tắt việc ghi log cho dịch vụ SMTP.

Trong thẻ Delivery, cấu hình số lần cố gắng gửi thư. Nút Advanced là các thiết lập thông minh cho mail server. Cấu hình này quan trọng nếu mail server của ISP là một server chuyển tiếp đến mail server ở xa. Để làm điều này, chúng ta phải, nhập địa chỉ mail server của ISP và dịch vụ SMTP sẽ chuyển tiếp tất cả các thư ra ngoài thông qua server này.

Default SMTP Virtual Properties

VIII.2.3. Lớp SmtplibMail

Lớp SmtplibMail nằm trong namespace System.Web.Mail cho phép gửi thư theo giao thức SMTP trong chương trình C#.

VIII.2.4. Các phương thức và thuộc tính của lớp SmtplibMail

Lớp SmtplibMail cung cấp giao tiếp .NET cho thư viện mail CDOSYS trên hệ thống Windows 2000 và Windows XP. Nó không dùng phương thức tạo lập để tạo 1 thể hiện của lớp. Thay vì vậy, ta phải dùng các phương thức và thuộc tính static để truyền thông tin cho thư viện CDOSYS.

Phương thức Send() của lớp SmtplibMail là hay được dùng nhất, phương thức Send() được quá tải hàm và nó có 2 định dạng như sau:

```
Send(MailMessage message)
Send(string from, string to, string subject, string body)
```


Định dạng đầu tiên cho phép gửi một đối tượng MailMessage. Lớp MailMessage chứa một thông điệp email, thông điệp này được tạo ra bằng cách gán giá trị cho các thuộc tính của lớp với thông tin liên quan đến thông điệp và các địa chỉ đích.

Định dạng thứ 2 sẽ cho phép chúng ta gửi một thông điệp dạng raw, chúng ta phải chỉ ra các trường header của thông điệp email:

From: người gửi thông điệp

To: các địa chỉ nhận thông điệp, ngăn cách bởi dấu phẩy

Subject: tiêu đề thư

Đối số cuối cùng của phương thức Send() là phần thân của thư. Phần này có thể là text hoặc HTML.

Thuộc tính duy nhất của lớp SmtplibMail là SmtplibServer. Nó là một thuộc tính static và nó chỉ ra địa chỉ của server chuyển tiếp thư được dùng để chuyển tiếp các thông điệp mail ra ngoài. Mặc định, thuộc tính SmtplibServer được thiết lập cho dịch vụ SMTP của IIS nếu IIS được cài. Nếu IIS không được cài, thuộc tính SmtplibServer được thiết lập giá trị null và sẽ phát sinh ra lỗi khi gửi thông điệp đi.

Nếu chúng ta sử dụng một mail server chuyển tiếp, chúng ta phải thiết lập giá trị cho thuộc tính SmtplibServer trước khi gửi thông điệp.

```
SmtplibMail.SmtplibServer = "mailsrvr.myisp.net";
```

Khi tất cả các giá trị đã được thiết lập, tất cả các thư gửi đi sẽ được chuyển tiếp qua mail server này. Tất nhiên, chúng ta phải đảm bảo rằng server này cho phép chúng ta chuyển tiếp mail qua nó.

VIII.2.4.1. Sử dụng lớp SmtplibMail

Chương trình MailTest sau đây sẽ minh họa cách tạo một email đơn giản và gửi nó thông qua một mail relay đến người nhận:

TÀI LIỆU THAM KHẢO

- [1] **C Sharp Network Programming**, Sybex
- [2] **Microsoft Network Programming For The Microsoft Dot Net Framework**, Microsoft Press
- [3] **Network programming in dot NET C Sharp and Visual Basic dot NET**, Digital Press